

BRAM STOKER
Rubinel cu șapte stele

I
Un apel în noapte

Totul părea atât de real, încât cu greu puteam să-mi imaginez că re-trăiam ceva ce mi se mai întâmplase o dată. Și, totuși, fiecare episod se consuma, nu ca un pas nou în logica lucrurilor, ci ca ceva mai dinainte stabilit. Așa își râde de noi memoria, atât pentru cele bune cât și pentru cele rele, pentru plăceri și pentru suferințe, pentru bucurii și pentru necazuri. Astfel, viața capătă un gust dulce-amar, iar ceea ce a fost odată făcut devine etern.

Iarăși, aceeași luntre ușoară, încetând să mai săgeteze apele calme, cu vâslele sclipind în lumină și răspândind stropi, alunecând la adăpost de soarele nemilos al lui iulie, în umbra răcoroasă, pe sub rămurișul aplecat al sălciilor. Eu stăteam în picioare legănat de barcă, iar ea, așezată și tăcută, se ferea cu îndemănare de crengile răzlețe și de ramurile ce se dezdoiau elastice ca niște arcuri. Vedeam iarăși, sub baldachinul verde, transparent, apa căpătând nuanțe cafeniu-aurii; iar țărmul acoperit de iarbă împrumuta lumini de smarald. Și acum mă aflam din nou în umbra răcoroasă, cu nenumăratele zgomote ale naturii, dinăuntru și din afara frunzișului, încet-încet preschimbate într-un zumzet somnoros, a cărui atmosferă de mulțumire făcea ca lumea înconjurătoare, cu necazurile ei enervante, dar și cu mai neliniștitoarele ei bucurii, să poată fi ușor dată uitării. O auzeam iarăși, în acea binecuvântată izolare, pe tânăra fată renunțând la convențiile unei educații formale și rigide, vorbindu-mi cu un aer firesc și visător despre singurătatea noii sale vieți. Cu glas scăzut și trist, mă făcea să simt că toți cei ce alcătuiau gospodăria vastului cămin în care ea trăia erau, fiecare în parte, niște însingurați; și acest lucru nu numai din pricina felului distant și superior de a se comporta al tatălui său, ci chiar și din ai ei însăși; că acolo, pentru încredere nu există nici un altar; și nici un sanctuar pentru înțelegere; că până și chipul părintelui său se dovedea la fel de îndepărtat, pe cât de îndepărtată este astăzi de noi viața bătrânească de la țară. O dată mai mult, înțelepciunea mea de bărbat și experiența anilor mei se așterneau acum la picioarele acestei fete. Era, pe cât se pare, datoria lor s-o facă, întrucât "Eul" meu personal nu avea nici un cuvânt de spus, ci doar obligația de a se supune unui imperativ absolut. Și clipele zburau și se înmulțeau din nou la nesfârșit. Căci viața se contopește cu misterele visului și se reînnoiește mereu, se schimbă și rămâne totuși aceeași — ca și sufletul unui muzician într-o fugă. Astfel, iarăși și iarăși, amintirile mi se pierdeau în somn.

Se pare că niciodată nu a existat odihnă perfectă. Chiar și în Paradis, șarpele își înalță capul printre ramurile încărcate ale Arborelui Cunoașterii. Liniștea nopții fără vise c întreruptă de tunetul unei avalanșe; de clipocitul apelor revărsate; de clinchetul clopoțelului unui tramvai care își anunță trecerea printr-un oraș american cufundat în somn; de plescăitul unor vâsle, undeva pe mare ... Oricare din ele tulbură vraja Edenului meu. Baldachinul de verdeață de deasupra noastră, înstelat cu puncte nestemate de lumină, părea că se cutremură de zgomotul continuu al vâslelor; și clopoțelul nervos parcă nu mai vroia deloc să se oprească ...

Brusc porțile somnului se desfăcură larg și auzul meu trezit percepu sursa sunetului care mă deranja. Existența în stare de veghe este destul de prozaică — cineva bătea și suna la o ușă pe stradă.

În locuința mea din Jermyn Street eram destul de obișnuit cu zarva

zilnică; de obicei, fie că eram treaz sau dormeam, treburile, deși zgomotoase, ale vecinilor mei nu mă priveau. Însă hărmălaia de acum era prea continuă, prea insistentă, prea imperativă ca să fie ignorată. O voință activă se ghicea în spatele acestor sunete neîntrerupte; și o încordare sau o nevoie în spatele acestei voinți. N-am fost niciodată egoist și, la gândul că cineva avea nevoie de ajutor, am sărit din pat imediat. Instinctiv, m-am uitat la ceas. Era exact ora trei; se vedea o ușoară urmă de cenușiu pe marginea storului de culoare verde care menținea întunericul în cameră. Acum îmi dădeam seama că bățile și sunatul aveau loc chiar ia ușa noastră; și era de asemenea clar că nu se trezise nimeni care să deschidă. M-am înfășurat în halat, mi-am pus papucii și am coborât la ușa din hol. Când am deschis-o, am văzut un omuleț cu o mână apăsată ferm pe butonul soneriei iar cu cealaltă lovind mereu cu inelul de metal în ușă. În clipa când mă văzu încetă și zgomotul; una din mâini i se ridică automat până la borul pălăriei, iar cealaltă scoase din buzunar o scrisoare. În fața intrării staționa un cupeu arătos; caii suflau greu, ca după o cursă grăbită. Un polițist cu lanterna aprinsă încă, atârnată de centură, se oprise alături, atras de gălăgie.

— Scuzați, domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar am ordine precise; nu trebuia să pierd nici un moment și să bat și să sun până vine cineva. Pot să vă întreb, domnule, dacă domnul Malcolm Ross locuiește aici?

— Eu sunt Malcolm Ross.

— Atunci scrisoarea asta e pentru dumneavoastră, domnule, și cupeul tot pentru dumneavoastră, domnule!

Mirat și curios, am luat scrisoarea pe care mi-o întindea omul. Ca avocat, avusesem desigur, când și când, ocazia să-mi pun timpul la dispoziția vreunui solicitant; însă niciodată nu mi se întâmplase ceva de felul acesta. Am intrat înapoi în hol, închizând ușa, dar nu de tot; apoi am aprins lumina. Plicul purta adresa scrisă de mână. Un scris necunoscut, de femeie. Și începea brusc, fără: "dragă domnule" sau ceva asemănător:

"Ați spus că ați dori să mă ajutați când aș avea nevoie; și cred că ați afirmat-o în mod serios. Momentul acesta a venit mai curând decât mă așteptam. Am un mare necaz și nu știu încotro să mă îndrept și cui să mă adresez. Mă tem că tatăl meu a fost victima unui atentat; dar, slavă Domnului, e încă în viață, însă este total inconștient. Am trimis după medic și am anunțat poliția; dar aici n-am pe nimeni care să mă ajute. Veniți imediat, dacă puteți; și vă rog să mă iertați. Cred ca mai târziu o să-mi dau seama de ce am făcut cerându-vă ajutorul; dar acum nu mă pot gândi la nimic altceva. Veniți! Veniți imediat!

MARGARET TRELAWNY"

În sufletul meu, în timp ce citeam, se luptau durerea cu bucuria; dar gândul care mă stăpâna era că ea avea necazuri și că apelase la mine — ia mine! Așadar visul în care o văzusem nu era cu toiu lipsit de temeii. Am strigat afară la servitor:

— Așteaptă! Vin într-o clipă! Și am zburat sus pe scări.

Câteva minute au fost de ajuns ca să mă spăl și să mă îmbrac, și, imediat, goneam pe străzi atât cât putea calul să fugă. Era zi de târg și, când am ajuns în Piccadilly, locul era plin de un nesfârșit șuvoi de căruțe venind dinspre vest; în rest însă șoseaua era liberă și am mers repede. Îi cerusem servitorului să se suie în cupeu cu mine, ca să-mi poată spune pe drum ce s-a întâmplat. Stătea stângaci cu pălăria pe genunchi, în timp ce-mi vorbea.

— Domnișoara Trelawny, domnule, a trimis un om să ne spună să pregătim imediat o trăsură; și când am fost gata a venit chiar dânsa și mi-a

dat scrisoarea și i-a spus lui Morgan — vizitiul — să zboare. Mi-a zis să nu pierd nici o clipă și să bat în ușă până iese cineva.

— Da, știu, știu — mi-ai spus! Dar vreau să aflu de ce a trimis după mine. Ce s-a întâmplat la voi?

— Nu prea știu exact, domnule; doar că l-au găsit pe stăpân în cameră la el în nesimțire, cu cearceaful plin de sânge și cu o rană la cap. N-au putut să-l trezească nicicum. Chiar domnișoara Trelawny, ca l-a găsit.

— Cum de a dat peste el la o asemenea oră? Cred ca era noaptea târziu.

— Nu știu, domnule, nu cunosc amănunte.

Și cum nu mai putea să-mi relateze nimic, am oprit un moment trăsură, ca să-l las să urce pe capră; apoi, rămas singur, am început să mă gândesc în fel și chip la toată întâmplarea asta. Mai erau multe lucruri despre care aș fi putut să-l întreb pe servilor; și, câteva minute după plecarea lui, mi-a părut rău că n-am profitat de ocazie. Însă, gândind mai bine, am fost bucuros că am rezistat tentației. Socoteam că era mai discret să aflu tot ce vroiam despre domnișoara Trelawny chiar de la ea însăși, și nu de la servitori. Am gonit în viteză pe Knightsbridge, făcând să vibreze zdravăn aerul dimineții cu frumoasa noastră trăsură. Am ocolit Kensington Palace Road, și îndată ne-am aflat în fața unei clădiri mari pe partea stângă, mai aproape, după cât am putut aprecia, de Notting Hill decât de capătul Kensington al bulevardului. Era o casă cu adevărat frumoasă, nu numai ca dimensiuni, dar și ca arhitectură. Arăta mare chiar și în lumina ștersă a dimineții, care tinde să micșoreze măsura lucrurilor.

Domnișoara Trelawny mă întâmpină în hol. Nu avea deloc aerul că e încurcată. Părea să conducă totul cu o autoritate de adevărat stăpân; lucru cu atât mai demn de remarcat cu cât era foarte agitată și palidă la față. În holul cel mare se aflau mai mulți servitori, bărbații stând laolaltă lângă intrare, iar femeile grupate toate în fața celorlalte uși. Un ofițer de poliție stătea de vorbă cu domnișoara Trelawny; lângă el se mai găseau doi bărbați în uniformă și un civil. Când ea îmi întinse repede mâna i-am citit imediat în privire că se liniștise și i-am surprins și un oftat slab de ușurare. M-a salutat simplu.

— Știam că o să veniți!

O strângere de mână poate spune mult, chiar atunci când nu intenționează să spună nimic deosebit. Mâna domnișoarei Trelawny se pierdu puțin într-a mea. Nu pentru că ar fi fost o mână mică; era o mână fină și mlădioasă, cu degete delicate, lungi — o mână deosebit de frumoasă; a fost un abandon de sine involuntar. Și, chiar dacă în acel moment n-am putut să stăruiesc asupra cauzei fiorului care mă stăpânea, mai târziu am aflat-o.

Ea se întoarse către ofițerul de poliție și spuse:

— Domnul Malcolm Ross.

Polițistul salută și răspunde:

— Îl cunosc pe domnul Malcolm Ross, domnișoară. Poate își va aduce aminte ca am avut cinstea să lucrez cu dânsul în cazul Brixton Coining.

Nu băgasem de seamă la prima vedere cine era, toată atenția mea fiind acaparată de domnișoara Trelawny.

— Da, sigur, domnule Dolan, îmi amintesc foarte bine, am spus în timp ce îi strângeam mâna.

Am putut să observ că lucrul acesta păru s-o liniștească pe domnișoara Trelawny. În atitudinea ei exista o urmă vagă de tulburare, care îmi atrase atenția. Mi-am dat seama în mod instinctiv că ea ar fi fost mai puțin încurcată dacă ar fi putut să stea de vorbă singură cu mine. Așa că i-am spus comisarului:

— Poate ar fi mai bine ca domnișoara Trelawny să stea puțin de vorbă, câteva minute doar, cu mine. Dumneavoastră ați aflat probabil de la

dânsa tot ce știe. Aș putea înțelege mai ușor cum stau lucrurile dacă i-aș pune și eu câteva întrebări. Pe urmă vom discuta problema împreună, dacă se poate.

— Aș fi încântat să vă pot fi oricum de folos, domnule, răspunse el cu vioiciune.

Urmând-o pe domnișoara Trelawny, m-am îndreptat către o încăpere elegantă în care se pătrundea din hol și care dădea înspre grădina din spațele casei. După ce am intrat, și eu am închis ușa, ea zise:

— Am să vă mulțumesc mai târziu pentru amabilitatea de a-mi fi venit în ajutor; dar ca s-o puteți face mai bine, trebuie să cunoașteți faptele.

— Vorbiți, o îndemnai eu. Spuneți-mi tot ce știți și nu scăpați nici un amănunt, oricât de neînsemnat ar putea să vă pară în acest moment.

Ea continuă imediat:

— Am fost trezită de un sunet; nu știu ce-a fost. Știu numai că l-am auzit în somn; apoi deodată m-am deșteptat, cu inima bătându-mi tare, îngrijorată, dar atentă la orice eventual zgomot venit din camera talei. Camera mea e alături de a sa, și-l pot auzi deseori mișcându-se, înainte de a mă lua somnul. El lucrează până noaptea târziu, uneori chiar foarte târziu; așa că atunci când mă trezesc noaptea, cum mi se întâmplă uneori, sau în zorii zilei, îl mai aud încă lucrând. Am încercat o dată să-l dojenesc că stă așa târziu, că nu-i face bine; dar n-am mai îndrăznit niciodată să repet acest lucru. Știți cât poate fi de rigid și de rece — vă puteți cel puțin aminti ce v-am povestit despre el; iar când este politicos, în asemenea situație e cumplit. Îl suport mult mai bine când e supărat; dar când e potolit și domol, și colțurile gurii lasă să i se vadă dinții ascuțiți, cred că mă simt — ei bine, nu știu cum să spun! Noaptea trecută m-am sculat încet și m-am strecurat spre ușă, pentru că mă temeam cu adevărat să nu-l deranjez. Nu se simțea nici un fel de mișcare și nu se auzea nici un fel de geamăt, nimic; dar percepeam totuși un zgomot ciudat, ca de ceva care se târa, și un sunet slab de respirație înăbușită. Ah! a fost îngrozitor, să stau acolo în întuneric și în liniștea aceea, și să mă tem — de ce anume, nu știu nici eu! Până la urmă mi-am luat inima în dinți, și, apăsând clanță cât am putut mai ușor, am deschis ușa doar puțin. Înăuntru era complet întuneric; am putut distinge doar conturul ferestrelor. Dar zgomotul respirației în beznă, devenit din ce în ce mai clar, era înfiorător. În timp ce ascultam, zgomotul continua; dar nu se auzea nimic altceva. Atunci am împins brusc ușa. Mi-era frică s-o deschid încet; mi se părea că în spatele ei stătea o ființă îngrozitoare, gata să sară asupra mea! Am aprins lumina și am intrat în cameră. M-am uitat mai întâi la pat. Cearșafurile erau toate motolite, așa că am înțeles că tata stătuse în pat. Dar în mijlocul acestuia se vedea o pată mare roșie întunecată, care se întindea către o margine, și care m-a făcut să-mi înghețe inima. Și, cum priveam la ea, am auzit iar zgomot de respirație venind din celălalt capăt al camerei și mi-am îndreptat ochii într-acolo. Tata zăcea întins pe partea dreaptă cu brațul sub el, ca și cum corpul său fără viață ar fi fost îngrămădit acolo. Dâra de sânge străbătea camera până la pat, iar în jurul corpului se făcuse o baltă care arata teribil de roșie și de lucioasă când m-am aplecat să-l examinez pe tata. Locul unde zăcea se afla exact în fața seifului mare. Era în pijama. Mâneca stingă îi fusese ruptă, descoperind brațul întins înspre seif. Arăta — oh! îngrozitor, pătat tot cu sânge și cu carnea ruptă sau tăiată în jurul unui lanț brățară de aur de la încheietură. Nici nu știam că el poartă așa ceva, și am fost peste măsură de surprinsă.

Se opri un moment; și, deoarece doream s-o mai liniștesc puțin, abătându-i pentru o clipă gândurile în altă parte, i-am spus:

— O, asta nu trebuie să vă surprindă. Putem vedea bărbați foarte nepotrivți pentru așa ceva purtând brățară. Odată, am văzut un judecător

condamnând un om la moarte, și lăsând să i se vadă, când a ridicat mâna, o brățară de aur la încheietură.

Ea nu păru să acorde prea mare atenție nici ideii, nici celor spuse; pauza, totuși, a mai calmat-o puțin, și a continuat apoi cu glasul mai liniștit:

— N-am mai întârziat nici o clipă și am cerut ajutor, căci mă temeam ca atâta sânge pierdut să nu-i provoace moartea. Am sunat, apoi am ieșit afară și am strigat după ajutor cât am putut de tare. În cel mai scurt timp posibil — deși mie mi s-a părut incredibil de lung — câțiva dintre servitori au venit în fugă; apoi și ceilalți, până ce încăperea a părut că se umple de ochi curioși, păr despletit și lenjerie de noapte de toate felurile. L-am ridicat pe tata pe o sofa; și menajera, doamna Grant, care părea să-și fi păstrat firea mai bine decât ceilalți, a început să caute locul de unde se scurgea sângele. Devenise foarte repede clar că acesta provenea de la brațul dezgolit. Era acolo o rană adâncă — nu o tăietură simplă ca de cuțit, ci un fel de creștătură sau sfâșiere a cărnii — la încheietura mâinii, care cred că atinsese și vena. Doamna Grant a legat tăietura cu o batistă pe care a răsucit-o strâns cu ajutorul unui coup-papier de argint. Și scurgerea sângelui păru să se oprească imediat. Între timp eu îmi revenisem — sau cel puțin atât cât credeam eu; și am trimis un om după doctor și un altul după poliție. Când aceștia au plecat am avut senzația că, exceptând servitorii, am rămas singură în toată casa, și că nu mai știam nimic despre tata sau despre altceva; și am simțit nevoia irezistibilă să am lângă mine pe cineva care să mă ajute. Atunci m-am gândit la dumneavoastră și la amabila promisiune pe care mi-ați făcut-o în barcă, sub sălcii; și, fără sa mai aștept, am cerut grăjdarului să pregătească iute o trăsură, am scris bilețelul și vi l-am trimis.

Tăcu. Nu doream să spun chiar atunci cum mă simțeam. M-am uitat doar la ea; cred că a înțeles, pentru că privirea i-a rămas ațintită în ochii mei timp de o secundă, apoi s-a lăsat în jos. Obrajii i s-au îmbujorat. Cu un efort vizibil își reluă povestirea:

— Doctorul a sosit necrezut de repede. Servitorul îl găsisese tocmai când intra în casă, și a venit aici în fugă. A făcut un garou ca lumea pentru brațul tatei și apoi a plecat să-și aducă instrumentele. Cred că va veni imediat înapoi. A apărut tot atât de iute și un polițist, care a anunțat comisariatul; și, în scurt timp, a fost aici și ofițerul. Atunci ați venit dumneavoastră.

Urmă un moment mai lung de tăcere; atunci îndrăznii să-i iau mâna pentru o clipă. Fără să mai spunem nici o vorbă, am deschis ușa și ne-am alăturat comisarului, în hol. El se îndreptă grăbit înspre noi, zicând:

— Am examinat personal totul și am anunțat și Scotland Yard-ul. Ve-deți, domnule Ross, mi s-a părut că e ceva straniu în cazul ăsta, încât m-am gândit că am face bine să cerem de la Departamentul de Investigații pe cel mai pricepui om al lor. Așa că am expediat o notă cerând să ni-l trimită imediat pe sergentul Daw. Vă mai amintiți de el, domnule, cazul de la Hoxton, cu otrăvirea americanului?

— A, da, am spus eu, mi-l amintesc bine; și în cazul acela, ca și în alte cazuri, pentru că de nenumărate ori mi-au fost de folos și priceperea și istețimea lui. Are o minte care lucrează cum n-am mai văzut de precis. M-am bucurat să-l am ca adversar ori de câte ori, în calitatea mea de avocat, am fost convins de nevinovăția clientului pe care îl apăram.

— Este o înaltă prețuire, domnule! răspunse comisarul încântat. Mă bucur că aprobați alegerea mea și că am făcut bine chemându-l.

I-am replicat fără ezitare:

— Nici nu se putea mai bine. Nu mă îndoiesc de fel că, avându-vă pe dumneavoastră doi, o să limpezim faptele și o să descoperim și ce se află în spatele lor.

Am urcat în camera lui Trelawny, unde am găsit totul exact așa cum fusese descris de fiica sa.

Atunci a sunat clopoțelul de la intrare și, un minut mai târziu, a fost introdus în camera un bărbat. Un tânăr cu trăsături vulturești, ochi cenușii pătrunzători și o frunte netedă, înaltă, de gânditor. Ținea în mână o trusă neagră pe care o deschise imediat. Domnișoara Trelawny făcu prezentările:

— Doctorul Winchester, domnul Ross, comisarul Dolan.

Ne-am înclinat cu toții, iar el, fără să mai piardă timp, se apucă de lucru. Așteptam și-l urmăream atenți cum bandaja rana. În timp ce lucra, se întorcea din când în când către comisar ca să-i dea amănunte în legătură cu rana, iar acesta își nota observațiile în carnețel.

— Vedeți? Sunt mai multe tăieturi sau zgârieturi paralele, pornind din partea stângă a încheieturii mâinii și pe alocuri punând chiar în primejdie artera radială. Aceste mici răni, aici, adânci și crestate, par a fi făcute cu un instrument bont. Dincoace însă se pare că a fost folosit un tăiș foarte ascuțit; carnea în jurul tăieturii pare sfâșiată, ca și cum s-ar fi tras de ea.

Apoi, către domnișoara Trelawny:

— Nu credeți că putem scoate brățara? Nu este chiar absolută nevoie, că și așa alunecă în jos și nu strânge mâna; dar ca să nu-l stânjenească mai târziu pe bolnav.

Biata fată roși când răspunse cu glas scăzut:

— Nu știu. Locuiesc cu tata de foarte curând; cunosc foarte puțin despre viața și preocupările lui, ca să-mi pot da vreo părere.

Doctorul, după ce o privi atent, spuse cu amabilitate:

— Iertați-mă. N-am știut. Dar oricum nu trebuie să vă necăjiți. Pentru moment nu e nevoie s-o scoatem. Dacă ar fi cazul, aș face-o eu pe răspunderea mea; iar dacă va fi nevoie mai târziu, putem foarte ușor să folosim o pilă. Tatăl dumneavoastră a avut fără îndoială motivele lui s-o poarte. Uitați-vă, aici, atașată de ea, se găsește o cheiță ...

Tăcu și se aplecă mai mult, luând lumânarea pe care eu o țineam în mână și apropiind-o până ce lumina ei căzu direct pe brățară. Apoi, cerându-mi să țin lumânarea în aceeași poziție, scoase din buzunar o lupă și și-o potrivii. După un examen foarte atent se ridică și-i dădu lupa lui Dolan, spunând:

— Ar fi bine să te uiți și dumneata. Aceasta nu-i o brățară obișnuită. Aurul este fasonat pe legături de oțel foarte dur; uită-te aici, unde s-a ros. E clar că nu poate fi desfăcută ușor și că o să fie nevoie de ceva mai mult decât de o simplă pilă.

Comisarul își îndoii corpul masiv, dar, neputând să se apropie destul, îngenunche lângă sofa la fel ca și doctorul. Examină cu atenție brățara, răsucind-o ușor, în așa fel încât să nu-i scape nimic neobservat. Apoi se ridică și-mi întinse lupa.

— După ce-o examinați și dumneavoastră, zise el, dați-o și domnișoarei să se uite, dacă dorește. Și începu apoi să noteze în carnet.

Am schimbat puțin ordinea propusă de comisar, dând lupa mai întâi domnișoarei Trelawny:

— N-ați vrea să priviți dumneavoastră mai întâi?

Ea se dădu înapoi, ridicând ușor mâna în semn de refuz, spunând:

— O, nu! Tata mi-ar fi arătat-o singur, probabil, dacă ar fi vrut ca eu s-o văd. N-aș vrea s-o fac fără voia lui.

Apoi adăugă, temându-se, fără îndoială, să nu ne fi jignit cumva:

— Bineînțeles că e necesar ca dumneavoastră s-o vedeți. Trebuie să examinați și să țineți seama de tot; și... vă sunt cu adevărat recunoscătoare...

Își întoarse fața; am putut observa că plângea încet. Vedeam clar

cum, cu tot necazul și îngrijorarea, ea suferea de faptul că-și cunoștea atât de puțin tatăl; și că acest lucru trebuia să fie mărturisit în asemenea clipe față de atâția străini. Iar întâmplarea că erau toți numai bărbați nu-i micșora cu nimic jena, deși asta îi aducea o oarecare ușurare. Încercând să-i înțeleg sensibilitatea, nu puteam să nu mă gândesc că ar fi trebuit să fie bucuroasă că nici o privire de femeie — mai iscoditoare decât ale bărbaților — nu se fixa asupra ei în acele clipe.

Când am terminat examenul, care confirma ceea ce spusese și doctorul, acesta își reluă locul lângă sofa și-și continuă îngrijirile. Comisarul Dolan mi se adresa în șoaptă:

— Cred că am avut noroc cu doctorul!

Am dat din cap și tocmai mă pregăteam să-i laud priceperea, când se auzi o bătaie în ușă.

II

Instrucțiuni ciudate

Dolan se îndreptă liniștit către ușă; printr-un fel de înțelegere tacită, luase inițiativa operațiunilor în casă. Ceilalți așteptau. El crăpă puțin ușa și apoi, cu un gest de reală satisfacție, o deschise larg; un tânăr își făcu intrarea. Un bărbat bine ras, înalt și zvelt, cu un obraz energic, luminos, ochi vii, care păreau să cuprindă totul dintr-o singură privire. Cum intră, comisarul îi întinse mâna, și amândoi își strânseră mâinile cu căldură.

— Am venit, domnule, de îndată ce am primit mesajul. Sunt fericit să mă bucur încă de încrederea dumneavoastră.

— Întotdeauna o vei avea, zise cu vioiciune comisarul. N-am uitat și niciodată n-am să uit zilele de-atunci din Bow Street!

Apoi, fără nici o introducere, începu să relateze tot ce aflase până în ultimul moment. Daw puse câteva întrebări — foarte puține — atunci când le socoti necesare pentru a înțelege situația și relațiile dintre persoane; dar, ca de obicei, Dolan, care își cunoștea bine meseria, prevenea orice întrebare și-i dădea mereu toate explicațiile necesare. Daw arunca din când în când câte o privire în jur; când la vreunul din noi; când prin cameră, sau în anumite colțuri ale ei; când la bărbatul rănit care zăcea inconștient pe sofa.

Cum sfârși comisarul, Daw se întoarse către mine și spuse:

— Vă amintiți, poate, de mine, domnule? Am lucrat împreună în cazul Hoxton.

— Îmi amintesc foarte bine, răspunsei cu întinzându-i mâna.

Comisarul vorbi din nou:

— Cred că ai înțeles, sergent Daw, că ai să preiei pe de-a-ntregul acest caz.

— Sub conducerea dumneavoastră, sper, domnule, îl întrerupse acesta.

Celălalt dădu din cap și zâmbi:

— Eu cred că un asemenea caz va avea nevoie de toată judecata și de tot timpul unui om. Eu am altceva de făcut, dar problema mă interesează foarte mult și, dacă pot da în vreun fel o mână de ajutor, aș fi foarte bucuros s-o fac.

— E în ordine, domnule, răspunse celălalt, acceptând misiunea cu un gest ușor de salut; și imediat începu cercetările.

Mai întâi se îndreptă către doctor și, după ce îi luă numele și adresa, îl rugă să scrie un raport de care avea nevoie și pe care ar fi urmat să-l prezinte șefilor săi, dacă ar fi fost cazul. Doctorul Winchester i-l promise, înclinându-se ușor. Apoi sergentul se apropie de mine și-mi spuse *sotto voce*:

— Îmi place privirea doctorului. Cred că o să putem colabora bine cu

dânsul.

Întorcându-se către domnișoara Trelawny, o întrebă:

— Vă rog să-mi spuneți tot ce știți despre tatăl dumneavoastră; mod de viață, activitate — de fapt, despre tot ce îl interesează în mod special sau îl preocupă.

Eram gata să-l întrerup, ca să-i spun ceea ce ea declarase mai înainte, că nu știa nimic despre viața și obiceiurile tatălui său, dar ea mă opri ridicând mâna și răspuse singură:

— Cunosc, vai, prea puțin, sau mai nimic. Comisarul Dolan și domnul Ross știu deja tot ce aș putea eu să vă spun.

— Bine, domnișoară, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce putem avea, răspuse amabil polițistul. O să încep cu câteva amănunte. Spuneți că n-ați fost aici în încăpere când s-a auzit zgomotul?

— Când am auzit sunetul acela ciudat eram la mine în cameră. Atunci m-am trezit și cred că acesta a fost începutul a tot ceea ce s-a întâmplat după aceea. Am ieșit imediat din cameră. La tata ușa era închisă; aveam înaintea ochilor întregul palier și partea de sus a scării. Nimeni n-ar fi putut ieși pe ușă fără ca eu să-l observ, dacă asta e ceea ce vreți să știți.

— Exact asta, domnișoară. Dacă fiecare din cei care știu câte ceva mi-ar răspunde la fel, am atinge curând miezul problemei.

Se îndreptă apoi spre pat, îl privi cu atenție și întrebă:

— Patul a fost atins?

— Pe câte știu eu, nu, răspuse domnișoara Trelawny. Dar o pot întreba pe doamna Grant, menajera, adăugă ea apoi, apăsând pe butonul soneriei.

Menajera veni la ușă.

— Intră, zise domnișoara Trelawny. Domnii vor să știe, doamnă Grant, dacă patul a fost atins de cineva.

— Eu nu l-am atins, domnișoară.

— În acest caz, spuse domnișoara Trelawny, întorcându-se către sergentul Daw, altcineva n-a avut cine să-l atingă. Și eu și doamna Grant am fost aici tot timpul și nu cred ca vreunul dintre servitorii care au venit când am dat eu alarma să se fi apropiat de pat. Vedeți, tata zăcea aici exact lângă seiful cel mare și toți erau îngrămădiți în jurul lui. Le-am cerut să plece imediat de acolo.

Daw, cu un gest, ne invita să trecem în partea cealaltă a camerei și apoi, cu o lupă, examinează patul, având grijă să așeze exact în aceeași poziție orice cută deranjată a rufăriei. După aceea, tot cu lupa, cercetă ușa de lângă patul masiv din lemn de sequoia, minunat sculptat, insistând mai mult, centimetru cu centimetru, asupra porțiunilor pătate de sânge de pe latura patului; stând în genunchi și ferindu-se cu grijă să atingă petele de pe podea, el cercetă urmele însângerate de pe locul unde, lângă seiful mare, zăcuse corpul. Examinează totul pe o rază de câțiva metri împrejur; dar, după cât se părea, nu găsi nimic special care să-i rețină atenția. Apoi examinează și fața seifului, în jurul broaștei și de-a lungul marginilor de sus și de jos ale ușii duble, insistând mai mult asupra îmbinării dintre canaturi.

La urmă se duse la fereastră; aceasta era zăvorâtă.

— Obloanele erau închise? o întrebă el ca din întâmplare pe domnișoara Trelawny, ca și cum s-ar fi așteptat la un răspuns afirmativ, care de altfel îi și fu dat.

În tot acest timp doctorul Winchester se ocupa de pacientul său, bandajându-i rana de la încheietura mâinii, făcând un examen atent al capului, al gâtului și al inimii. De mai multe ori adulmecă gura omului întins fără simțire. Și, ori de câte ori făcea asta, se uita instinctiv în jur, de parcă ar fi căutat ceva.

Atunci am auzit glasul profund și puternic al detectivului:

— Pe cât înțeleg eu, s-a urmărit aici aducerea cheii spre broască. Se pare că mecanismul are un secret pe care nu pot să-l ghicesc, cu toate că, până a intra în poliție, am lucrat un an la "Cifru". Broasca aceasta are o combinație de șapte litere; dar cred că mai există și un sistem de încuiere a combinației însăși. Este ceva de tipul Chatwood; am să mă duc la ei să află ce s-o putea în legătură cu asta.

Apoi, ca și cum pentru moment și-ar fi terminat treaba, se adresează doctorului:

— Doctore, aveți să-mi mai spuneți acum ceva care să concorde cu raportul dumneavoastră? Dacă există vreo bănuială, pot să aștept, dar cu cât știu mai repede ceva clar, cu atât mai bine.

Doctorul Winchester răspunse imediat:

— Sunt de părere că n-avem de ce să așteptăm. Sigur că am să fac un raport complet. Dar până atunci am să vă spun tot ce știu — ceea ce nu e la urma urmei prea mult — și tot ceea ce cred, iarăși nu destul de clar. Nu există nici o rană la cap care să explice starea de inconștiență în care persistă pacientul. Așa că trebuie să presupun fie că a fost drogat, fie că se găsește sub hipnoză. După câte am observat, nu a fost drogat — cel puțin nu e un narcotic pe care să-l cunosc eu. În încăperea aceasta există desigur un miros obișnuit, de vechi, care ne împiedică să discernem parfumuri mai delicate. Cred că ați simțit cu toții în aer miresmele egiptene: bitum, nard, rășini aromate, mirodenii și așa mai departe. Este foarte posibil ca pe undeva, pe aici, în această cameră, să existe, printre atâtea curiozități ascunse, cu parfumuri mai tari, și vreo substanță sau un lichid care să poată produce efectul pe care îl simțim. Nu este exclus ca pacientul să fi luat vreun drog și să se fi rănit singur în timpul somnului. Dar nu văd verosimil un astfel de caz: și circumstanțele, chiar fără cercetările făcute de mine, pot oricând dovedi că o atare ipoteză este incorectă. Până una alta, însă, orice e posibil; și, până la proba contrară, trebuie s-o avem în vedere și pe aceasta.

Aici interveni sergentul Daw:

— S-ar putea să fie și așa; dar dacă este așa, e necesar să găsim obiectul cu care a fost rănită mâna. Trebuie să existe pe undeva urme de sânge.

— Exact! zise doctorul, potrivit-și ochelarii, ca și cum s-ar fi pregătit de o argumentație. Însă dacă presupunem că pacientul s-a folosit de un drog neștiut de noi, unul care nu-și face efectul imediat, și fiindcă deocamdată nu știm cum acționează — dacă toată ipoteza noastră este într-adevăr corectă — trebuie să fim pregătiți pentru orice.

În acest moment interveni și domnișoara Trelawny:

— În ceea ce privește acțiunea unui drog, așa ar sta lucrurile; dar, în ceea ce privește a doua parte a ipotezei, rana și-a putut-o provoca singur, și asta *după* ce drogul și-a făcut efectul.

— Exact, spuseră într-un glas și detectivul și doctorul.

Ea continuă:

— Și deoarece, doctore, aprecierea dumitale nu epuizează toate posibilitățile, trebuie să reținem că orice altă variantă a acestei idei poate fi corectă. Socotesc, deci, că primele noastre cercetări, pe baza acestei presupuneri, trebuiesc îndreptate către arma cu care a fost provocată rănirea mâinii tatălui meu.

— Poale să fi pus arma în seif, înainte de a-și pierde de tot cunoștința, spusei eu, dând în mod pripit glas unui gând pe jumătate conturat.

— Așa ceva nu-i posibil, zise repede doctorul. Sau cel puțin cred că e greu de presupus, adăugă el apoi prudent, înclinându-se ușor spre mine. Vedeți, mâna stângă e plină de sânge; dar nu există nici o asemenea urmă pe seif.

— Așa e! făcui eu, și urmă o lungă pauză.

Primul care întrerupse tăcerea fu doctorul.

— Ne trebuie o soră aici, cât mai repede posibil; cunosc una foarte potrivită. Mă duc imediat s-o aduc, dacă o să se poată. Vă rog ca, până la înapoierea mea, cineva să rămână permanent lângă bolnav. S-ar putea să fie nevoie să-l mutați mai târziu în altă încăpere; dar deocamdată e mai bine să stea aici. Domnișoară Trelawny, pot conta pe dumneavoastră și pe doamna Grant să rămâneți aici — nu numai în cameră, ci aproape de pacient și atente la el — până vin înapoi?

Ea se înclină în semn afirmativ și luă loc lângă sofa. Doctorul îi dădu câteva indicații de felul cum să procedeze în caz că tatăl ei s-ar trezi înainte de înapoierea sa.

Următorul care trebuia să plece fu comisarul Dolan, care se apropie de Daw și-i spuse:

— Ar trebui acum să mă întorc la comisariat — doar dacă, bineînțeles, nu dorești să mai rămân puțin.

Celălalt îi răspunse:

— Johnny Wright mai e în secția dumneavoastră?

— Este. Vrei să ți-l trimit?

Sergentul răspunse afirmativ.

— Atunci ți-l trimit imediat ce aranjez treaba. Va rămâne cu dumneata atât cât vei dori. Am să-i spun că va primi instrucțiuni numai de la dumneata.

Sergentul îl însoți până la ușă cu cuvintele:

— Mulțumesc, domnule; ați fost întotdeauna înțelegător față de oamenii cu care ați lucrat. Pentru mine este o plăcere să colaborăm iar. Acum plec la Scotland Yard să raportez șefului. După aceea mă duc la Chatwood; mă înapoiez cât pot de repede. Cred, domnișoară, că mă pot instala aici pentru o zi, două, dacă o să fie nevoie? V-ar fi de oarecare folos și poate v-ați simți și mai liniștită știindu-mă aici aproape, până vom descurca misterul.

— V-aș fi foarte recunoscătoare.

El o privi câteva clipe cu atenție, înainte de a vorbi din nou.

— Până nu plec, îmi permiteți să arunc o privire la masa și în biroul tatălui dumneavoastră? S-ar putea găsi ceva care să constituie un eventual indiciu — sau o urmă în orice caz.

Răspunsul ei fu atât de neechivoc, că aproape îl surprinse.

— Aveți îngăduința mea cea mai deplină să faceți orice vă poate ajuta în această îngrozitoare întâmplare — să descoperiți ce se întâmplă cu tata, sau ce l-ar putea pândi în viitor.

Daw începu îndată să examineze măsura de toaletă și după aceea masa de scris din încăpere. Într-unul din sertare găsi un plic sigilat; îl luă și i-l aduse domnișoarei Trelawny.

— O scrisoare — adresată mie — și cu scrisul tatei! exclamă ea după ce o deschise nerăbdătoare.

Îi observam chipul pe când citea; dar imediat, văzându-l pe Daw că o fixează cu ochi pătrunzători, că îi urmărește nemișcat toate schimbările de expresie, mi-am ațintit atunci privirea asupra lui. Când domnișoara Trelawny termină de citit toată scrisoarea, în mine se formase deja o convingere pe care am păstrat-o totuși închisă în inimă. Printre bănuielile trezite în mintea detectivului era una, poate mai degrabă potențială decât definită, care o privea pe domnișoara Trelawny însăși.

Timp de câteva minute ea rămase cu scrisoarea în mână, cu ochii în jos, pe gânduri. Apoi o mai citi o dată cu atenție; de data aceasta schimbările de fizionomie erau mai intense, și cred că le-am putut urmări mai ușor. După ce termină a doua oară de citit mai făcu o pauză. Apoi, deși cu oare-

care ezitare, i-o întinse detectivului. Acesta o citi cu nerăbdare, dar fără să-și schimbe expresia feței; o mai citi încă o dată, apoi i-o înapoie înclinându-se ușor. Ea făcu iar o mică pauză, după care îmi înmână scrisoarea. Făcând asta, ridică o singură clipă ochii rugători spre mine; un val de sânge îi coloră brusc obraji palizi și fruntea.

Am luat scrisoarea cu sentimente amestecate, dar, de fapt, eram bucuros. Ea nu se arătase deloc tulburată dând scrisoarea detectivului — n-ar fi trebuit să fie nici față de altcineva. Dar față de mine ... N-am îndrăznit să merg mai departe cu gândul; ci am continuat să citesc, conștient fiind că privirile fetei și ale detectivului erau ațintite asupra mea.

"Dragul meu copil,

Doresc ca tu să consideri această scrisoare ca pe o directivă — absolută și obligatorie, care nu admite nici o abatere, — în caz că ceva grav și neașteptat pentru tine sau pentru alții ar fi să mi se întâmple. Dacă am să fiu în mod brusc și misterios doborât — de boală, accident sau atac — tu trebuie să urmezi fără rezerve aceste instrucțiuni. Dacă atunci când vei fi încunoștiințată de situația mea, eu nu mă voi găsi în această cameră, tu trebuie, de îndată ce afli despre starea mea, să mă aduci repede aici. Chiar în cazul când aș fi mort corpul meu trebuie să fie adus aici. Din acel moment, fie că sunt conștient și în stare să mă ocup singur de persoana mea, fie că va trebui să fiu înmormântat, nu trebuie să rămân niciodată singur — nici pentru o clipă măcar. Cel puțin două persoane trebuie să stea de seara până la răsăritul soarelui în această cameră. Ar fi bine dacă ar veni aici din timp în timp și o soră medicală pricepută care să noteze toate simptomele permanente sau întâmplătoare ce ar impresiona-o mai mult. Avocații mei, Marvin & Jewkes, din Lincoln's Inn 27B, au primit toate instrucțiunile pentru cazul că eu aș muri, iar domnul Marvin are personal obligația să aducă la îndeplinire dorințele mele. Te-aș sfătui, draga mea fiică, știind că n-ai pe nimeni la care să apelezi, să găsești un prieten, bărbat sau femeie, în care să ai încredere, și care, fie să stea aici unde se poate comunica mai ușor cu el, fie să vină noaptea să ajute la veghe, sau să fie ușor de chemat; dar oricine ar fi el sau ea, mai e nevoie și de o altă persoană, ca însoțitor sau supraveghetor, de sex opus. Să înțelegi că acesta este miezul adevărat al dorinței mele, ca două inteligențe, de bărbat și de femeie, să stea de veghe și să slujească scopului meu. Încă o dată, draga mea Margaret, insist asupra necesității ca tu să fii atentă și să judeci bine urmările, oricât de ciudat ți s-ar părea acest lucru. Dacă mă îmbolnăvesc, sau sunt rănit, asta n-o să fie o întâmplare obișnuită și doresc să te previn, pentru ca vigilența ta să fie trează.

În camera mea — mă refer la curiozitățile de aici — nimic nu trebuie să fie mișcat din loc sau îndepărtat, cu nici un preț. Am motive speciale și scopuri bine definite ca toate să rămână așa cum sunt; altfel, orice deplasare a lucrurilor mi-ar strica planurile.

Dacă ai nevoie de bani sau de orice fel de sfat, dl. Marvin îți va îndeplini cererea; pentru acest lucru a primit din partea mea instrucțiuni.

ABEL TRELAWNY"

Am mai citit o dată scrisoarea, înainte de a vorbi, căci mă temeam să nu mă trădez. Alegerea unui prieten putea însemna un prilej important pentru mine. Nutrisem deja speranțe când mă rugase s-o ajut în primele clipe dureroase ale necazului său; dar dragostea își are propriile ei îndoieli și eu mă temeam. Gândurile păreau că mi se învârtesc cu iuțeala fulgerului și un întreg proces de raționament mi se materializă în cap în câteva secunde. Nu trebuia să îndrăznesc să mă ofer singur drept prietenul pe care i-l propunea părintele său ca s-o ajute la veghe; și totuși privirea pe care

mi-o aruncase îmi spunea un lucru pe care nu trebuia să-l ignor... Oare nu trimisese ea după mine, atunci când a avut nevoie de ajutor — eu, un străin, în afara unei singure întâlniri la dans și a unei scurte după-amieze petrecute împreună pe râu? N-ar fi fost umilitor s-o las să mă solicite ea a doua oară? S-o umilesc! Nu! Cu orice preț trebuia s-o scutesc de asemenea lucru. Nu este umilitor să refuzi. Așa că, în timp ce-i înapoiam scrisoarea, i-am spus:

— Știi că o să mă iertați, domnișoară Trelawny, dacă îndrăznesc prea mult, însă, dacă sunteți de acord să vă ajut, stând de veghe cu dumneavoastră, aș fi încântat s-o fac; și, deși prilejul ivit este unul trist, aș fi mult prea fericit să-mi acordați această favoare.

În ciuda efortului vizibil de a se stăpâni, ea se făcu roșie la față și pe gât. Chiar și ochii îi părură plini de lacrimi, în puternic contrast cu obrajii palizi, când roșeața dispăru. Îmi răspunse cu voce stinsă:

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

Apoi, ea și cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Dar nu mă lăsați să fiu egoistă în necazul meu! Știu că aveți numeroase obligații care vă rețin și, deși aș plăti mult ajutorul dumneavoastră, chiar foarte mult, n-ar fi cinstit să abuzez de timpul dumneavoastră.

— Cât despre asta, răspunsei cu îndată, timpul meu vă aparține. Pentru azi aș putea să aranjez ușor lucrurile, ca să vin după-amiază și să stau până mâine dimineață. După aceea, dacă împrejurările o vor cere, mi-aș putea organiza în așa fel treburile încât să am și mai mult timp la dispoziție.

Era foarte emoțională. Puteam să văd cum i se umplu ochii de lacrimi, și atunci își întoarse capul. Detectivul îmi spuse:

— Îmi pare bine că veți fi aici, domnule Ross. Am să stau și eu, dacă domnișoara Trelawny îmi permite, și dacă mi-o permit și cei de la Scotland Yard. Scrisoarea aceasta pare să pună lucrurile într-o nouă lumină; deși misterul rămâne mai mare ca oricând. Dacă puteți aștepta aici o oră-două, mă voi duce la comisariat, și apoi la constructorul de seifuri. După aceea mă înapoiez; iar dumneavoastră puteți apoi să plecați liniștit, că rămân eu aici.

După ce ieși, amândoi, domnișoara Trelawny și cu mine, rămaserăm tăcuți. Până la urmă ea ridică ochii și mă privi o clipă; în momentul acela n-aș fi schimbat locul meu nici cu al unui rege. Câtăva vreme ea își făcu de lucru în jurul patului improvizat al tatălui său. Apoi, rugându-mă să nu-l scap o clipă din ochi până vine înapoi, ieși repede afară.

După câteva minute reveni împreună cu doamna Grant, două fete și doi bărbați care aduceau cu ei rama și accesoriile unui pat ușor de fier. Îl așezară și-l montară. Când treaba fu gata și servitorii se retraseră, ea mi se adresă.

— E bine să fim pregătiți când vine doctorul. Va vrea desigur să-l așezăm pe tata în pat; și un pat adevărat e mai bun pentru el decât sofa.

Apoi trase un scaun lângă sofa și se așeză să-și vegheze tatăl.

M-am plimbat prin cameră, privind cu atenție totul. Și, într-adevăr se aflau în încăperea destule lucruri care să trezească curiozitatea unui om — chiar dacă împrejurările nu ar fi fost atât de stranii. Tot locul, cu excepția articolelor de mobilă necesare înzestrării cum se cuvine a unui dormitor, era plin cu splendide și ciudate lucruri, în mare parte egiptene. Și, deoarece încăperea era enormă, exista loc pentru plasarea unei mari cantități de asemenea obiecte, chiar dacă, așa cum și era de fapt, acestea ar fi avut volum mare.

În timp ce tot cercetam camera, se auzi un zgomot de roți pe pietrișul de afară. Apoi soneria de la intrare și, la câteva secunde, după o bătaie preliminară în ușă și răspunsul "Intra!", apărură doctorul Winchester însoțit

de o tânără îmbrăcată în costumul închis la culoare al surorilor medicale.

— Am fost norocos! zise el intrând. Am găsit-o repede și e liberă.
Domnișoară Trelawny, dânsa e sora Kennedy!

III

De veghe

Am fost izbit de felul cum cele două tinere femei se uitau una la alta. Cred că de multă vreme sunt obișnuit să cântăresc în mintea mea personalitatea unor martori și să-mi formez o părere urmărindu-le felul de comportare și reflexele. Această obișnuință se manifestă și în viața mea particulară, tot așa ca și în incinta unui tribunal. În clipa aceea a vieții mele tot ce o interesa pe domnișoara Trelawny mă interesa și pe mine; și dacă ea a fost impresionată de noua venită, la fel și eu am început în mod reflex s-o studiez. Comparându-le pe amândouă mi se părea că aflam noi lucruri despre domnișoara Trelawny. Cele două femei prezentau evident un mare contrast între ele. Domnișoara Trelawny era frumoasă; brună, cu trăsături pure. Avea ochi minunați; mari, larg deschiși și negri, blânzi și catifelăți, adânci și tainici. Să te uiți în ei era ca și cum ai fi privit în oglinda neagră a doctorului Dee, folosită la riturile sale vrăjitoarești... La picnic l-am auzit pe un domn bătrân, un mare călător prin Orient, descriind astfel efectul pe care îl produceau ochii ei: "Ca și cum ai privi în nopte prin ușa deschisă la marile lămpi îndepărtate ale unei moschei". Sprâncenele aveau ceva personal. Frumos arcuite și bogate, ele păreau a fi podoaba desenată a ochilor săi splendizi și adânci. Avea părul la fel de negru, dar fin ca mătasea. În general părul negru reprezintă caracteristica forței fizice și pare a fi expresia tuturor atributelor unei naturi puternice; dar în cazul de față nici nu putea fi vorba de așa ceva. Mărturisirea distincției și desăvârșită educație; și, deși nu putea fi vorba de slăbiciune, dacă exista un semn de forță, atunci aceasta nu era una fizică ci una spirituală. Întreaga armonie a ființei sale părea desăvârșită. Ținută, corp, păr, ochi; gura plină și mobilă, ale cărei buze roșii și dinți albi păreau să lumineze partea de jos a feței — după cum ochii o luminau pe cea de sus; curbura generoasă a maxilarului de la bărbie până la ureche; degetele lungi și fine, mâna care părea că se mișcă de la încheietură, ca și cum ar fi avut conștiință proprie. Toate aceste perfecțiuni contribuiau la alcătuirea unei personalități dominatoare, prin grație, gingășie, frumusețe și farmec.

Sora Kennedy, în schimb, se situa mai mult sub decât deasupra înălțimii medii a unei femei. Era puternică și îndesată, cu membre pline și mâini mari și dibace. Coloritul ei aducea în general cu al unei frunze de toamnă. Părul blond închis era des și lung, iar ochii căprui-aurii străluceau pe o față arsă de soare și pistruiată. Obrajii îmbujorați îți sugerau în general tenul brunet. Buzele roșii și dinții albi nu schimbau coloritul întregului cadru, ci îl subliniau. Avea nasul cârn — nu exista pic de îndoială în această privință; dar, ca multe astfel de nasuri, și acesta demonstra o natură generoasă, neobosită și plină de bunătațe. Fruntea sa albă și înaltă, pe care pistrii o evitaseră, ascundea multă putere de gândire și rațiune.

Doctorul Winchester, în drumul lor de la spital, îi făcuse cunoscute toate amănuntele necesare; iar ea, fără multă vorbă, își luă pacientul în primire și se apucă de lucru. După ce examinează patul cel nou și scutură pernele, vorbi cu doctorul, care îi dădu instrucțiuni; apoi, toți patru, unindu-ne forțele, îl ridicară pe bolnav de pe sofa.

După-masă devreme, la sosirea lui Daw, am plecat acasă în Jermyn Street și mi-am luat câteva schimburi, cărți și ziare, de care socoteam că aș fi avut nevoie câteva zile. Apoi am plecat să-mi îndeplinesc obligațiile

de serviciu.

Curtea a avut o ședință târzie în ziua aceea, cu terminarea unui proces important. Băteau orele șase când am intrat pe poarta din Kensington Palace Road. Am fost instalat într-o încăpere spațioasă, alături de camera bolnavului.

În noaptea aceea n-am fost chiar bine organizați pentru veghe, deoarece orele de la începutul serii n-au fost împărțite în mod egal. Sora Kennedy, care stătuse de veghe toată ziua, se odihnea, fiindcă aranjaserăm să revină în jurul orei douăsprezece. Doctorul Winchester, care lua masa cu noi, rămase în cameră până la ora cinei; și reveni imediat după aceea. În timpul cinei rămaseră în cameră doamna Grant împreună cu sergentul Daw, care dorea să-și completeze niște cercetări mai amănunțite pe care le începuse asupra tuturor obiectelor din încăpere și de alături. La orele nouă eu și cu domnișoara Trelawny ne-am dus să-l schimbăm pe doctor. Ea se odihni câteva ore după-amiază, ca să fie pregătită pentru tura de noapte. Îmi spuse că hotărâse ca, în noaptea aceea cel puțin, să rămână trează la post. N-am încercat s-o contrazic, deoarece știam că hotărârea ei n-avea să se schimbe. În consecință m-am decis și eu să rămân cu ea — numai dacă, bineînțeles, n-aș fi observat că nu dorește acest lucru. Pentru moment însă nu mi-am dezvăluit intențiile. Am intrat amândoi în vârful picioarelor, atât de ușor, că doctorul, care stătea aplecat deasupra patului, nu ne-a auzit și ni s-a părut că tresare când, ridicându-și brusc privirea, ne-a văzut uitându-ne la el. Simțeam că întregul mister al acestei întâmplări îl ținea cu nervii încordați, ceea ce, de altfel, se petrecea cu fiecare din noi. Mi s-a părut puțin nervos pentru că se lăsase astfel surprins și îndată începu să vorbească foarte grăbit, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă încurcătura:

— Am ajuns într-adevăr la limita posibilităților mele de a descoperi o cauză cât de cât logică a acestei stări de transă. Am făcut din nou o cercetare foarte minuțioasă, după toate câte cunosc, și sunt mulțumit că nu există nici o rană pe creier, adică nici una externă. Toate organele vitale par neatinse. I-am dat, după cum știu, de repetate ori să mănânce și acest lucru i-a făcut în mod vizibil bine. Respirația îi este puternică și regulată, iar pulsul e mai rar, dar mai puternic decât azi-dimineață. Nu pot ghici nici o urmă de drog cunoscut, și starea aceasta de inconștiență nu seamănă deloc cu nici unul din cazurile de somn hipnotic pe care le-am întâlnit la Spitalul Charcot din Paris. Cât despre rana asta..., trecu ușor cu degetele peste mâna bandajată așezată pe pătură. Nu știu ce să cred. Pare o rană provocată de un darac; dar o asemenea presupunere e absurdă. Nu e imposibil să fi fost făcută de vreo sălbăticiune, însă numai cu condiția să-și fi pilit ghearele. Și așa ceva socotesc eu că iar e imposibil. Apropo, țineți cumva pe aici vreun animal de casă mai deosebit, sau ceva mai aparte, o pisică sălbatică sau altceva ieșit din comun?

Domnișoara Trelawny zâmbi trist, și-mi frânse inima. Apoi răspunse:

— O, nu! Tata nu vrea animale în casă, cu excepția celor moarte și mumificate.

Spusese aceasta cu o urmă de amărăciune — sau de necaz; n-am putut să-mi dau seama care din două.

— Chiar și bietul meu motănel nu a fost decât cu greu acceptat în casă și, deși e cel mai scump și mai educat pisic din lume, îl țin numai în mod condiționat; iar aici în cameră n-are voie să intre.

Pe când vorbea, se auzi un râcâit slab la ușă. Chipul domnișoarei Trelawny se luminează brusc. Se ridică deodată și se îndreptă spre ușă exclamând:

— El este! Silvio. Se ridică în două picioare și zgârie ușa când vrea să intre.

Deschise ușa vorbind pisicii ca și cum ar fi vorbit cu un copil:

— Vrea băiatul la mămica lui? Hai, vino; numai că el trebuie să stea lângă ea!

Ridică pisica și veni cu ea în brațe. Era într-adevăr un animal splendid. Un cincila persan cenușiu cu păr lung, mățos; un animal cu adevărat de rasă, mândru, în ciuda gingășiei lui; avea labe mari care se desfăcură și mai mult când atinseră podeaua. Pe când fata îl mângâia, motanul se zvârcoli brusc ca un țipar și-i alunecă din brațe.

Traversă camera și se opri înaintea unei măsuțe joase pe care se găsea mumia unui animal și începu să miaune și să-și arate colții. Domnișoara Trelawny alergă repede după el și-l luă în brațe, în timp ce el se zbătea și se răsucea să scape; dar fără să muște sau să zgârie, pentru că, evident, o iubea pe frumoasa lui stăpână. Încetă să se mai agite de îndată ce se află în brațele ei; în șoaptă ea îl certa:

— Silvio, răule! N-ai respectat cuvântul pe care mama și l-a dat pentru tine. Acuma spune domnilor noapte bună, și vino în odaie la mama!

În timp ce-i vorbea îmi întinse laba molanului ca să i-o strâng. I-am dat mâna și nu m-am putut opri să nu-i admir mărimea și frumusețea.

— Ei bine, zisei eu, laba lui seamănă cu o mică mănușă de box plină de gheare.

Ea zâmbi:

— Așa ar trebui. N-ați văzut că Silvio are șapte degete? Uite!

Îi răsfireă laba; și, într-adevăr, erau exact șapte gheare, fiecare ascunsă într-o perniță fină și delicată. Când i-am atins ușor piciorul, ghearele ieșiră în afară și una din ele, cu totul întâmplător, — motanul nu mai era furios acum și torcea — îmi zgârie mâna. Instinctiv, mă trăsei înapoi exclamând:

— Oo..., are niște gheare ca niște lame!

Doctorul Winchester se apropiase și, aplecat, se uita la ghearele pisicii; auzindu-mă, exclamă iute și tăios:

— Ah!

I-am putut reține șuieratul rapid al respirației. În timp ce mângâiam pisica, liniștită acum, doctorul se duse la masă, rupse o bucată de sugativă de pe mapă și veni înapoi. Întinse hârtia pe palmă și, cu un simplu "Scuzați!" adresat domnișoarei Trelawny, așeză laba pisicii pe ea și o apăsă cu cealaltă mână. Motanului, mândru, păru să nu-i placă această familiaritate și încercă să-și retragă piciorul. Asta și dorea doctorul, deoarece, în mișcarea sa, pisica apăsase cu ghearele pe hârtie și trasase astfel mai multe urme.

Apoi domnișoara Trelawny plecă cu molanul și reveni după câteva minute; intrând, spuse:

— E un lucru foarte curios cu mumia asta! Când Silvio a intrat prima oară aici în cameră — era pisoiaș când l-am adus să-l vadă tata — a făcut exact același lucru. A sărit pe masă și a încercat să muște și să zgârie mumia. Asta l-a supărat foarte mult pe tata și a provocat decretul de ostracizare a sărmanului Silvio. Numai cuvântul lui de onoare, dat prin intermediul meu, i-a îngăduit să mai rămână în casă.

În timp ce fata fusese plecată, doctorul scosese bandajul de pe încheietura mâinii bolnavului. Rana era acum clară, deoarece fiecare zgârietură apărea distinct sub formă de urme roșii făcute cu sălbăticie... Doctorul îndoii sugativa de-a curmezișul zgârieturilor făcute de ghearele pisicii și o apropie de rană. Făcând astă, ne privi triumfător și ne făcu semn să ne apropiem.

Tăieturile de pe hârtie corespundeau cu rănilor de pe mână! Nu mai era nevoie de nici o explicație când ne spuse:

— Ar fi fost mai bine dacă jupân Silvio nu și-ar fi călcat cuvântul!

Am rămas cu toții tăcuți câțva timp. Deodată domnișoara Trelawny exclamă:

— Dar Silvio nici n-a fost aici azi-noapte!

— Sunteți sigură? O puteți dovedi, dacă va fi nevoie?

Ea șovăi înainte de a răspunde:

— Sunt sigură de asta; dar mă tem că va fi greu s-o dovedesc. Silvio doarme într-un coșuleț la mine în cameră. Știu precis că l-am dus la culcare azi-noapte; îmi amintesc bine că l-am acoperit cu păturica lui și l-am înfășurat în ea. Azi dimineață l-am scos chiar eu din coș. Sigur că nu l-am văzut pe aici; cu toate că asta nu ar spune prea mult, pentru că eram prea îngrijorată de bietul tata și prea ocupată cu el ca să observ și prezența lui Silvio.

Doctorul clătină din cap, spunând cu oarecare tristețe:

— Oricum, nu mai are nici un rost să încercăm să dovedim ceva acum. Orice pisică din lume s-ar fi spălat de urmele de sânge — dacă ar fi existat — de pe labe, în a suta parte din timpul care s-a scurs până acum.

Rămaserăm din nou tăcuți și tăcerea fu iar întreruptă de domnișoara Trelawny:

— Dar acum, când mă gândesc mai bine, nu cred că putea să fie săracul Silvio cel care l-a rănit pe tata. Ușa mea era închisă când am auzit primul sunet; și cea a tatei la fel, când m-am uitat la ea. Când am intrat, rana fusese făcută; așa că asta trebuie să se fi întâmplat înainte ca Silvio să fi putut pătrunde în cameră.

Raționamentul era valabil, mai ales pentru mine, ca avocat, căci era o probă care ar fi satisfăcut orice juriu. Am simțit o deosebită plăcere să-l văd pe Silvio absolvit de crimă — poate pentru că era motanul domnișoarei Trelawny, care îl iubea. Fericită pisică! Stăpâna lui Silvio fu evident mulțumită auzindu-mă declarând:

— Verdict "nevinovat"!

După o scurtă pauză doctorul Winchester spuse:

— Scuzele mele jupânului Silvio cu ocazia asta; dar sunt încă intrigat și nu știu de ce e așa de pornit împotriva acestei mumii. Se comportă la fel și față de alte mumii din casă? Cred că mai sunt aici destul de multe. Am văzut trei în hol, când am venit.

— Sunt multe, răspunse ea. Uneori nici nu știu dacă mă aflu într-o casă sau la British Museum. Dar Silvio nu are probleme cu nici una din ele, doar cu aceasta. Presupun tocmai fiindcă aparține unui animal și nu unui bărbat sau unei femei.

— Poate că aparține unei pisici! zise doctorul, ridicându-se și traversând camera ca să se uite mai de aproape la mumie. Da, continuă ei, este mumia unei pisici; și chiar una foarte frumoasă. Dacă n-ar fi fost favorita numărul unu al vreunui înalt personaj, n-ar fi beneficiat de atâta cinste. Uitați-vă! Un sicriu pictat, și ochi de obsidian — exact ca o mumie ome-nească. Este un lucru extraordinar cum se pot recunoaște neam cu neam. Aceasta este o pisică moartă — asta e tot; a trăit probabil acum patru-cinci mii de ani — și o altă pisică dintr-o altă rasă, ceea ce înseamnă practic o altă lume, este gata să alerge către ea, exact ca și cum cealaltă ar fi vie. Aș vrea să fac un mic experiment cu pisica asta, dacă nu vă deranjează, domnișoară Trelawny.

Ea ezită înainte de a răspunde:

— Vă rog, faceți tot ceea ce credeți că e necesar sau potrivit; dar sper să nu fie ceva care să-l rănească sau să-l necăjească pe bietul meu Silvio.

— O, Silvio n-o să pățească nimic: eu îl compătimesc pe celălalt.

— Ce vreți să spuneți?

— Atacul are să-l dea jupân Silvio; de suferit are să sufere celălalt.

— Să sufere? În glasul ei se ghicea o urmă de durere.

Doctorul avu un zâmbet larg:

— O, în privința asta fiți liniștită... celălalt n-o să sufere așa cum înțelegem noi, ci doar ca structură și compoziție.

— Explicați-vă, pentru Dumnezeu!

— Dragă domnișoară Trelawny, e simplu: antagonistul va fi o mumie de pisică la fel cu aceasta. Știu că există o mulțime în Museum Street. Am să obțin una și am s-o pun aici în locul celeilalte — nu cred că o schimbare temporară ar încălca instrucțiunile tatălui dumneavoastră. O să aflăm atunci, pentru început, dacă Silvio are ceva împotriva tuturor mumiiilor de pisică sau numai împotriva acesteia, în mod special.

— Știu eu? zise ca nehotărâtă. Instrucțiunile tatălui meu par clare, fără compromis. Apoi, după o pauză, continuă: Dar sigur că, în împrejurările date, orice ar putea fi de folos pentru el trebuie făcut. Cred că nu poate însemna prea mult o mumie de pisică.

Doctorul Winchester nu spuse nimic. Stătea nemișcat, cu un aer atât de grav încât atitudinea lui mă influența și pe mine; și această preocupare a sa mă ajuta să văd limpede, să înțeleg mai mult decât până în acel moment ciudățenia cazului în care eram atât de adânc amestecat. O dată ce gândul acesta puse stăpânire pe mine, el nu mă mai părăsi. Într-adevăr, crescui, înflori și se reproducu în o mie de feluri diferite, Camera aceasta cu tot ce era în ea deveni un ogor fertil pentru idei stranii. Aici se găseau atât de multe relicve vechi, încât te simțeai prins și azvârlit înapoi spre lumi și timpuri ciudate. Erau aici atâtea mumii sau obiecte aparținând lor, în jurul cărora păreau să plutească la nesfârșit aromele pătrunzătoare de bitum, mirodenii și rășini — "nard și miresme de balsamuri de Circazia" — că nu puteai să mai uiți trecutul. Sigur, era doar puțină lumină în încăperea, și aceasta învăluită cu atâta grijă, încât nicăieri nu strălucea nimic. Nimic din acea lumină directă ce se manifestă singură ca o forță sau o entitate și care contribuie la apropierea dintre oameni. Încăperea era mare și foarte înaltă, proporțional cu dimensiunile pe care le avea. În spațiul acesta vast era loc pentru o multitudine de lucruri rar întâlnite într-un dormitor. Prin colțurile îndepărtate ale încăperii pluteau umbre cu forme nefirești. Nu de puține ori am crezut că prezența copleșitoare a vieții dispărute și a trecutului a pus atât de mult stăpânire pe mine, încât mă surprindeam privind cu teamă în jur, de parcă simțeam existența unei stranii personalități sau influențe. Și chiar prezența reală a doctorului Winchester și a domnișoarei Trelawny nu reușea totuși, în unele momente, să mă satisfacă și să mă liniștească. A fost o deosebită ușurare pentru mine când a apărut în cameră o nouă personalitate, sub forma sorei Kennedy. Nu mă îndoiam deloc că această tânără femeie practică, sigură de sine și capabilă, aducea cu ea un element de siguranță împotriva închipuirilor mele nebunești. Avea un dar al bunului simț care părea să învingă totul în jurul său, ca un fel de fluid. Până în clipa aceea îmi făcusem tot felul de gânduri în privința bolnavului; în așa fel încât, până la urmă, tot ce-l înconjura, inclusiv eu, eram implicați în aceste închipuiri, prinși în mrejele lor, saturați, sau... Dar acum, cu venirea ei, bolnavul revenea la condiția lui de pacient; camera era o cameră de bolnav și umbrele își pierdeau teribilele lor însușiri. Singurul lucru pe care nu-l puteam elimina în întregime era acel ciudat miros egiptean. Poți să pui o mumie într-o raclă de sticlă, s-o sigilezi ermetic atât de bine încât nici un pic de aer să nu pătrundă până la ea, dar oricum mirosul ei se va răspândi în jur. Ați putea gândi că patru sau cinci mii de ani pot să ștergă definitiv calitățile olfactive ale oricărui lucru; experiența însă ne învață că aceste miresme rămân, și că și taina lor rămâne ascunsă pentru noi. Azi există tot atâtea mistere cât existau și atunci când îmbălsămătorii introduceau un corp în baia de carbonat de sodiu ...

M-am ridicat brusc. Mă pierdusem într-un vis fascinant. Mirosul egiptean părea să-mi zdruncine nervii, mintea și voința.

În momentul acela am avut o idee, un fel de inspirație. Dacă eu am fost influențat astfel de un miros, nu se putea ca bolnavul, care își trăise jumătate sau mai mult din viață într-o asemenea atmosferă, să nu fie încet, încet, dar sigur, stăpânit de acel ceva care să-l pătrundă în așa măsură încât să pună stăpânire pe el o putere nouă, născută din cantitate, sau din forță sau...

Mă pierdeam iar în reverii. Nu, asta nu era bine. Trebuia să fiu atent și să rămân treaz. Fără să-mi declar intențiile, căci mă temeam să nu măresc necazurile și neliniștea domnișoarei Trelawny, am coborât scările și am ieșit afară. Am găsit repede o farmacie și am venit înapoi cu o mască de gaze. Era ora zece; doctorul pleca acasă. Sora îl însoți până la ușa camerei, să primească instrucțiuni. Domnișoara Trelawny stătea tăcută lângă pat. Sergentul Daw, care intrase la plecarea doctorului, se găsea ceva mai departe de ea.

După ce sora Kennedy se alătură grupului nostru, am stabilit ca ea să rămână până la orele două, când avea s-o schimbe domnișoara Trelawny. Astfel ca, în conformitate cu dispozițiile domnului Trelawny, în permanență aveau să existe în cameră un bărbat și o femeie; și fiecare din noi urma să-și întâlnească schimbul, așa încât, suprapunându-se un timp, se puteau informa unul pe celălalt dacă s-a întâmplat sau nu ceva. M-am întins pe o sofa la mine în cameră, aranjând cu unul din servitori să mă scoale cu puțin înainte de douăsprezece. Foarte repede am adormit.

Când m-au trezit, mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi adun gândurile și să-mi dau seama de propria-mi identitate și de locul unde mă aflam. Somnul, deși scurt, îmi făcuse totuși bine, și puteam acum privi lucrurile din jur într-o lumină mai realistă decât fusesem în stare s-o fac în timpul serii. M-am spălat pe față și, răcorit, am intrat în camera bolnavului. Am pășit foarte ușor. Sora ședea lângă pat calmă și atentă; detectivul stătea tolănit într-un fotoliu de partea cealaltă a camerei, în umbră. Nu făcu nici o mișcare cât traversai eu camera, până mă apropiai de el; și atunci îmi șopti încet:

— E în ordine; nu dormeam.

Nu era nevoie s-o spună — nu e niciodată nevoie, doar dacă nu este adevărat. Când i-am spus că schimbul său s-a încheiat și că se poate retrage până la ora șase, când aveam să-l trezesc eu, păru mulțumit și plecă repede. Ajuns la ușă, se întoarse, veni înapoi lângă mine, și-mi spuse în șoaptă:

— Dorm ușor și voi avea pistoalele lângă mine. Acum, dacă ies afară din mirosul ăsta de mumii, n-o să-mi mai simt capul atât de greu.

Deci și el fusese cuprins de aceeași moleșeală ca și mine!

O întrebai pe soră dacă avea nevoie de ceva și băgai de seamă că ținea în poală o sticlă cu oțet. Fără îndoială că și ea avusese aceeași senzație. Îmi spuse că nu-i trebuia nimic, dar dacă îi va trebui ceva, îmi va cere imediat. Nu vroiam să observe că aveam la mine o mască de gaze, așa că m-am îndreptat către fotoliul aflat în umbră, în spatele ei, mi-am pus ușor masca și m-am făcut comod.

Un timp, care mi s-a părut nesfârșit de lung, am stat și m-am gândit, m-am gândit... Amestec de imagini ciudate, așa cum ar fi trebuit să mă aștept să fie, după experiența trăită în ziua și-n noaptea care trecuseră. Și iar m-am pomenit reflectând la mirosul egiptean; și-mi aduc aminte că am simțit o imensă satisfacție să fiu scutit acum de experiența pe care o trăisem. Masca își făcea datoria.

Poate că și acest gând a contribuit la odihna minții mele, ceea ce este corolarul odihnei trupului, pentru că, deși nu-mi aduc aminte să fi adormit

și să mă fi trezit, am avut o viziune — am visat un vis, dar mi-l amintesc cu greu.

Stăteam liniștit în cameră, așezat în fotoliu. Țineam pe față masca și știu că respiram ușor. Sora ședea în fotoliu cu spatele la mine. Era foarte calmă. Bolnavul zăcea nemișcat, ca mort. Întregul ansamblu aducea mai curând a scenă pictată decât a realitate; totul era liniștit și tăcut; iar liniștea și tăcerea erau neîntrerupte. De afară, din depărtare, puteam auzi zgomotele orașului; din când în când un huruit de roți, strigătul vreunui chefliu, ecoul îndepărtat al unor fluierături și pufăitul trenurilor. Lumina era foarte, foarte scăzută; reflexele ei, sub abajurul verzui al lămpii, păreau în întuneric mai degrabă niște culori șterse decât lumină. Franjurii de mătase verde ai lămpii abia de împrumutau culoarea unui smarald văzut sub razele lunii. Încăperea, din cauza întunericului, era plină de umbre. Simțeam cum, în mintea mea, în care gândurile se învâртеbeau, toate lucrurile reale se transformau în umbre — umbre în mișcare, pentru că depășeau conturul neclar al ferestrelor înalte. Umbre care aveau simțire. Am crezut chiar că aud un sunet, un sunet slab, ca mieunatul unei pisici — foșnetul unei draperii, și un clinchet sec, ca atingerea ușoară dintre două metale. Parcă eram în transă. La sfârșit am simțit ca într-un coșmar că, de fapt, dormeam și că, odată intrat în lumea somnului, întreaga mea voința se pierduse.

Brusc, toate simțurile mi se treziră. În urechi îmi răsună un țipăt. Încăperea se umplu dintr-o dată de o lumină puternică. Se auzi zgomotul unor focuri de pistol — unul, două; și un nor de fum alb în cameră. Când ochii mei treziți își recăpătară controlul, cred că aș fi putut țipa de groază, pentru ceea ce vedeam înaintea mea.

IV

Cel de-al doilea atentat

Spectacolul pe care îl aveam în față reprezenta oroarea unui vis în vis, la care se mai adăuga și certitudinea realului. Camera era tot așa cum o văzusem ultima oară, cu excepția faptului că umbrele dispăruseră, gonite de strălucirea orbitoare a o mulțime de lumini, și că toate obiectele din casă erau acum bine conturate și perfect reale.

Lângă patul gol ședea sora Kennedy, așa cum o văzusem ultima oară, dreaptă, înțepenită în fotoliu. Își pusese o pernă la spate, ca să stea comod; dar gâtul îi era rigid, ca al unei ființe aflate în stare de catalepsie. Era, din toate punctele de vedere, transformată într-o stană de piatră. Pe obrazul ei, nici un fel de expresie — nici teamă, nici groază; nimic la care te-ai fi putut aștepta de la o persoană aflată într-o asemenea stare. Ochii ei deschiși nu trădau nici uimire, nici interes. Era pur și simplu o existență negativă, caldă, respirând, calmă; dar absolut inconștientă față de lumea din jur. Rufăria de pat era deranjată, ca și cum bolnavul fusese tras de sub ea, fără ca aceasta să fi fost dată la o parte. Un colț al cearșafului de deasupra atârna pe podea; alături de el căzuse unul din bandajele cu care doctorul pansase mâna rănită. Un altul și un altul se înșirau mai departe, pe jos, trasând un fel de urmă până la locul unde zăcea bolnavul. Era aproape același loc unde fusese găsit cu o noapte mai înainte, lângă seiful cel mare. Și, la fel, brațul stâng îl avea întins înspre seif. Dar o nouă atrocitate avusese loc; era o încercare de a reteza mâna bolnavului în apropierea brățării pe care se afla cheița. Un cuțit mare *kukri* — unul din acelea în formă de frunză, pe care Gurhas-ii și alte triburi din regiunile deluroase ale Indiei le folosesc în asemenea scopuri — fusese luat de la locul său de pe perete și se încercase folosirea lui. Era evident că lovitura fusese oprită tocmai în clipa când pornea, deoarece numai vârful armei și

nu tăișul ei atinsese carnea. Dar partea din afară a brațului era tăiată până la os și sângele continua să curgă.

Afară de asta, vechea rană de la mână fusese iar crestată îngrozitor sau ruptă; iar dintr-o tăietură se scurgea sângele la fiecare pulsație a arterelor. Domnișoara Trelawny se lăsase în genunchi lângă tatăl său, cu cămașa ei de noapte, albă, pătată de sângele pe care îngenunchiase. În mijlocul încăperii, sergentul Daw, în pantaloni, în cămașă și ciorapi, își încărca, uluit și cu gesturi mecanice, revolverul. Avea ochii roșii și obosiți; părea numai pe jumătate trezit din somn, și nici pe atât nu era conștient de ceea ce se petrecea în jurul său. Mai mulți servitori, purtând cu ei tot felul de lămpi, se îngărămădiseră în cadrul ușii.

Când mă ridicai din fotoliu și făcui un pas înainte, domnișoara Trelawny își aținti privirea înspre mine. Văzându-mă, țipă și sări speriată în picioare, arătându-mă cu degetul. N-am să uit niciodată cum arăta, cu îmbrăcămintea albă mânjită toată de sângele care, când se ridicase de jos, i se prelingea pe picioarele goale. Eu cred că adormisem doar; că, oricare ar fi fost ele forțele care acționaseră asupra domnului Trelawny și sorei Kennedy — și mai puțin asupra sergentului Daw —, de mine nu se atinseseră. Masca mi se dovedise de oarecare folos, deși nu ajutase la evitarea tragediei al cărei îngrozitor tablou îl aveam în față. Acum pot să înțeleg — am înțeles chiar și atunci — spaima, adăugată la ceea ce se întâmplase înainte, pe care trebuie s-o fi provocat înfățișarea mea. Aveam încă pe față masca ce-mi acoperea gura și nasul; părul mi se ciufulise în timpul somnului. Apărând deodată, printre oamenii aceia înspăimântați, deghizat și nepieptănat în asemenea hal, sigur că, în amalgamul acela straniu de lumini, trebuie să fi fost o arătare extraordinară și înspăimântătoare. Bine că mi-am dat seama de asta la timp, ca să evit o altă catastrofă; pentru că pe jumătate amețitul detectiv, acționând mecanic, își reîncărcase arma și și-o îndreptase spre mine, gata să tragă, dacă nu mi-aș fi dat masca jos și n-aș fi strigat la el să stea pe loc. Chiar făcând asta, el acționase tot mecanic; ochii săi înroșiți și pe jumătate adormiți nu trădau nici în clipa aceea că acționează în mod conștient. Dar pericolul a fost evitat. Destinderea, destul de curios, se produse foarte ușor. Doamna Grant, văzând că tânăra fată era numai în cămașă de noapte, alergase să-i aducă un halat, pe care ea și-l aruncă pe umeri. Această simplă mișcare ne trezi pe toți la realitate. Cu un oftat, toți începurăm să ne ocupăm de cel mai presant lucru pe care îl aveam de făcut: acela de a opri hemoragia de la brațul rănitului. În momentul în care a apărut ideea acțiunii, m-am bucurat, fiindcă faptul că rana sângera dovedea că domnul Trelawny era încă în viață.

Nu uitasem lecția din noaptea trecută. O mare parte din cei de față știam acum ce aveam de făcut în asemenea caz de urgență; și, în câteva secunde, mâini pricepute alcătuiră un garou. Un servitor fu trimis imediat după doctor; alți câțiva se retraseră să se îmbrace. L-am așezat pe domnul Trelawny pe sofa pe care stătuse cu o zi mai înainte și, după ce am făcut tot ce se putea pentru el, ne-am îndreptat atenția către sora Kennedy. În toată harababura aceea ea nu se clintise deloc; stătea tot nemișcată, dreaptă și țeapănă, respirând ușor și natural, cu un zâmbet placid pe față. Cum era clar că nu avea rost să încercăm cu ca nimic până la venirea doctorului, am început să ne gândim la întreaga stare de fapt.

Doamna Grant o luase cu dânsa între timp pe stăpâna sa și-i schimbase îmbrăcămintea; acum că revenise în halat și papuci, după ce-și spălase sângele de pe mâini. Era ceva mai calmă, deși tremura și era albă la față. Când văzu încheietura mâinii tatălui său — eu țineam garoul — își roti privirea în jurul camerei, întârziind din când în când asupra fiecăruia din noi, dar părând încă neliniștită. Aveam impresia că nu știa cu ce să înceapă

și în cine să se mai încreadă, așa că i-am vorbit, ca s-o liniștesc:

— N-am nimic, am ațipit numai.

Glasul ei se înecă atunci când îmi răspunse încet:

— Ațipit! Dumneavoastră! Și tata în primejdie! Credeam că stați de veghe.

Am simțit ghimpele meritat al reproșului; dar eu vroiam cu adevărat s-o ajut, așa că am răspuns:

— Ațipit numai. E destul de rău, știu. Dar există ceva mai rău decât un "numai", în preajma noastră, aici. Dacă n-aș fi fost prevăzător, aș fi fost și eu în starea în care se află acum sora.

Și-a întors repede ochii către silueta stranie ce stătea nemișcată, ca o statuie pictată; și apoi trăsăturile feței i se îndulciră. Cu amabilitatea-i obișnuită spuse:

— Iertați-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar sunt atât de nefericită și de speriată că nu mai știu ce spun. O, este îngrozitor! Mi-e teamă în fiecare clipă de alte necazuri, spaime și orori.

Asta mi-a îndurerat sufletul, și din toată inima i-am spus:

— Nu mă blamați! Nu o merit! Am fost de veghe și am adormit. Tot ce pot spune e că n-am vrut și că am încercat să evit asta; dar a fost peste puterile mele, mai înainte de a-mi da seama. Oricum, faptul este consumat; și nu se mai poate reveni. Poate că într-o zi o vom înțelege cu toții; dar acum, haideți să încercăm să ne lămurim asupra a ceea ce s-a petrecut. Spuneți-mi, de ce vă mai aduceți aminte?

Efortul de a-și reaminti păru s-o stimuleze; deveni mai calmă și spuse:

— Am adormit și m-am trezit brusc cu senzația îngrozitoare că tata este într-o mare și iminentă primejdie. Am sărit din pat și am alergat, așa cum eram, la el în cameră. Era întuneric, ca smoala aproape, dar, când am deschis ușa, s-a făcut lumină suficientă ca să văd rufăria de pat a tatei zăcând pe podea lângă seif întocmai ca în noaptea aceea cumplită. Atunci cred că pentru moment am înnebunit.

Se opri scuturată de fiori. Ochii mi se îndreptară spre sergentul Daw, care încă se mai juca fără rost cu revolverul. Atent la garou, am întrebat calm:

— la zi, sergent Daw, asupra cui ai tras?

Sub imperiul unei discipline intrate în reflex, polițistul păru că își revine. Privind în jur la servitorii care mai rămăseseră în încăpere, vorbi cu acel aer de importanță care, socotesc eu, este atitudinea obișnuită a unui slujitor al legii față de străini:

— Nu credeți, domnule, că le putem permite dumnealor să plece? O să putem atunci să discutăm mai bine problema.

Am dat din cap afirmativ; servitorii înțeleseseră aluzia și se retraseră, deși cam fără voie, ultimul trăgând ușa în urma sa. Atunci detectivul continuă:

— Cred că ar fi mai bine să vă descriu senzațiile mele, domnule, în loc să vă povestesc ce am făcut. Adică, atât cât îmi aduc aminte.

În atitudinea lui se simțea un aer de deferență umilită și o oarecare jenă, probabil fiindcă realiza situația neplăcută în care se găsea.

— M-am culcat pe jumătate dezbrăcat — așa cum sunt acum — cu revolverul sub pernă. E ultimul lucru de care îmi aduc aminte. Nu știu cât timp am dormit. Stinsesem becul și era complet întuneric. Mi s-a părut că aud un țipăt; dar nu pot fi sigur, fiindcă aveam capul buimac, ca atunci când ești prea curând chemat după ore întregi de serviciu prelungit. Dar de astă dată nu acesta era cazul. Oricum, primul meu gând s-a îndreptat către pistol. L-am luat și am ieșit pe palier. Atunci am auzit un fel de țipăt, sau mai degrabă un strigăt de ajutor, și am alergat aici în odaie. Odaia era în întuneric, pentru că lampa sorei Kennedy se stinsese, și singura lumină

era cea de pe palier, venind prin ușa deschisă. Domnișoara Trelawny stătea în genunchi lângă tatăl ei și țipa. Am crezut că văd ceva mișcând între mine și fereastră; așa că, fără să mă mai gândesc, pe jumătate năucit, pe jumătate adormit, am tras, M-am deplasat încă puțin la dreapta între ferestre și am tras din nou. Atunci ați venit dumneavoastră din fotoliul cel mare cu masca asta pe față. Și cum eram atât de năucit și pe jumătate adormit — vă rog, domnule, să țineți seama de acest lucru — v-am luat drept acel cineva care se mișca, mai ales că vă aflați exact în direcția în care trăsese. Și era să mai trag o dată, când tocmai ați scos masca.

Aici l-am întrebat — acum interogam și mă simțeam pe terenul meu: — Spui că m-ai luat drept ceva sau cineva asupra căruia ai tras. Ce anume?

Omul se scărpină în cap, dar nu răspunde.

— Hai, zisei eu, ce anume, cum arăta?

Răspunsul veni cu o voce scăzută:

— Nu știu, domnule. Am crezut că e ceva; dar ce și cum arăta, habar n-am. Acum mă gândesc că totul s-a întâmplat așa pentru că m-am culcat mereu cu gândul la pistol și pentru că, atunci când am intrat aici, eram amețit și adormit pe jumătate — ceea ce sper, domnule, că e un lucru de care o să țineți seama.

Se agăța de această formulă de justificare, ca și cum ar fi fost ultima lui speranță. Nu vroiam să-l contrarez, dimpotrivă, îl vroiam de partea noastră. În afară de asta și eu, în ceea ce mă privea, aveam partea mea de vină; așa că i-am răspuns cât am putut de amabil:

— E foarte bine, sergent! Reacția dumentală a fost corectă; deși, bineînțeles, în condițiile de semisomnolență în care te găseai, și probabil supus aceleiași influențe — nu știu ce a fost — care m-a adormit și pe mine și care a provocat și transa cataleptică a sorei Kennedy, nu se putea aștepta nimeni să poți judeca situația. Acum însă, cât sunt încă toate proaspete, aș vrea să văd exact unde stăteai și unde eram cu. O să putem fi în măsură să stabilim traiectoria gloanțelor.

Perspectiva acțiunii și a exercitării propriei sale meserii avu darul să-l mobilizeze imediat; păru un alt om când se apucă de treabă. Am rugat-o pe doamna Grant să țină ca garoul, iar eu m-am dus să stau pe locul unde păzise polițistul și să privesc în direcția în care, pe întuneric, trăsese. Am putut observa precizia cu care își fixase în minte locul unde stătuse, își scosese pistolul și ochise. Fotoliul din care mă ridicasem eu se afla în același loc. Atunci i-am cerut să țintească doar cu mâna ca să pot urmări traiectoria împuşcăturii.

Exact în spatele fotoliului meu și puțin mai înapoi se găsea o vitrină înaltă, cu încrustații de bronz. Geamul ușii acesteia era sfărâmat. Am întrebat:

— Asta e direcția primului foc, sau al celui de al doilea?

Răspunsul veni prompt:

— Al doilea; primul a fost acolo!

Se întoarse puțin spre stânga, mai mult către peretele unde se găsea seiful, și arătă cu degetul. Am urmărit direcția mâinii sale și am ajuns la măsuta joasă pe care se găsea, printre alte curiozități, mumia pisicii care provocase furia lui Silvio. Am luat o lumânare și am găsit ușor urma glonțului. Sfărâmase o mică vază de sticlă și o fructieră cu picior, din bazalt negru, foarte frumos încrustată cu hieroglife, liniile gravate fiind umplute cu un fel de ciment verde pal, și totul șlefuit egal pe întreaga suprafață. Glonțul, turtit de perete, zăcea pe masă.

Apoi m-am îndreptat înspre vitrina spartă, care era evident locul destinat unor curiozități de valoare; se aflau înăuntru câțiva scarabei mari din

aur, agat, jasp verde, ametist, lapis-lazuli, opal, granit și porțelan verde-albastru. Din fericire, nici unul din aceste obiecte nu fusese atins. Glonțul pătrunsese prin peretele din spate al vitrinei; dar, în afară de geamul spart, alte pagube nu existau. Am remarcat aranjamentul straniu al acestor obiecte pe polița vitrinei. Toți scarabeii, inelele, amuletele și celelalte erau dispuse într-un oval neregulat, în jurul unei miniaturi splendid sculptate, reprezentând un zeu cu cap de șoim, încoronat cu un disc și pene. Nu m-am oprit mai mult asupra acestor piese, fiindcă atenția mea era concentrată asupra unor probleme mai presante; m-am hotărât totuși să le examinez mai bine atunci când aveam să dispun de timp suficient. Era clar că o parte din straniul miros egiptean venea de la aceste vechi obiecte; prin fereastra spartă a vitrinei răzbătea un amestec de mirodenii, rășină și bitum, mai puternic aproape decât cel pe care îl simțisem venind de la alte obiecte aflate în cameră.

Totul durase numai câteva minute. Am fost surprins când am observat dunga zorilor strecurându-se prin spațiul dintre stor și rama ferestrei. După ce m-am înapoiat la sofa și am luat garoul din mâinile doamnei Grant, aceasta se duse să ridice storurile.

Este greu de închipuit ceva mai neplăcut decât aspectul acelei încăperi în lumina palidă, cenușie a dimineții. Cum ferestrele dădeau înspre nord, lumina venea de afară mohorâtă și rece, cu o apăsătoare tentă gri, fără nimic din rumeneala caldă a zorilor, care apare întotdeauna pe cer înspre răsărit. Lumina electrică, deși puternică, părea slabă; iar toate umbrele se conturau intens. Nimic din prospețimea dimineții. O atmosferă aspră, rece și nespus de tristă. Obrazul celui căzut în nesimțire pe sofa era înfiorător de galben, iar fața sorei căpătase o nuanță verzuie, împrumutată de la abajurul lămpii de alături. Numai chipul domnișoarei Trelawny arăta alb; o paloare care îmi strângea inima. Părea că nimic pe lume n-avea să-i mai poată reda culoarea vieții și a fericirii.

A fost o ușurare pentru noi toți când intră în cameră doctorul Winchester, gâfâind din cauza alergăturii. Ne puse doar o singură întrebare

— Îmi poate spune careva cum a fost făcută rana asta?

Văzând clătinatul din cap al tuturor celor din jur, nu mai întrebă nimic, ci începu să se ocupe de bolnavi. Pentru o clipă se uită la sora care stătea rigidă; dar imediat, foarte încruntat, se aplecă asupra rănitului. Nu scoase nici o vorbă până nu legă arterele și nu bandajă complet toate rănilor, cerând doar, scurt, să i se dea câte ceva sau să se facă ceva. După ce rănilor domnului Trelawny fură îngrijite cu toată atenția, el se adresă fetei:

— Ce-i cu sora Kennedy?

Ea răspunse imediat:

— Chiar că nu știu. Am găsit-o când am intrat în cameră, la orele două și jumătate, stând exact așa cum se află și acum. N-am mișcat-o din loc și nici nu i-am schimbat poziția. De atunci nu s-a mai trezit. Nu s-a tulburat nici când a tras sergentul Daw.

— Focuri de pistol? Ați descoperit cumva cauza acestei noi atrocități?

Toți tăceau, așa că am răspuns eu:

— N-am descoperit nimic. Mă găseam aici de veghe împreună cu sora. Seara devreme am simțit cum mirosul de mumie mă cam amețea. Atunci am ieșit și m-am înapoiat cu masca asta. Când am venit mi-am pus-o pe față; dar asta nu m-a ferit de somn. În clipa în care m-am trezit am văzut încăperea plină de lume, adică domnișoara Trelawny, sergentul Daw și ser-vitorii. Sora stătea în fotoliu așa cum o lăsasem. Sergentul Daw, trezit pe jumătate, dar încă amețit de aceeași mireasmă sau fluid care ne tulburase și pe noi, și-a închipuit că vede ceva mișcând în cameră prin întuneric și a tras de două ori. Când am sărit din fotoliu, cu fața acoperită de mască, m-a luat pe mine drept cauza întregului bucluc. Firește, era gata să tragă iar,

când am reușit să mă fac recunoscut la timp. Domnul Trelawny zăcea jos lângă seif, așa cum fusese găsit și în noaptea trecută: sângera puternic de la o nouă rană la încheietura mâinii. L-am ridicat toți pe sofa și i-am strâns brațul cu un garou. Asta este exact și absolut tot ce știm cu toții până în acest moment. Nu ne-am atins nici de cuțitul pe care îl vedeți jos lângă pa-ta de sânge. Priviți, zisei ridicând arma, are vârful înroșit de sânge uscat.

Doctorul Winchester rămase tăcut câteva minute înainte de a vorbi.

— Prin urmare, întâmplările din noaptea asta sunt la fel de misterioase ca cele din noaptea trecută?

— Exact! răspunsei eu.

El tăcu și se întoarse către domnișoara Trelawny.

— E mai bine s-o ducem pe sora Kennedy în altă cameră. Cred că nu aveți nimic împotriva?

— Nu, nimic! Te rog, doamnă Grant, ocupă-te dumneata de camera sorei Kennedy și ia și doi oameni s-o ducă acolo.

Doamna Grant ieși imediat și reveni după câteva minute.

— Camera e gala; și au venit și oamenii.

Conduși de ea, intrară doi servitori și, săltând corpul rigid al sorei Kennedy sub supravegherea doctorului, o scoaseră din încăpere. Domnișoara Trelawny rămase cu mine în odaia bolnavului, iar doamna Grant se duse cu doctorul în camera sorei.

Rămași singuri, domnișoara Trelawny se apropie de mine și, luându-mi mâinile într-ale sale, îmi spuse:

— Sper că ați uitat cuvintele mele. N-am vrut; am fost tulburată.

Nu i-am răspuns, dar i-am reținut mâinile și i le-am sărutat. Există multe feluri de a săruta mâinile unei doamne. Eu am făcut-o în semn de omagiu și respect; și ea a acceptat gestul ca atare, cu atitudinea demnă și elegantă care îi caracteriza comportamentul în toate împrejurările. M-am apropiat de sofa și m-am uitat la bolnavul aflat în nesimțire. În ultimele minute se mijise bine de ziuă, și lumina devenise mai clară. Uitându-mă la chipul nemișcat, împietrit și rece, alb ca o statuie de marmură în lumina aceea tulbure încă, nu puteam să-mi alung un gând: acela că o taină de nepătruns era cauza a tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și șase de ore. Sprâncenele acelea stufoase trădau voință; fruntea înaltă și largă ascundea o forță de gândire desăvârșită, pe care bărbia puternică și maxilarul masiv afirmau că o pot transforma în realitate. Cum îl priveam și mă minunam, începea să se furișeze din nou în mine aceeași stare de rătăcire a gândurilor care, în noaptea trecută, mă avertiza că somnul era pe aproape. Am rezistat și m-am ținut tare până la sfârșit. A fost pentru mine mai ușor s-o fac atunci când domnișoara Trelawny s-a apropiat, și-a sprijinit capul de umărul meu și a început să plângă ușor. În clipa aceea s-a trezit în mine conștiința bărbatului; și pe bună dreptate. N-avea nici un rost să încerc să spun ceva: cuvintele nu puteau tălmăci gândul. Dar amândoi am înțeles; ea nu s-a îndepărtat atunci când i-am cuprins umerii cu brațul, așa cum făceam de mult cu micuța mea surioară, când, cu necazurile ci de copil, venea la fratele mai mare ca s-o mângâie. Acest simplu gest de protecție m-a făcut să fiu mai hotărât în ceea ce-mi doream, și mi-a limpezit mintea lenevită de vis și de gânduri răvășite. Cu același instinct, de și mai vajnic protector, i-am dat însă drumul atunci când am auzit afară pașii doctorului.

Acesta intră și se uită cu atenție la pacient înainte de a vorbi.

Sprâncenele sale erau încruntate, iar buzele o linie subțire, aspră. Zise imediat:

— Există ceva comun între somnul tatălui dumneavoastră și cel al sorei Kennedy. Oricare ar fi fost puterea care le-a determinat, în ambele cazuri s-a procedat la fel. În cazul sorei starea de comă e mai puțin pronun-

țată. Și nu pot să spun decât că este mai ușor de procedat cu ea decât cu celălalt pacient, deoarece în situația ei nu avem mâinile legate. Am așezat-o într-un curent de aer curat; și deja dă ceva semne, deși foarte slabe, de o stare naturală de inconștiență. Rigiditatea membrelor a mai slăbit, iar pielea pare mai sensibilă —sau aș zice, poate, mai puțin sensibilă — ia durere.

— Atunci cum se face, am întrebat, că domnul Trelawny se mai află încă în această stare, cu toate că, pe câte știm, corpul său nu a manifestat nici un moment semne de rigiditate?

— Nu vă pot răspunde. Această problemă poate fi rezolvată în câteva ore, sau poate necesita câteva zile. Dar va fi o lecție folositoare în diagnoză pentru noi toți; și poate chiar pentru mulți alții după noi, cine știe! adăugă el cu înflăcărea naivă a unui entuziast.

Pe măsură ce dimineața trecea, doctorul circula iute dintr-o cameră în cealaltă, veghind grijuliu asupra ambilor pacienți. Îi ceru doamnei Grant să rămână cu sora, iar domnișoara Trelawny sau eu, în general amândoi, am stat cu rănitul. Am reușit chiar să ne spălăm și să ne îmbrăcăm; doctorul și doamna Grant au rămas cu domnul Trelawny în timp ce noi am luat gustarea de dimineață.

Sergentul Daw plecă să raporteze la Scotland Yard asupra evoluției situației din timpul nopții; și apoi la secția locală, ca să aranjeze venirea camaradului său Wright, conform înțelegerii avute cu comisarul Dolan. Când veni înapoi, am fost convins că fusese săpunit pentru că a tras cu pistolul în camera unui bolnav; sau poate pentru că a tras oricum, fără motiv serios. Observația făcută de el m-a încredințat că nu greșeam:

— Un om bun valorează ceva, domnule, în ciuda a ceea ce spun alții. Vedeți, mi-au permis să-mi păstrez revolverul.

Ziua aceea a fost o zi lungă și neliniștită. La căderea nopții, sora Kennedy își revenise atât de mult încât rigiditatea mâinilor și picioarelor îi dispăruse total. Respira la fel de liniștit și de regulat; dar expresia de fixitate de pe obrazul său, deși era o expresie destul de calmă, căpătă aspectul vag al unei stări de somn cu pleoapele închise. Doctorul Winchester adusese, către seară, încă două sore; una dintre ele urma să rămână cu sora Kennedy, iar cealaltă să împartă veghea cu domnișoara Trelawny, care insistase să rămână și ea. Ca să fie odihnită pentru noapte, dormise câteva ore în timpul după-amiezii. Am ținut cu toții un consiliu și am aranjat astfel schimburile: doamna Grant avea să rămână lângă bolnav până la douăsprezece, când urma să fie schimbată de domnișoara Trelawny. Sora cea nouă trebuia să stea în camera Margaretei și să viziteze bolnavul la fiecare sfert de oră. Doctorul rămânea până la douăsprezece, când aveam să-l schimb eu. Unul sau altul din detectivi trebuiau să rămână toată noaptea destul de aproape de camera bolnavului, ca să audă dacă e strigat și să-l viziteze pe rănit, din când în când, pentru a se încredința că totul e în ordine. În felul acesta persoanele de veghe aveau să fie supravegheate și ele, iar repetarea unor evenimente ca cele din noaptea precedentă, când amândoi oamenii de pază fuseseră învinși, avea să fie evitată.

La apusul soarelui, simțirăm cu toții că ne cuprinde un straniu și îngrijorător sentiment de neliniște; și fiecare, în felul său, se pregăti pentru veghe. Doctorul Winchester se gândise și el evident la masca mea, deoarece îmi spuse ca se duce să-și procure și el una. Într-adevăr, apreciasse atât de mult această idee, încât am convins-o și pe domnișoara Trelawny să folosească una, când avea să-i vină rândul de priveghere.

Și astfel începu noaptea.

Când am venit din camera mea, la ora unsprezece și jumătate, am găsit totul în regulă în odaia bolnavului. Sora cea nouă, îngrijită, drăguță și atentă, stătea într-un fotoliu lângă pat, acolo unde șezuse cu o noapte mai înainte sora Kennedy. Ceva mai încolo, între pat și seif, se afla doctorul Winchester, atent și alert, dar arătând bizar și aproape comic cu masca pe gură și pe nas. Cum stăteam în ușă privind la el, am auzit un sunet ușor; întorcându-mă, l-am zărit pe detectivul cel nou, care dădu din cap, cu degetul pe buze, și se retrase în tăcere. Din acel moment nici unui din toți cei care vegheau n-a mai fost cuprins de somn.

Mi-am așezat un scaun afară. Deocamdată nu vedeam de ce aș mai fi riscat să cad iar sub influența ciudată din noaptea precedentă. Sigur că gândurile îmi zburau în jurul întâmplărilor din ziua și noaptea care trecuseră, și m-am trezit ajungând la concluzii curioase, bănuieli, presupuneri; dar nu m-am pierdut, cum mai făcusem, în gânduri fără de sfârșit. Sentimentul clipei de față m-a însoțit tot timpul, și mă simțeam exact ca o sentinelă de gardă. Gândirea nu este un proces lent; și, când e intensă, timpul trece repede; mi s-a părut într-adevăr foarte scurt timpul până în clipa când ușa întredeschisă fu împinsă larg și doctorul Winchester ieși din cameră, scoțându-și masca. Felul cum și-o îndepărta de pe față demonstra forță și iuțeală. Întoarse masca și o adulmecă atent pe partea exterioară.

— Plec acum, zise el. O să vin de dimineață devreme; doar dacă, bineînțeles, n-am să fiu chemat mai curând. Dar se pare că totul merge bine până în prezent.

Următorul care își făcu apariția fu sergentul Daw, care intră încet în cameră și ocupă locul părăsit de doctor. Eu mai rămăseși afară, dar în fiecare minut mă uitam înăuntru. Era mai mult un gest formal decât util, căci încăperea era atât de întunecată încât privind dinspre coridor, chiar așa slab luminat cum era, cu greu aș fi distins mare lucru.

Puțin înainte de douăsprezece, își părăsi camera și domnișoara Trelawny. Și, până să intre la tatăl său, se duse în încăperea ocupată de sora Kennedy. După câteva minute ieși având, după părerea mea, o mină ceva mai radioasă. Ținea în mână masca dar, înainte de a și-o pune, mă întrebă dacă se întâmplase ceva în timpul cât stătuse să se odihnească. Am răspuns în șoaptă — nimeni nu vorbea tare în toată casa — că totul era bine și în ordine. Atunci își puse masca, făcui și cu la fel și amândoi intrară în cameră. Ultimul care plecă fu sergentul Daw, care închise ușa după el, așa cum fusese stabilit.

Câtăva vreme am stat liniștit. Inima îmi bătea normal. Locul era întunecat și sinistru. Singura lumină, slabă și ea, venea din partea de sus a lămpii care arunca un cerc alb pe tavanul înalt, și din strălucirea de smarald a franjurilor abajurului. Parcă însăși lumina accentua intensitatea umbrelor. Acestea începeau acum, ca și în noaptea precedentă, să capete o sensibilitate a lor. N-aveam nici o senzație de somn; și, de fiecare dată când mă strecuram tiptil să văd ce face bolnavul, cam din zece în zece minute, observam că domnișoara Trelawny era extrem de atentă. La fiecare sfert de oră, unul sau altul dintre polițiști se uita în cameră prin ușa întredeschisă. De fiecare dată cu și domnișoara Trelawny spuneam prin mască: "e în ordine", și ușa se închidea iar.

Pe măsură ce timpul trecea, liniștea și întunericul păreau să devină mai adânci. Cercul de lumină din tavan se mai găsea la locul său, dar arăta mai puțin aprins ca la început. Marginile verzi ale abajurului semănau mai curând acum cu o piatră de nefrit decât cu una de smarald. Zgomotele nopții de afară și lumina stelelor ce răspundeau urme palide de-a lungul

marginilor ferestrei făceau ca vâlul de întuneric să pară și mai solemn și mai misterios. Am auzit pendulul din coridor bătând sferturile de oră până la două; și apoi o senzație ciudată m-a cuprins. Am putut să văd, după agitația domnișoarei Trelawny care se uita în jur, că-și ea avea aceeași senzație. Detectivul nou-venit tocmai aruncase o privire înăuntru; amândoi mai aveam de stat, singuri cu bolnavul inconștient, încă un sfert de oră.

Inima începu să-mi bată nebunește. O senzație de frică puse stăpânire pe mine. Nu pentru mine. Frica mea era impersonală. Mi se părea că în încăperea pătrunsese o altă persoană și că aproape de mine exista o inteligență puternică. Ceva se frecă de piciorul meu. Am întins repede mâna și am atins blana zburlică a lui Silvio. Cu un mârâit foarte slab, venit parcă de departe, el se răsuci și mă zgârie. Am simțit sângele pe mână. M-am sculat ușor și m-am apropiat de pat. Domnișoara Trelawny se ridicase și ea și se uita în spatele ei, ca și cum ceva s-ar fi aflat acolo. Avea privirea rătăcită, iar pieptul îi urca și-i cobora, ca și cum s-ar fi zbatut după aer. Când am atins-o ușor, nu păru să mă simtă: își întinse mâinile înainte ca și cum ar fi vrut să se apere de ceva.

Nu era nici o clipă de pierdut. Am prins-o în brațe și am sărit înspre ușă, pe care am izbit-o de perete și am ieșit în coridor strigând:

— Ajutor! Ajutor!

Cei doi detectivi, doamna Grant și sora cea nouă apărură într-o clipă. Imediat în urma lor se iviră mai mulți servitori, bărbați și femei. Doamna Grant fu imediat lângă mine; i-o pusei pe domnișoara Trelawny în brațe și mă repezii înapoi în cameră ca să aprind cât mai repede lumina. Sergentul Daw și sora mă urmau.

Intrasem tocmai la timp. Aproape de seiful cei mare, acolo unde îl găsisem în ultimele două nopți, stătea întins domnul Trelawny, cu brațul stâng gol, dar încă bandajat, întins în afară. Alături de el se găsea cuțitul egiptean în formă de frunză; aceia care se afla printre curiozitățile de pe raftul din vitrina spartă. Vârful îi era înfipt în parchet, pe locul unde fusese scoasă carpeta pătată de sânge.

Însă nicăieri nu era nimic deranjat din loc; și nici vreo urmă de persoane străine, sau de ceva neobișnuit. Împreună cu polițistul cercetai în amănunt încăperea, în timp ce sora și doi oameni îl așezau pe rănit înapoi în pat: dar n-am putut descoperi nici un semn, nici o urmă. Foarte curând, domnișoara Trelawny reintră în cameră. Era palidă, dar liniștită. Venind lângă mine, îmi spuse cu glas slab:

— Am simțit că leșin. Nu știi de ce; dar eram speriată!

Alt șoc l-am mai avut atunci când m-am sprijinit cu mâna de pat ca să mă aplec și să mă uit atent la tatăl ei, și ea a strigat:

— Ești rănit. Uite, uite! Ai sânge pe mână. E sânge și pe cearșaf.

În prada emoției, uitasem cu totul de zgârietura lui Silvio. Când m-am uitat la ea, mi-am amintit, dar, înainte de a putea spune vreun cuvânt, domnișoara Trelawny îmi apucase mâna și mi-o ridicase în sus. În clipa când văzu urmele paralele ale zgârieturilor strigă din nou:

— Aceeași rană ca la tata! Apoi îmi lăsă în jos mâna cu grijă, dar repede, și ni se adresă, mie și sergentului Daw: Veniți la mine în cameră. Silvio e acolo în coșulețul lui.

Am urmat-o și i-am găsit pe Silvio stând în coș, treaz. Se lungea pe labe. Detectivul spuse:

— E clar că c aici; dar de ce se lunge pe labe?

Margaret — domnișoara Trelawny — scoase un oftat când se aplecă și luă una din labele motanului în mână; dar se pare că pisicii nu-i plăcu gestul, că scoase un hârâit. În acel moment intră în cameră doamna Grant. Când ne văzu că ne uităm ia pisică, ne spuse:

— Sora zice că Silvio a dormit pe patul sorei Kennedy toată vremea,

din momentul când ați intrat dumneavoastră în cameră până acum un minut. A intrat acolo imediat ce v-ați dus dumneavoastră în odaia stăpânului. Sora spune că sora Kennedy geme și bolborosește în somn, de parcă ar visa urât. Cred că trebuie să trimitem după doctorul Winchester.

— Da, te rog! zise domnișoara Trelawny; și intrarăm înapoi în cameră.

Câtva timp domnișoara Trelawny rămase încruntată, cu privirea ațintită asupra tatălui său. Apoi, întorcându-se înspre mine, ca și cum ar fi luat o hotărâre, îmi zise:

— Nu crezi că tata ar trebui consultat și de altcineva? Am, bineînțeles, toată încrederea în doctorul Winchester; pare un om extraordinar de priceput. Dar este tânăr; și ne trebuie un om care să se fi dedicat timp mai îndelungat acestei ramuri a științei. O astfel de persoană ar putea avea mai multe cunoștințe și mai multă experiență; și aceste cunoștințe și experiență ne-ar putea ajuta să facem mai multă lumină în cazul sărmanului meu tată. Așa cum stau lucrurile, s-ar părea că doctorul Winchester e cu totul în întuneric. O! nu știu ce să fac. E îngrozitor!

Aici își pierdu puțin firea și începu să plângă, iar cu încercai s-o liniștesc.

Doctorul Winchester sosi îndată. Primul său gând fu la pacient; dar, când văzu că nu mai pățise nimic, se duse s-o vadă pe sora Kennedy. Când o zări, în privire i se aprinse o lumină de speranță. Luând un prosop, îi udă un colț în apă rece, și o șterse pe față. Obrazul i se coloră și femeia se mișcă ușor. Doctorul se adresă celeilalte surori — sora Doris îi zicea el:

— E foarte bine. În cei mult o oră se va trezi. O să fie amețită și absentă un timp, sau poate va face o criză de isterie. În acest caz știi ce trebuie să faci.

— Da, domnule! răspunse calmă sora Doris.

Ne-am înapoiat în camera domnului Trelawny. De îndată ce am intrat, doamna Grant și sora ieșiră, astfel că în cameră rămaserăm numai noi trei — doctorul Winchester, domnișoara Trelawny și eu. După ce se închise ușa, doctorul mă întrebă ce se întâmplase. Îi povestii tot, dându-i exact toate detaliile de care mi-am putut aduce aminte. În timp ce-i relatam, ceea ce nici nu dură mult, îmi punea tot felul de întrebări privitoare la cei prezenți și la ordinea în care ei intraseră în cameră. M-a mai întrebat și alte lucruri, dar lipsite de importanță; aceasta a fost tot ce mi-a reținut atenția, sau ceea ce mi-a rămas în minte. Când convorbirea luă sfârșit, el declară într-un mod foarte hotărât:

— Domnișoară Trelawny, cred că ar fi bine să facem un consult asupra acestui caz.

Ea răspunse îndată, puțin surprinsă:

— Îmi pare bine că ați spus-o. Sunt cu totul de acord. Pe cine propuneți?

— Dumneavoastră aveți pe cineva? întrebă el. O persoană care îl cunoaște pe tatăl dumneavoastră? L-a consultat vreodată cineva?

— Nu, din câte știu eu. Dar sper să alegeți dumneavoastră pe cineva cât mai bun. Scumpul meu tată trebuie să aibă tot ajutorul posibil; și vă voi rămâne profund îndatorată pentru alegerea pe care o veți face. Care este cel mai capabil om din Londra — sau din altă parte — într-un asemenea caz?

— Sunt destul de mulți; dar se află răspândiți prin toată lumea. Ori-cum, un expert în neurologie se naște, nu se face; deși trebuie foarte multă muncă pentru desăvârșirea și specializarea lui într-o astfel de treabă. El nu are patrie. Cel mai îndrăzneț cercetător din zilele noastre este Chiuni, un japonez; numai că el este mai mult un experimentalist în chirurgie decât un practician. Mai există apoi Zammerfest din Upsala și Fenelon de la Universitatea din Paris, apoi Morfessi de la Neapole.

Exceptând bineînțeles pe ai noștri: Morrison de la Aberdeen și Richardson din Birmingham. Dar în fruntea tuturor acestora l-aș situa pe Frere de la King's College. Dintre toți cei pe care i-am numit, el îmbină cel mai bine teoria cu practica. N-are nici un fel de pasiuni — lucru observat în toate împrejurările, iar experiența sa este imensă. Păcat, pentru noi toți care îl admirăm, că un sistem nervos atât de solid și o mână atât de expertă va trebui odată să plătească tribut anilor. În ceea ce mă privește, l-aș prefera pe Fere oricui altcuiva.

— Atunci, zise domnișoara Trelawny hotărâtă, să-l chemăm pe doctorul Frere — e doctor, nu? — să-l chemăm, poate îl găsim acum de dimineață.

Doctorul păru eliberat de o greutate care îl apăsase și vorbi cu mai multă liniște și cordialitate decât arătase până atunci.

— Este Sir James Frere. Mă voi duce personal să-l caut, cât de repede posibil, și am să-l rog să vină imediat aici.

Apoi, întorcându-se către mine:

— Să-mi permiteți să vă bandajez mâna.

— E o nimica toată, zisei eu.

— Oricum, trebuie îngrijită. O zgârietură de la orice animal poate deveni primejdioasă; important e să fii în siguranță.

Am acceptat; iar el începu să-mi bandajeze mâna. Cu o lupă examină zgârieturile paralele și le compară cu bucata de sugativă pe care se aflau urmele ghearelor lui Silvio și pe care o scosese din carnetul de buzunar. Puse la loc hârtia și spuse simplu:

— Păcat că Silvio intră și iese pe furiș, tocmai atunci când nu trebuie.

Dimineața trecea încet. La orele zece sora Kennedy își revenise atât de mult, că putea să stea ridicată și să vorbească inteligibil. Dar încă mai încurca ideile; și nu-și putea aminti nimic din cele întâmplate în timpul nopții după ce se așezase lângă patul bolnavului. Deocamdată nu părea nici că știe, nici că se sinchisește de toată întâmplarea.

Era aproape unsprezece când doctorul Winchester se înapoie însoțit de Sir James Frere. Am avut o strângere de inimă, când, de pe palier, l-am văzut jos în hol; știam că domnișoara Trelawny trebuia să povestească acum, din nou, altui străin despre tatăl său, a cărui viață nu o cunoștea, lucru care o făcea să sufere atât.

Sir James Frere era un bărbat care atrăgea atenția și impunea respect. Știa precis ce vroia, așa că nu prea dădea credit pretențiilor și părerilor unor persoane mai puțin avizate. Erau de ajuns scânteia din ochii săi pătrunzători, cuta hotărâtă a gurii și mișcarea sprâncenelor sale stufoase, ca totul să se supună imediat voinței sale. Când a apărut în mijlocul nostru și i-am fost prezentat, am avut imediat senzația că orice urmă de mister se destramă. Eram plin de speranțe în momentul în care l-am văzut intrând împreună cu doctorul Winchester în camera bolnavului.

Au rămas acolo mult timp; o dată au trimis după soră, cea nouă, sora Doris, dar ca n-a stat mult. Apoi au intrat în camera sorei Kennedy, cerând și celeilalte sore, care o supraveghea, să-i lase singuri. Mai târziu, doctorul Winchester mi-a spus că sora Kennedy, deși ignora ultimele întâmplări, răspunsese întrebărilor doctorului Frere privind comportarea pacientului până la sosirea sa într-un mod pe deplin satisfăcător. Apoi au intrat în birou, unde au rămas destul de mult și de unde vocile lor se auzeau discutând acum foarte aprins și atât de contradictoriu, încât începusem să mă simt neliniștit. Cât despre domnișoara Trelawny, ea era cât pe aci să leșine de atâta încordare până ca cei doi să-și facă apariția. Biata fată, trecuse prin clipe atât de grele încât rezistența ei nervoasă cedase aproape cu totul.

În sfârșit, cei doi ieșiră; mai întâi Sir James, cu figura sa gravă și

inexpresivă, ca de sfinx. Doctorul Winchester îl urma îndeaproape; avea obrazul palid, dar o paloare care trăda mai degrabă enervare. Îmi făcea impresia că nu cu mult înainte de asta fusese roșu la față. Sir James o rugă pe domnișoara Trelawny să intre în birou și-mi sugeră și mie să vin. Cum intrarăm, Sir James se întoarse spre mine și mi se adresă:

— Am reținut de la doctorul Winchester că sunteți un prieten al domnișoarei Trelawny și că dețineți multe informații asupra acestui caz. Cred că nu strică să colaborați cu noi. Vă știu deja ca pe un distins avocat, domnule Ross, deși nu am avut plăcerea să vă cunosc personal. Deoarece doctorul Winchester îmi spune că există câteva lucruri stranii legate de acest caz, care se pare că îl intrigă — ca și pe alții — și de care, zice dânsul, dumneavoastră păreți a fi foarte interesat, gândesc că s-ar putea foarte bine să vă fie cunoscute toate amănuntele problemei. În ceea ce mă privește, eu nu pun prea mare preț pe mistere — cu excepția celor nedezlegate încă de știință; și cum s-ar părea să existe aici o tentativă de asasinat sau de furt, tot ce pot să vă spun este că, dacă asasinii s-ar pune pe treabă, ar trebui să ia ceva lecții elementare de anatomie înainte de următoarea încercare, căci par a fi grozav de ignoranți. Dacă scopul lor a fost jaful, atunci par a fi lucrat tare inefficient. Însă asta nu e treaba mea.

Luă o priză bună de tutun și, întorcându-se către domnișoara Trelawny, continuă:

— Și acum, pacientul. Lăsând la o parte motivul suferințelor sale, tot ce putem spune în acest moment e că el pare a fi într-o puternică stare cataleptică. Deocamdată nu putem face nimic, decât să-i menajăm forțele. Tratamentul propus de doctorul Winchester este exact acela pe care l-aș fi propus și eu; și sunt încredințat că, în cazul când ar avea loc vreo schimbare, dânsul va fi în măsură să-i facă față în mod satisfăcător. Cazul este interesant — foarte interesant; și dacă ar fi să se ivească ceva nou sau anormal, aș fi bucuros să vin în orice moment. Există un lucru asupra căruia doresc să vă atrag atenția; și mă adresez direct dumneavoastră, domnișoară Trelawny, deoarece vă revine toată răspunderea. Doctorul Winchester îmi spune că nu aveți libertate de acțiune și că sunteți legată de anumite instrucțiuni date de tatăl dumneavoastră, pentru cazul când tocmai astfel de situații ar fi să se ivească. Vă sfătuiesc insistent ca pacientul să fie mutat în altă cameră, sau, dacă nu, toate aceste mumii și alte asemenea lucruri să fie scoase de aici. Căci îi e de ajuns unui om, pentru ca să fie pus într-o situație anormală, să păstreze în jurul său o îngrămădeală de astfel de orori și să respire în atmosfera creată de ele. Aveți deja dovada de cum poate acționa un asemenea parfum otrăvitor. Sora aceasta — Kennedy parcă ați spus, doctore — nu a ieșit încă din starea ei de catalepsie; iar dumneavoastră, domnule Ross, mi s-a spus, ați simțit oarecum aceleași efecte. Eu știu un lucru — aici sprâncenele sale coborâră mai mult decât de obicei și gura i se înăspri — că, dacă răspunderea mi-ar aparține mie, aș insista ca pacientul să părăsească acest mediu; sau aș renunța să mă ocup de caz. Doctorul Winchester știe că eu accept să mai fiu consultat numai dacă această condiție va fi adusă la îndeplinire. Și am credința că dumneavoastră, așa cum ar face orice fiică iubitoare, veți avea grijă de sănătatea și de echilibrul mintal al tatălui dumneavoastră, și nu de un capriciu al său. Chiar dacă totul pornește de la o spaimă anterioară, sau alte mistere de roman senzațional. A venit ziua, sunt bucuros s-o spun, când și British Museum și St. Thomas's Hospital și-au schimbat vechile și obișnuitele lor preocupări. Bună ziua, domnișoară Trelawny. Sper din toată inima să-i pot vedea pe tatăl dumneavoastră foarte curând refăcut. Țineți minte că, dacă veți respecta condițiile elementare pe care le-am scris aici, vă stau la dispoziție zi și noapte. Vă salut, domnule Ross. Sper, doctore Winchester, să am curând vești de la dumneavoastră.

După ce plecă, noi rămăserăm tăcuți, până ce zgomotul roților trăsurii sale se pierdu în depărtare. Primul care vorbi fu doctorul Winchester:

— Cred că trebuie să vă spun că, după părerea mea, vorbind doar ca medic, el are perfectă dreptate. Mi-a venit însă să sar la el atunci când, ca să se ocupe de caz, a pus asemenea condiții; dar are dreptate în ceea ce privește tratamentul. El nu înțelege că există ceva straniu în toată întâmplarea asta; și nu vede nici modul care ne leagă pe toți de instrucțiunile domnului Trelawny. Sigur că...

Fu întrerupt de domnișoara Trelawny:

— Doctore, intenționați și dumneavoastră să renunțați la acest caz? Sau vreți să continuați, în ciuda condițiilor ce mi s-au pus?

— Să renunț? Mai puțin ca oricând! Niciodată n-am să renunț, domnișoară Trelawny, atâta timp cât și noi și bolnavul mai suntem încă în viață!

Ea nu răspunse nimic, ci doar îi întinse mâna, pe care el i-o strânse cu căldură.

— Și acum, zise ea, dacă Sir James Frere este reprezentantul cultului specialiștilor, nu mai avem nevoie de el. Ca s-o spunem de la bun început, nu pare să știe mai mult decât dumneavoastră despre condiția în care se află tata; și, dacă ar fi fost interesat de ea numai a suta parte din cât sunteți dumneavoastră, n-ar fi fost poate atât de formalist. Sigur că sunt extrem de îngrijorată de starea sărmanului meu tată; și dacă aș vedea cum să respect condițiile puse de Sir James Frere, aș face-o. Am să-l rog pe domnul Marvin să vină azi să-mi dea un sfat în privința limitei până la care pot să mă supun dorințelor exprimate de tata. Dacă el crede că sunt liberă să acționez, pe răspunderea mea, în orice fel, n-am să șovăi s-o fac.

După aceea doctorul Winchester se retrase.

Domnișoara Trelawny se așeză și scrisese o scrisoare avocatului Marvin, în care îl informa asupra situației și-l invita să vină să aducă orice documente care ar putea arunca o oarecare lumină asupra problemei. Trimise scrisoarea cu o trăsură care să-l aducă și pe avocat; am rămas foarte nerăbdători în așteptarea lui.

Drumul nu e lung de la Kensington Palace Gardens până la Lincoln's Inn Fields; dar nouă ni s-a părut nesfârșit, așteptând pe altul să-l parcurgă. Totul, până la urmă, este supus Timpului; în mai puțin de o oră, domnul Marvin era în mijlocul nostru.

Își dădu seama de nerăbdarea domnișoarei Trelawny și, după ce află esențialul despre boala tatălui ei, i se adresă:

— Când doriți, pot să vă dau amănunte în legătură cu dorința tatălui dumneavoastră.

— Oricând, zise ea, neînțelegând în mod evident ce vroia el să spună. De ce nu chiar acum?

El se uită la mine, ca la un coleg de breaslă, și ezită:

— Nu suntem singuri.

— Domnul Ross se află aici în același scop, răspunse ea. Dânsul cunoaște acum atâtea, încât socot că e bine să cunoască și mai mult.

Avocatul rămase puțin descumpănit, lucru pe care cei ce-l cunoșteau din tribunal cu greu l-ar fi crezut. Răspunse totuși cu o oarecare ezitare:

— Dar, dragă domnișoară — dorința tatălui dumneavoastră! — înțelegerea dintre tată și copil ...

Aici ea îl întrerupse; obrazii ei se înroșiră puțin când spuse:

— Credeți chiar că are asta vreo legătură cu împrejurările de față, domnule Marvin? Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre treburile lui; iar despre dorința lui aflu abia acum, în această tristă situație extremă, printr-un domn care îmi este străin și de care nu auzisem niciodată, până să găsesc scrisoarea tatălui meu, destinată să-mi fie arătată numai într-o situație limită. Domnul Ross este un prieten recent, dar are toată încrede-

rea mea, și aș vrea să rămână de față. Numai dacă, bineînțeles, tata n-ar interzice acest lucru, adăugă ea. Vă rog, domnule Marvin, să mă scuzați dacă par nepoliticoasă, dar de câtva timp sunt atât de tracasată și de îngrijorată, că abia mă pot stăpâni.

Își acoperi, pentru câteva clipe, fața cu mâinile; noi amândoi bărbații ne uitarăm unul la altul, așteptând și încercând să părem calmi. Ea continuă și mai hotărâtă, reușind să se stăpânească:

— Vă rog! vă rog să nu credeți că nu vă sunt recunoscătoare pentru amabilitatea de a fi venit atât de repede. Vă mulțumesc foarte mult; și mă încred pe deplin în judecata dumneavoastră. Dacă, totuși, considerați că este mai bine să rămânem singuri..

M-am ridicat, dar domnul Marvin făcu un gest de protest. Se vedea că-i plăcuse atitudinea fetei; și vorbi, zâmbind, pe un ton amabil:

— Ba nu! Nu deloc! Tatăl dumneavoastră n-a impus nici un fel de restricții; și, pe răspunderea mea, domnul poate să rămână. De fapt, ar fi chiar mai bine. După câte mi-ați spus dumneavoastră despre boala domnului Trelawny și despre celelalte întâmplări — survenite pe neașteptate — va fi bine ca, în caz că s-ar petrece ceva grav, să aranjăm de la început ca totul să se desfășoare conform instrucțiunilor obligatorii date de tatăl dumneavoastră. Pentru că, vă rog să credeți, aceste instrucțiuni sunt obligatorii — chiar foarte. Ele sunt ferme, iar eu am împuternicirea, ca avocat, să acționez conform legii, fiind autorizat să-i aduc la îndeplinire toate dorințele exprimate în scris. Vă rog să fiți pe deplin încredințată că el și-a afirmat cu tărie voința prin tot ce este menționat în această scrisoare pe care v-a adresat-o. Cât va fi în viață, va trebui să rămână aici, în camera sa și nimic din ce-i aparține nu trebuie să fie mutat din loc; indiferent de ce s-ar întâmpla. A lăsat chiar un inventar al obiectelor care nu trebuiesc deplasate.

Domnișoara Trelawny rămase tăcută; arăta oarecum deprimată; așa că eu, crezând că am înțeles cauza imediată, am întrebat:

— Putem vedea lista?

Obrazul domnișoarei Trelawny se luminează deodată, dar se întunecă iar când avocatul răspunse prompt — evident se așteptase la întrebare:

— Nu, doar în cazul când sunt forțat să iau măsuri urgente în conformitate cu împuternicirea ce mi s-a dat. Am această împuternicire la mine. Veți recunoaște, domnule Ross — spunea aceasta cu un fel de convingere profesională, pe care am recunoscut-o în felul său de a lucra, când îmi înmână documentul — cât de ferm a fost redactată și cât de clar și-a exprimat autorul ei dorințele, astfel încât să nu existe nici o fisură. Sunt chiar propriile sale cuvinte, exceptând unele expresii juridice; și vă asigur că rareori am văzut un document mai riguros redactat. Nici chiar eu nu am împuternicirea să fac o cât de mică interpretare a acestor instrucțiuni, fără să comit o flagrantă încălcare a încrederii acordate. Și așa ceva, nu mai trebuie să v-o spun, este imposibil.

Adăugase, evident, aceste ultime cuvinte cu scopul de a evita orice apel la părerile sale personale. Și, întrucât nu-i plăcuse nici lui severitatea cuvintelor sale, adăugă:

— Sper totuși, domnișoară Trelawny, că înțelegeți că doresc — o doresc în mod cinstit și fără echivoc — să fac tot ce pot, în limitele împuternicirii mele, ca să vă scap de necaz. Dar tatăl dumneavoastră, în toată această afacere, a urmărit un scop al său personal, pe care mie nu mi l-a destăinuit. Atât cât am putut să văd, nu există în instrucțiunile sale un singur cuvânt pe care el să nu-l fi gândit adânc. Indiferent care i-au fost ideile, ele au fost idei de o viață; el le-a studiat în toate fazele posibile și a fost pregătit să și le apere pe deplin. Mă tem că v-am întristat cumva și-mi pare, credeți-mă, tare rău; pentru că văd că mai aveți multe — prea multe

de suportat. Însă nu am altă alternativă. Dacă vrei să mă consultați din când în când despre orice, promit să vin aici imediat, la orice oră din zi sau din noapte. Aici e adresa mea de acasă. Zicând acestea, scrise ceva într-un carnetel. Iar dedesubt aveți adresa clubului meu, unde în general sunt de găsit în fiecare seară.

Desprinse foaia din carnet și i-o întinse. Ea îi mulțumi. Ne strânse mâna la amândoi și se retrase. Cum fu închisă ușa în urma lui, ciocăni doamna Grant și intră. Pe fața ei se citea atâta durere, încât domnișoara Trelawny sări în picioare, albă ca varul, și întrebă:

— Ce e, doamnă Grant? Ce s-a întâmplat? Alt necaz?

— Mi-e greu să vă spun, domnișoară, că servitorii, în afară de doi, au anunțat că pleacă astăzi. Au discutat între ei; majordomul a vorbit în numele lor. Spune că sunt gata să renunțe la leafa la zi și chiar să suporte obligațiile legale pentru că pleacă fără preaviz; dar că, oricum, trebuie să plece azi.

— Și care e motivul?

— Nici unul, domnișoară. Ei ziceau că le pare rău, dar altceva de spus nu spun. Am întrebat-o pe Jane, jupâneasa, domnișoară, care vrea să rămână. Zice — mi-a spus confidențial — că în mintea lor proastă cred că locuința e bântuită de stafii!

Ar fi trebuit să râdem, dar n-am făcut-o. Nu puteam să mă uit în ochii domnișoarei Trelawny și să râd. Suferința și groaza care se citeau pe chipul său nu erau nicidecum provocate de o spaimă ajunsă la paroxism; ci erau doar confirmarea unei idei mai de mult înrădăcinate în mintea sa. Cât despre mine, aveam impresia că și în mintea mea ceva prindea formă. Dar forma nu era clară și mai exista un alt gând, mai ascuns și mai profund, care stătea în spatele celui alt, dar care nici el încă nu prinsese formă.

VI

Suspiciuni

Prima care își căpătă stăpânirea de sine fu domnișoara Trelawny. Cu un aer mândru și demn ca spuse:

— Foarte bine, doamnă Grant, lasă-i să plece. Plătește-i la zi și o lună în plus. Au fost până azi slujitori buni, iar motivul plecării lor nu este unul obișnuit. Nu trebuie să ne așteptăm la prea multă credință din partea cuiva pe care îl stăpânește frica. Cei care rămân vor avea pe viitor leafa dublă; și, te rog, aceștia să vină la mine de îndată ce îți trimit vorbă.

Doamna Grant își înăbușea cu greu indignarea; sentimentele ei de menajeră se simțeau oarecum lezate față de un tratament atât de generos aplicat unor servitori care complotaseră să plece:

— Nu merită asta, domnișoară; auzi, să plece după ce au fost tratați așa cum au fost. În viața mea n-am văzut servitori atât de bine plătiți, sau stăpâni atât de buni și de drăguți ca dumneavoastră. Au trăit ca la palat. Și acum, când avem necazuri, să plece? Așa ceva... e dezgustător, asta e!

Domnișoara Trelawny fu foarte drăguță cu ea și îi liniști demnitatea rănită, așa că femeia părăsi încăperea ceva mai puțin revoltată împotriva nerecunoscătorilor. La înapoiere, starea ei de spirit era cu totul alta când își întrebă stăpâna dacă îi permitea să angajeze alt personal sau, oricum, să încerce s-o facă.

— Pentru că, știți, domnișoară, când spaima a pătruns odată printre servitori, e chiar imposibil s-o mai dai afară. Servitorii se angajează, dar tot așa de repede și pleacă. N-are rost să-i reții. Pur și simplu ei nu mai stau; sau, chiar dacă rămân luna de preaviz, îți fac o viață de-ți vine în fiecare ceas să regreti că i-ai păstrat. Femeile sunt destul de rele, niște nerușinate; dar și bărbații..., ăștia-s și mai și!

În glasul domnișoarei Trelawny nu se ghicea nici îngrijorare, nici indignare când răspunde:

— Cred, doamnă Grant, că ar trebui să ne descurcăm mai curând cu cei pe care îi avem. Cât este tata bolnav n-o să mai avem lume în casă, așa că vor avea doar trei persoane de servit. Dacă, totuși, cei care doresc să rămână nu sunt destui, atunci o să găsec atâția cât vor fi necesari, ca să le dea o mână de ajutor la lucru. Nu cred că va fi greu să găsim câteva fete; poate câteva pe care le cunoști dumneata. Și nu uita că cele pe care le angajezi și care sunt potrivite și vor să stea, vor primi de azi înainte leafa pe care o primesc și cele care au rămas. Și sigur, doamnă Grant, e de la sine înțeles că, deși nu te consider în nici un caz ca făcând parte din rândul servitorilor, regula salariului dublu se referă și la dumneata.

Când termină îi întinse frumoasa-i mână, pe care cealaltă o luă, o du-se la buze și o sărută impresionată, cu libertatea pe care o femeie mai în vârstă și-o ia față de una tânără. Nu puteam decât să admir generozitatea cu care își trata servitorii. Îmi revine în minte remarca murmurată de doamna Grant în timp ce păresea încăperea:

— Nu-i de mirare că e un palat de rege, când stăpâna e o prințesă!

"O prințesă!" Așa era. Ideea părea că mă satisface; și-mi readucea în minte clipa aceea minunată când am zărit-o la balul din Belgrave Square. O regină! Înaltă, subțire, fermecătoare, cu trupul legănat și unduitor, ca tulpina unui crin, sau ca o floare de lotus. Purta o rochie ușoară, dintr-un material negru, discret, cu ape aurii... Ca podoabă avea în păr o bijuterie egipteană, un disc micuț din cristal, așezat între două aripioare tăiate în lapis-lazuli. La încheietura mâinii purta o brățară cu o lucrătură veche, având forma a două aripi întinse, cizelate în aur, cu penele din pietre scumpe în mai multe culori. Cu toată atitudinea ei condescendentă față de mine când i-am fost prezentat, în clipa aceea mă temeam de ea. De-abia mai târziu, la picnicul de la râu, când mi-am dat seama de firea ei duioasă și blândă, frica mea s-a schimbat în altceva.

Rămase câțva timp să-și facă unele note și însemnări. Apoi, lăsându-le deoparte, trimise după servitori. M-am gândit că era mai bine să stea singură de vorbă cu ei, așa că am ieșit. Când am venit înapoi, am văzut urme de lacrimi în ochii ei.

Următoarea etapă în care am jucat și eu un rol fu și mai stânjenitoare și infinit mai dureroasă. Târziu după-amiază, sergentul Daw intră în biroul unde mă aflam. După ce închise cu grijă ușa, privind în jur ca să se îndoieze că eram singuri, veni aproape de mine.

— Ce este? I-am întrebat. Văd că vrei să-mi spui ceva între patru ochi.

— Exact, domnule! Pot să vă vorbesc absolut confidențial?

— Sigur că da. În tot ce se referă la binele și spre folosul domnișoarei Trelawny — și firește al domnului Trelawny — poți vorbi cinstit și pe față. Cred că și cu și dumneata vrem să-i ajutăm din toate puterile noastre.

El ezită înainte de a vorbi:

— Dumneavoastră știți desigur că eu am o îndatorire de îndeplinit; și cred că mă cunoașteți destul ca să fiți convins că am să mi-o îndeplinesc. Eu sunt un polițist — un detectiv; și e de datoria mea să aflu, fără teamă sau părtinire față de nimeni, faptele care constituie un caz. Și vreau, mai ales, să vorbesc singur cu dumneavoastră, cu toată încrederea, dacă se poate, fără nici o obligație unul față de celălalt — decât a mea față de Scotland Yard.

— Sigur că da! sigur că da! am răspuns eu în mod mecanic, simțind, nu știu de ce, cum mi se strânge inima. Poți fi foarte deschis față de mine. Te asigur de toată discreția.

— Mulțumesc, domnule. Consider că ceea ce am să vă spun veți păstra pentru dumneavoastră — nu va afla nimeni. Nici măcar domnișoara

Trelawny, și nici chiar domnul Trelawny, când se va face bine.

— Bineînțeles, dacă asta este condiția, răspunsei eu puțin cam rigid.

Omul surprinse schimbarea din tonul și din atitudinea mea, și continuă sub formă de scuză:

— Iertați-mă, domnule, însă abordând cu dumneavoastră acest subiect, eu îmi depășesc oarecum îndatoririle. Pe dumneavoastră vă cunosc totuși de mult. Și simt că mă pot încrede în dumneavoastră. Nu-i vorba de cuvântul dumneavoastră, domnule, asta e în regulă, ci de discreția dumneavoastră.

Mă înclinai.

— Continuă! zisei.

Iar el începu imediat.

— Mă ocup de cazul ăsta, domnule, și a început să mi se învârtă capul; dar nu pot vedea nici o soluție logică în el. În momentul când au avut loc cele două tentative, aparent n-a intrai nimeni în casă; și, desigur, nimeni n-a ieșit. Ce vă izbește în toată treaba asta?

— Că acel cineva — sau ceva — se găsea chiar în casă, răspunsei eu, zâmbind fără să vreau.

— Exact asta cred și eu, zise el vizibil ușurat. Foarte bine. Și cine poate fi acel cineva?

— Am spus "cineva sau ceva", răspunsei eu.

— Hai să zicem "cineva", domnule Ross. Pisica aia, oricât poate ea să zgârie sau să muște, n-a putut să-i dea jos din pat pe bătrân și nici să încerce să-i scoată de pe mână brățara cu cheiță. Lucruri de-astea merg foarte bine în cărți, unde detectivul amator, care le știe de mai înainte pe toate, le aranjează în așa fel încât să se potrivească cu teoria. Dar la Scotland Yard, unde oamenii nu sunt chiar toți niște idioți, noi socotim, în general, că acolo unde se comite o crimă, sau are loc o tentativă, nu obiectele, ci oamenii stau la originea lor.

— Atunci să zicem "oamenii", sergent.

— Noi vorbim de "cineva", domnule.

— Bine, să fie *cineva*.

— Nu v-a surprins, domnule, că de fiecare dată, în fiecare din cele trei cazuri, când a avut loc sau s-a încercat un atac, a existat mereu aceeași persoană care a fost prima de față, și prima care a dat alarma?

— Să mă gândesc. Cred că la primul atac alarma a dat-o domnișoara Trelawny. La al doilea am fost de față eu, deși dormeam, și, de asemenea, sora Kennedy. Când m-am deșteptat, în cameră erau mai multe persoane; printre ele și dumneata. Am reținut că și domnișoara Trelawny a fost cu ocazia asta acolo, înaintea dumată. La ultima încercare eu mă găseam în cameră, când domnișoara Trelawny a leșinat. Am scos-o afară și am revenit. La înapoiere am intrat primul, iar dumneata veneai imediat în spatele meu.

Sergentul Daw reflectă un moment înainte de a răspunde:

— Dânsa a fost prezentă, sau prima, în cameră, în toate ocaziile; dar vătămări corporale au avut loc numai întâia și a doua oară.

Aluzia era una singură, asupra căreia eu, ca avocat, nu mă puteam înșela. M-am gândit că cel mai bun lucru de făcut era să ies înaintea ei la jumătatea drumului. Am știut întotdeauna că cel mai bun sistem de a întâmpina o aluzie este să o obligi să se transforme în declarație.

— Vrei să spui, întrebai eu, că de fiecare dată când a fost vătămat cineva, faptul că domnișoara Trelawny a fost prima care să descopere asta dovedește că ea ar fi comis sau că ar fi fost într-un fel oarecare amestecată în tentativă, ca și în descoperirea ei?

— Nu risc să fiu atât de categoric; dar bănuielile mele mă conduc aici..

Sergentul Daw era un om de curaj, care nu se da înapoi de la nici o

concluzie logică în legătură cu faptele.

Câtva timp rămăserăm amândoi tăcuți. Temeri începuseră să mi se strângă în suflet. Nu îndoiești în privința domnișoarei Trelawny sau a acțiunilor sale; ci teama că asemenea acțiuni ar putea fi rău înțelese. Undeva exista, în mod clar, un mister; și dacă nu avea să se găsească nici o soluție, bănuiala ar fi căzut pe cineva. În asemenea cazuri presupunerile majorității adoptă obligatoriu linia de minimă rezistență; și dacă s-ar fi putut dovedi că moartea domnului Trelawny ar fi fost de folos cuiva, în caz că asta s-ar fi întâmplat, atunci oricui i-ar fi venit greu în fața faptelor să-și probeze nevinovăția. M-am văzut fără voie pus în situația de a admite că o atitudine deferentă este cea mai potrivită pentru un apărător, cât încă planul unei puneri sub urmărire nu a fost aplicat. N-ar fi fost cazul ca eu, în acest moment, să mă apuc să combat niște teorii pe care le-ar putea emite un detectiv. Puteam s-o ajut mai bine pe domnișoara Trelawny ascultând și înțelegând. Când avea să vină timpul pentru combaterea și spulberarea teoriilor, aveam desigur să folosesc toată ardoarea mea de luptător și toate armele aflate la îndemână.

— Sigur că ai să-ți faci datoria, știu, zisei eu, și fără teamă. Ce cale intenționezi să folosești?

— Până acum nu știu, domnule. Vedeți, la ora actuală n-am nici măcar o bănuială. Dacă oricine mi-ar spune că această tânără și gingașă lady este amestecată în încurcătura asta, aș zice că e nebun; dar sunt obligat să urmăresc propriile mele concluzii. Știu bine că au existat cazuri când persoane mai presus de orice bănuială au fost dovedite vinovate, în vreme ce o curte întreață — cu excepția procurorului care cunoștea faptele și a judecătorului care era învățat să aștepte — s-ar fi pronunțat pentru nevinovăție. Pentru nimic în lume n-aș nedreptăți o astfel de doamnă; mai ales când văd că are de suportat o atât de crudă povară. Și puteți fi sigur că n-aș spune nici un cuvânt care să determine pe cineva să-i aducă o asemenea învinuire. De aceea vă vorbesc în mod confidențial, ca de la bărbat la bărbat. Dumneavoastră sunteți un expert în găsirea dovezilor; este profesiunea dumneavoastră. Dovezile mele se limitează doar la bănuiele, ceea ce numim noi dovezi — și care, la urma urmelor, nu sunt decât o evidență *ex parte*. Dumneavoastră o cunoașteți pe domnișoara Trelawny mai bine decât mine; și, deși eu stau aici de veghe în camera bolnavului și mă pot mișca oriunde vreau prin casă, și înăuntru și afară, nu am aceleași posibilități ca dumneavoastră de a o cunoaște; pe ea, sau viața ei, sau resursele ei; sau orice altceva care să-mi poată oferi un punct de reper asupra acțiunilor sale. Dacă aș încerca să aflu ceva de la ea, i-aș trezi îndată bănuiele. Și atunci, dacă ar fi vinovată, aș pierde orice posibilitate de a obține o probă esențială; fiindcă ar găsi ușor un mijloc de a-mi spulbera dovada. Însă, dacă e nevinovată, cum și sper să fie, ar fi o crudă greșeală din partea mea s-o acuz. Din punctul meu de vedere am întors problema pe toate fețele, mai înainte să discut cu dumneavoastră; și dacă mi-am permis prea multă libertate, domnule, aș fi cu adevărat mâhnit.

— Nici vorbă, Daw, răspunsei eu cu căldură, pentru că cinstea, curajul și chibzuința acestui om impuneau respect. Mă bucur că mi-ai vorbit atât de deschis. Amândoi dorim să aflăm adevărul; și sunt atâtea lucruri stranii în întâmplarea asta — atât de stranii, că depășesc orice realitate — încât a nazuri spre adevăr este unica șansă de a limpezi ceva în ultimă instanță — indiferent care sunt vederile noastre sau care e în final obiectivul de atins.

Sergentul păru mulțumit când continuă:

— De aceea mi-am zis că, dacă și dumneavoastră credeți că ar mai fi cineva care să gândească la fel, ați putea să strângeți încet, încet, probe; sau, în orice caz, să ajungeți la o convingere pro sau contra. Și atunci o să

tragem și noi unele concluzii; oricum, o să epuizăm astfel toate șansele posibile de a ne verifica, sau de a susține o bănuială. După aceea va trebui să...

Exact în aceeași clipă se deschise ușa și domnișoara Trelawny intră brusc în cameră. Când ne văzu se retrase imediat, zicând:

— O, iertați-mă! Nu știam că sunteți aici, și că aveți de discutat.

În timp ce cu mă ridicam, ea era gata să plece.

— Vă rog să intrați, zisei cu; sergentul Daw și cu mine discutam doar cazul.

Pe când ea șovăia, apărură doamna Grant, anunțând, de cum intră în cameră:

— A venit doctorul Winchester, domnișoară, și întreabă de dumneavoastră.

M-am supus privirii domnișoarei Trelawny și am părăsit împreună încăperea.

După ce doctorul își sfârși examenul medical, ne spuse că aparent nu exista nici o schimbare. Și adăugă că, totuși, dacă se putea, vroia să rămână în casă la noapte. Domnișoara Trelawny se arătă bucuroasă, și trimise vorbă doamnei Grant să-i pregătească o cameră. Mai târziu, în timpul zilei, când se întâmplă să rămân singur cu doctorul el îmi spuse pe neașteptate:

— Am aranjat să stau aici la noapte pentru că vreau să avem o discuție. Și, cum doresc ca ea să aibă loc între patru ochi, m-am gândit că modul care o să dea cel mai puțin de bănuț este să fumăm împreună o țigară, seara târziu, atunci când domnișoara Trelawny va fi de veghe lângă tatăl său.

Am păstrat deci aranjamentul făcut, ca, ori Margaret, ori eu să rămânem toată noaptea de veghe, urmând ca la primele ore ale dimineții să fim împreună în camera bolnavului. Eram îngrijorat, fiindcă știam, din discuția avută cu detectivul, că acesta intenționa să vegheze și el în secret, și că avea să fie tot timpul foarte atent.

Ziua trecu fără evenimente. Domnișoara Trelawny dormi în timpul după-amiezii; apoi se duse s-o schimbe pe soră. Doamna Grant rămase cu ea, sergentul Daw fiind de gardă în coridor. Doctorul Winchester și cu mine ne-am luat cafeaua în bibliotecă. După ce ne aprinserăm țigările, el mi se adresă încet:

— Acum, că am rămas singuri, aș vrea să stăm în mod confidențial de vorbă. Suntem amândoi legați de același secret; deocamdată cel puțin, nu?

— Sigur că da! răspunsei, cu inima strânsă, gândindu-mă la conversația avută în aceeași dimineața cu sergentul Daw și la temerile răscolitoare și chinuitoare pe care le simțeam în suflet. El continuă:

— Cazul acesta este suficient ca să pună la încercare echilibrul mintal al tuturor câți suntem amestecați în el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare că devin mai nebun; și ambele forțe, fiecare din ce în ce mai puternică, par să tragă tot mai tare în direcții opuse.

— Care ambele forțe?

El se uită cu atenție la mine, mai înainte de a răspunde. Ochii doctorului Winchester erau, în astfel de momente, în stare să le deconcezeze. Așa s-ar fi întâmplat și cu mine, dacă aș fi avut un rol personal în această întâmplare, altul decât cel al interesului meu pentru domnișoara Trelawny. Dar cum lucrurile nu stăteau așa, mi-am păstrat calmul. În această problemă eu nu eram decât un avocat; într-un fel, un *amicus curiae*, iar în altul, aveam doar un rol de apărător. Și apoi, gândul că în mintea acestui bărbat inteligent se născuse ideea existenței unor forțe, două la număr, la fel de puternice, și opuse, constituia pentru mine ceva care înlătura orice îngrijorare legală de eventualitatea unui nou atac. Când începu să vorbească, pe

fața doctorului plutea un zâmbet de nepătruns; acesta făcu totuși loc unui aer grav când el continuă:

— Două forțe: Realul și Imaginarul! Primul cuprinde totul: atacuri, tentative de jaf și crimă, amnezii, catalepsie provocată, aceasta conducându-ne fie la sugestie și hipnotism criminal, fie la o formă simplă de otrăvire, neclasificată încă de toxicologia noastră. În celălalt, se află în acțiune niște influențe de care nu se vorbește nicăieri, în nici o carte, cel puțin, cunoscută de mine — în afara paginilor de roman. N-am simțit în viața mea, până acum, cât de puternic e adevărul cuvintelor lui Hamlet:

"Există în cer și pe pământ mai multe lucruri
Decât visează toată filosofia noastră."

Hai să luăm mai întâi "Realul". Avem aici un bărbat, la el acasă, în mijlocul alor săi; o multitudine de servitori de diferite categorii, în toată casa, care exclud posibilitatea unui atentat organizat din partea personalului. Omul este bogat, cult, inteligent. După fizionomie, nu există nici o îndoială că e un bărbat cu o voință de fier și un scop precis în viață, Fiica lui — singurul copil, înțeleg, o fată tânără, frumoasă și inteligentă — ocupă camera alăturată celei a tatălui. Aparent, nu există nici un motiv să te aștepți la vreun atac sau perturbări de nici un fel; și nici posibilități reale pentru oricine din afară să le comită. Și totuși, în plină noapte s-a comis un atac brutal și fără milă. Descoperirea lui a avut loc repede; a avut loc cu repeziciunea cu care, în asemenea cazuri, în general, se constată că faptul nu e un lucru întâmplător, ci unul intenționat, premeditat. E clar că atacatorul sau atacatorii au fost deranjați înainte de a-și termina toată treaba, indiferent de scopul pe care l-au urmărit. Și totuși, nu există nici o posibilitate pentru ei să fugă din casă; urme, nici una; nici un obiect deranjat; nici o ușă sau fereastră deschisă; nici un zgomot. Absolut nimic care să ne spună cine a putut comite atacul, sau chiar că un atac a fost comis; numai victima și lucrurile din jur, fără nici o legătură cu fapta. În noaptea următoare are loc o încercare asemănătoare, deși casa este plină de oameni treji; și deși stau de veghe în cameră și în jurul ei un detectiv, o soră calificată, un prieten bun și chiar fiica victimei. Sora cade în stare de catalepsie, iar prietenul de veghe, deși protejat de o mască de gaze, cade și el într-un somn adânc. Chiar și detectivul este cuprins de un fel de amețeală, încât trage cu pistolul în odaia bolnavului și nici nu poate măcar să spună în ce a crezut că trage. Numai masca dumentală pare să fie singurul lucru care să se lege de elementul "Real" al întregii afaceri. Că dumneata nu ți-ai pierdut capul ca ceilalți — efectul în asemenea caz fiind proporțional cu timpul cât a rămas fiecare în cameră — duce la probabilitatea că, oricare ar fi fost ei, agentul care a provocat amețeala n-a fost unul hipnotic. Dar, iar, există un lucru contradictoriu. Domnișoara Trelawny, care a stat în cameră mai mult decât oricare din dumneavoastră — deoarece ea a intrat și a ieșit tot timpul și a participat de asemenea și la veghea permanentă — nu părea să fie deloc afectată. Asta dovedește că această forță, oricare ar fi ea, în general o ocolește — doar dacă, evident, domnișoara Trelawny nu a fost deprinsă cu ea. Dacă s-ar dovedi că forța aceasta este ceva ce provine de la vreuna din curiozitățile egiptene, ar mai fi o explicație. Numai că, în acest caz, ne găsim în fața faptului că domnul Trelawny, care a rămas mai mult decât noi toți în cameră — și care, în fond, a trăit mai toată viața aici — a fost afectat mai rău decât noi toți. Ce fel de influență poate fi aceasta, care să provoace astfel de efecte, atât de diferite și atât de contradictorii? Nu! Cu cât cântăresc mai mult acest soi de dilemă, cu atât sunt mai uluit. Ei bine, chiar dacă s-ar fi întâmplat ca atacul, atacul fizic, asupra domnului Trelawny să fi fost comis de cineva din casă, și din afara sferei de

suspiciuni, ciudățenia stărilor de buimăceală încă rămâne un mister. Nu e lucru ușor să aduci pe cineva în stare de catalepsie. Atât cât ne dezvăluie azi știința, nu există nici un mod de a realiza așa ceva atunci când o vrem noi. Esența întregii probleme o constituie domnișoara Trelawny, care pare să nu fie afectată de nici un fel de forțe, sau poate de variante ale aceleiași forțe în acțiune. Ea trece neatinsă prin toate, cu excepția aceluia ușor semi-leșin. Este foarte curios!

Ascultam cu inima strânsă; pentru că, deși felul său de a vorbi nu dovedea bănuiele, argumentarea sa mă neliniștea. Cu toate că aluziile făcute nu ținteau atât de direct ca cele ale detectivului, ele păreau totuși s-o singularizeze pe domnișoara Trelawny, mai mult decât pe toți ceilalți implicați; și, ca să te singularizezi în cadrul unui mister, asta înseamnă să fii suspectat până la urmă, dacă nu chiar imediat. M-am gândit că e mai bine să nu spun nimic. În asemenea cazuri tăcerea este într-adevăr de aur. Și dacă nu spuneam nimic acum, aveam să am mai puțin de apărut, sau de explicat, sau, mai târziu, de retractat. De aceea, în sinea mea, eram bucuros că forma sub care își argumentase doctorul ideile n-a pretins din partea mea nici un fel de răspuns — cel puțin pentru moment. Nici doctorul Winchester nu părea să se aștepte la vreun răspuns — lucru care, atunci când mi-am dat seama de el, mi-a făcut plăcere, fără să știu de ce. El tăcu un timp, sprijinindu-și bărbia în palmă, cu privirea rătăcită în gol și sprâncenele încruntate. Țigara îi agoniza între degete; aparent, uitase de ea. Cu o voce egală, ca și cum ar fi reluat firul de acolo de unde îl întrerupsese, își continuă argumentația:

— Cealaltă parte a dilemei e o treabă cu totul diferită; și dacă am pătruns o dată în ea, atunci trebuie să renunțăm la orice caracter științific sau material al lucrurilor. Mărturisesc că pe mine mă fascinează; deși, cu fiecare altă idee, mă trezesc purtat de imaginație într-un fel care mă face să tresar imediat și să privesc iar cu hotărâre faptele în față. Uneori mă întreb dacă forța sau emanațiile din camera bolnavului nu mă afectează câteodată și pe mine la fel ca pe ceilalți — pe detectiv, de exemplu. Sigur că se poate ca, dacă există ceva de natură chimică, vreun drog, să zicem, sub formă de vapori, efectele acestuia să fie cumulative. Dar, atunci, ce să fie acest ceva care provoacă un asemenea efect? Încăperea este, știu, plină de miros de mumii; și nu e de mirare, cu atâtea relicve din morminte, ca să nu mai vorbim de prezența mumiei aceluia animal pe care l-a atacat Silvio. Apropo, am să fac mâine o experiență cu el; am găsit o mumie de pisică pe care o s-o obțin mâine dimineață. Când am s-o aduc aici, am să aflu dacă e adevărat că instinctul rasei poate supraviețui în mormânt câteva mii de ani. Dar să revenim la subiect. Mirosurile acestea de mumie vin din prezența unor substanțe și combinații de substanțe pe care preoții egipteni, care au fost învățații și oamenii de știință ai acelor vremuri, le-au găsit, după veacuri de experiență, ca fiind destul de puternice ca să oprească procesul natural al descompunerii. Ca să ajungi la obținerea unui astfel de rezultat e nevoie de acțiunea unor agenți puternici; și este posibil să avem de a face aici cu niște substanțe sau combinații rare, ale căror însușiri și puteri nouă, în secolul acesta prozaic, ne rămân de neînțeles. Mă întreb dacă domnișoara Trelawny are asemenea cunoștințe, sau chiar măcar idei? Știu sigur doar că o atmosferă mai nepotrivită, pentru camera unui bolnav, nici nu poate fi imaginată; și admir curajul lui Sir James Frere care refuză să aibă de-a face cu un caz în asemenea condiții. Instrucțiunile date de domnul Trelawny fiicei sale și, din câte mi-ai spus dumneata, grija cu care și-a susținut dorința, prin avocatul său, dovedesc că, în orice caz, el bănuia ceva. Într-adevăr, pare aproape că se aștepta ca ceva să se întâmple ... Mă întreb dacă vom putea vreodată să aflăm taina! Sigur că hârtiile lui ar putea explica sau sugera câte ceva ... Un lucru greu de

abordat; dar poate că trebuie încercat. Starea în care se află el acum nu poate ține la nesfârșit; și, dacă se va întâmpla ceva, va avea loc o anchetă. Într-un atare caz va trebui să se cerceteze totul în amănunt ... Așa cum stau lucrurile, constatările poliției vor indica un atentat criminal de două ori repetat. Și, cum nu există nici o urmă, va fi nevoie să se caute una într-un mobil oarecare.

Rămase tăcut. Când vorbi din nou, glasul sau păru că devine din ce în ce mai slab. Părea deznădăjduit. Acum aveam convingerea că venise rândul meu să aflu dacă el bănuia ceva precis; și, parcă sub imperiul unui ordin, întrebai:

— Bănuiești pe cineva?

El păru oarecum mai mult speriat decât surprins când își îndreptă privirea spre mine:

— Să bănuiesc pe cineva? Ceva, vrei să spui. Sigur că bănuiesc că există o forță; dar bănuielile mele sunt deocamdată limitate. Mai târziu, dacă o să trag concluzii mai precise din raționamentul meu — fiindcă nu există încă date precise pentru un raționament — aș putea să suspectez; dar acum ...

Se opri brusc și privi înspre ușă. Se auzi un sunet slab în timp ce clanta se mișca. Inima parcă mi se oprise. Eram cuprins de o spaimă vagă și nefirească, Momentul de întrerupere din dimineața aceea, când vorbeam cu detectivul, îmi reveni pe neașteptate în minte.

Ușa se deschise și domnișoara Trelawny intră în cameră.

Când ne văzu, tresări; și o roșeață puternică îi năvăli în obraji. Timp de câteva secunde nu spuse nimic; dar în asemenea momente câteva secunde par să se prelungească în progresie geometrică.

Sentimentul straniu care mă stăpânea și, ușor de văzut, și pe doctor, dispăru când ea vorbi.

— Vai, iertați-mă, n-am știut că sunteți ocupați. V-am căutat, doctore Winchester, ca să vă întreb dacă mă pot duce în noaptea asta fără teamă la culcare, dat fiind că rămâneți dumneavoastră aici. Mă simt atât de obosită și de distrusă încât mi-e teamă să nu mă prăbușesc; și în noaptea asta sigur n-am să pot fi de nici un folos.

Doctorul Winchester răspunse din toată inima:

— Da, da! Duceți-vă la culcare neapărat; și dormiți bine. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie aveți de așa ceva. Sunt mai mult decât încântat că v-ați gândit la asta, pentru că mi-era teamă, când v-am văzut aseară, să nu-mi deveniți în curând pacientă.

Ea oftă ușurată, și aerul de oboseală păru că îi dispare de pe față. N-am să uit niciodată privirea adâncă și serioasă a ochilor ei mari și frumoși când îmi vorbi:

— O să-l păziți în noaptea asta pe tata, nu? Cu doctorul Winchester? Sunt atât de îngrijorată în privința lui, că în orice moment mă sperii. Dar mă simt epuizată și, dacă n-am să dorm cum trebuie, cred că voi înnebuni. În noaptea asta îmi schimb camera. Mă tem că, dacă o să stau atât de aproape de camera tatei, are să mă sperie orice zgomot. Sigur însă că, de-o fi să se întâmple ceva, mă veți trezi. Mă găsiți în dormitorul din șirul de camere de lângă budoarul de dincolo de hol. Au fost camerele pe care le-am ocupat cu când am venit aici să stau cu tata; și nu duceam pe atunci nici o grijă... Îmi va fi mai ușor să mă odihnesc acolo și, câteva ceasuri, să uit de tot. Mă voi simți mai bine mâine dimineață. Noapte bună.

După ce închise ușa în urma ei și mă înapoiai la măsuța unde ședeam amândoi, doctorul Winchester îmi spuse:

— Sărmana fată, este obosită într-un hal fără de hal. Îmi pare bine că se duce la culcare. Pentru ca asta înseamnă viață; și are să se simtă perfect mâine. Sistemul ei nervos este la pământ. N-ai băgat de scamă cât

de tare s-a speriat și cât de roșie s-a făcut când a intrat și ne-a găsit discutând? În împrejurări normale, o asemenea întâmplare, la ea acasă, înconjurată de oaspeți, n-ar trebui s-o tulbure atât,

Eram tentat să-i spun, ca o explicație dată în favoarea ei, că, intrând acum, ca nu făcuse decât să repete gestul din timpul zilei, când ne găsisse pe mine și pe detectiv singuri; dar mi-am amintit că discuția noastră avusese un caracter privat și că orice aluzie la ea ar fi putut trezi în mod neplăcut curiozitatea. Așa că am tăcut.

Ne ridicarăm să mergem în odaia bolnavului; și, în timp ce străbăteam coridorul slab luminat, nu puteam să alung un gând, care revenise iar, și iar, și iar — vai, și multe zile după aceea — acela că fusesem atât de ciudat întrerupt, de două ori, în timpul unei discuții cu același subiect.

Exista fără îndoială un păienjenis ciudat de evenimente, în a cărui pânză eram prinși cu toții.

VII

Paguba călătorului

În noaptea aceea totul decurse bine. Știind că domnișoara Trelawny nu făcea de gardă, doctorul Winchester și cu mine ne-am mărit vigilența. Sorele și doamna Grant au vegheat fără întrerupere, iar detectivii și-au făcut rondul la fiecare sfert de ceas. Pacientul rămase toată noaptea în tranșă. Arăta sănătos și pieptul îi sălta și-i cobora într-un ritm ușor, ca într-o respirație de copil. Dar nu făcea nici o altă mișcare. Dacă n-ar fi respirat, ai fi zis că e o statuie. Doctorul Winchester și cu mine purtam măștile; și enervante mai erau, în noaptea aceea insuportabil de caldă! Între orele douăsprezece și trei m-am simțit neliniștit, și am avut din nou senzația aceea de înfiorare cu care mă obișnuiseră ultimele nopți; dar lumina cenușie a zorilor, furișându-se pe la marginea storurilor, veni ca o fericită destindere. În umbra răcoroasă dătătoare de speranțe, cu răsăritul soarelui grăbit să ne aducă lumina, puteam acum să respir liniștit; aceeași ușurare urmată de tihnă cuprindea toată casa. În timpul nopții fierbinți, auzul meu atent la fiecare sunet fusese aproape dureros de încercat; ca și cum creierul și toți senzorii rămâneau într-un obositor contact cu timpanele. Orice suflare a sorei, sau foșnetul rochiei sale; orice lipăit ușor de papuci, în timp ce polițistul își făcea rondul; orice clipă de veghe, toate păreau noi îndemnuri la încordarea atenției. O senzație asemănătoare trebuie să fi pus stăpânire pe toată casa. Din când în când puteam auzi sus un zgomot nesfârșit de pași și, de mai multe ori, jos, deschizându-se o fereastră. Dar, o dată cu venirea zorilor, zgomotele încetară și toată casa păru că se odihnește. Doctorul Winchester plecă atunci când sora Doris veni s-o schimbe pe doamna Grant. Cred că era puțin cam dezamăgit sau necăjit că nimic de natură excepțională nu se întâmplase în timpul lungii sale gărzi.

La ora opt veni la noi domnișoara Trelawny, și fui uimit, dar și încântat, s-o văd cât de mult îi priise somnul de noapte. Era de-a dreptul radioasă; ca și atunci când o întâlneam pentru prima oară la picnic.

Prinsese chiar și puțină culoare în obraji care arătau totuși surprinzător de palizi în contrast cu sprâncenele negre și buzele roșii. O dată cu forțele recâștigate, părea că își recapătă și aerul obișnuit de blândețe, poate mai mult chiar decât atunci când am văzut-o prima oară la căpătâiul tatălui său bolnav. Nu puteam să nu fiu mișcai de gesturile afectuoase cu care îi potrivea pernele și-i dădea părul de pe frunte.

Eram și eu ostenit de atâta îndelungată veghe; și acum, când intra ea de gardă, am plecat la culcare, clipind din ochii obosiți, în lumina tare, doborât brusc de chinul unei nopți nedormite.

Am avut un somn bun; și după masă eram gata să plec în Jermyn

Street, când am observat la ușa din hol un personaj foarte nervos. Servitorul de serviciu era unul Morris, mai înainte angajat ocazional dar, de la plecarea personalului, avansat la majordom *pro tem*. Străinul vorbea cam tare, așa că nu era greu să înțelegi ce vrea. Servitorul se purta respectuos, și în vorbă și în atitudine; dar stătea țeapăn în fața mării uși cu canat dublu, împiedicând omul să intre. Primele cuvinte pe care le-am auzit de la vizitator lămureau clar situația:

— E foarte bine, dar eu îți spun că trebuie să-l văd pe domnul Trelawny! Ce rost are să-mi spui dumneata că nu pot, când eu îți spun că trebuie. Mă ții la ușă, și mă ții, și mă ții! Am venit aici la nouă; mi-ai spus atunci că încă nu s-a sculat și că nu poate fi deranjat pentru că nu se simte bine. Am venit la douăsprezece, și iar mi-ai zis că nu s-a sculat. Am cerut să văd pe cineva din casă; mi-ai spus atunci că domnișoara Trelawny nu s-a sculat nici ea. Acum vin iar, la trei; și iar îmi spui că e încă în pat și că mai doarme. Unde e domnișoara Trelawny? "E ocupata și nu poate fi deranjată." Ei bine, deranjeaz-o! Pe ea, sau pe altcineva. Am venit aici cu o treabă anume pentru domnul Trelawny. Și am venit dintr-un loc unde servitorii încep întotdeauna cu "nu". "Nu", pentru mine, nu-i destul de bun de astă dată! Am trei ani de când tot aștept pe la uși și pe la corturi, unde e mai greu să intri decât în morminte, de-ți vine să crezi că cei dinăuntru sunt la fel de morți ca și mumiile. Ți-o spun eu că m-am cam săturat de treaba asta. Și când vin acasă și găsesc închisă ușa omului pentru care lucrez, tot cu aceleași sisteme și tot cu aceleași răspunsuri, să știi că mă înfurii rău. A lăsat domnul Trelawny vorbă să nu-l văd eu când oi veni?

Făcu o pauză și-și șterse fruntea enervat. Servitorul îi răspunse respectuos;

— Îmi pare foarte rău, domnule, dacă, făcându-mi datoria, v-am supărat. Dar am dispoziții și trebuie să mă supun. Dacă doriți să lăsați vreun mesaj, i-l voi înmâna domnișoarei Trelawny; și dacă ne lăsați adresa, dânsa vă poate răspunde.

Reacția celui alt fu de așa manieră, încât se ghicea lesne că omul era un om corect și de treabă:

— Dragă băiete, nu am cu dumneata nimic personal, și-mi pare rău că te-am supărat. Trebuie să te înțeleg, deși sunt necăjit. Dar îi ajunge, ca să-l superi pe un om, să-l pui, numai, în situația mea de acum. Timpul trece. Nu mai am nici un ceas — nici un minut — de pierdut. Și eu stau aici bătând ore întregi din călcâie; și tot timpul convins că stăpânul tău are să se supere de o sută de ori mai mult decât mine când o să afle cum mi-am pierdut timpul. Ar trebui trezit din o mie de somnuri ca să mă primească; chiar acum — și până nu e prea târziu. Doamne, Dumnezeule! asta e pur și simplu teribil; după ce am trecut prin atâtea, să-mi văd până la urmă toată treaba făcută praf, fiindcă mă împiedică la ușă un lacheu încuiat! Nu există nici un deștept aici, în casa asta? Sau cu răspundere, chiar dacă n-o fi deștept? Aș putea să-l conving repede că stăpânul tău trebuie trezit; chiar dacă doarme cât cei Șapte Somnoroși...

Nu mă puteam înșela asupra sincerității personajului, sau a urgenței și importanței treburilor sale; cei puțin din punctul său de vedere. Făcui un pas înainte.

— Morris, zisei cu, du-te mai bine de-i spune domnișoarei Trelawny că acest domn dorește s-o vadă personal. Dacă e ocupată roag-o pe doamna Grant să-i spună.¹

— Foarte bine, domnule, răspunse el ușurat și se grăbi să plece.

L-am dus pe străin în budoarul de dincolo de hol. Pe drum mă întrebă:

— Sunteți secretarul⁷

— Nu. Sunt un prieten al domnișoarei Trelawny, Mă numesc Ross.

— Mulțumesc foarte mult pentru amabilitate, domnule Ross, zise el.

Numele meu este Corbeck. V-aș fi dat cartea mea de vizită, dar acolo de unde vin eu nu se obișnuiește. Și, chiar dacă aș fi avut vreuna, oricum s-ar fi pierdut și ea azi-noapte...

Se opri brusc, parcă dându-și seama că vorbea prea mult. Tăcurăm amândoi; în timp ce așteptam, mă apucau să-l studiez. Un bărbat scurt, robust, oacheș ca un grăunte de cafea; cu posibile tendințe de îngrășare, dar acum excesiv de slab. Culele adânci de pe obraz și de pe gât nu erau doar urme ale climei și ale expunerii la soare; erau acele semne inconfundabile ale unei cărni și grăsimi ofilite, când pielea atârână. Gâtul era pur și simplu o suprafață de crețuri și de zbârcituri, arsă de soarele puternic al deșertului. Orientul Îndepărtat, Tropicile și deșertul — oricare din ele pot lăsa urme în pigment. Însă toate trei diferă între ele, și ochiul care le-a cunoscut odată poate apoi să le distingă ușor urmele. Paloarea închisă a unuia; sălbaticul roșu-brun al celorlalte; și întunecatul bronz impregnat, care se transformă în culoare naturală. Domnul Corbeck avea un cap mare, masiv și rotund, cu un păr aspru, de un roșu-brun închis, dar rărit pe la tâmple. Fruntea îi era frumoasă, înaltă și largă, cu sinusul frontal îndrăzneț pronunțat, ca să mă exprim ca fizionomiștii. Aspectul său de om deschis, onest, trăda o mare forță de gândire; iar pungile de sub ochi, "limbaj". Avea nasul scurt și lat care denotă energic; bărbia pătrată — bine conturată, în ciuda unei bărbi stufoase și neîngrijite — și maxilarul masiv indicau multă hotărâre.

"Nu-i rău deloc pentru un om al deșertului!" gândii eu, privindu-l.

Domnișoara Trelawny veni foarte repede. Când domnul Corbeck o văzu, păru oarecum surprins. Dar iritarea și supărarea nu-i trecuseră; îi mai rămăsese destul, ca să-și mascheze orice alt sentiment de ordin secundar și personal, cum ar fi surpriza. Dar, cât timp ea îi vorbea, el nu-și putu lua privirea de la ea, și-mi făceam în gând o socoteală, că n-ar trebui să scap o bună ocazie de a încerca să aflu motivul surprizei sale. Ea începu prin a-și cere scuze, ceea ce făcu să se schimbe loial atitudinea de arici a omului.

— Sigur că, dacă tata s-ar fi simțit bine, n-ați fi stat să așteptați atât. Și dacă n-aș fi fost reținută lângă bolnav când m-ați căutat prima dată, v-aș fi primit imediat. Acum vă rog frumo să-mi spuneți care este problema dumneavoastră atât de presantă?

El se uită la mine și șovăi. Ea zise imediat:

— Puteți spune în prezența domnului Ross orice doriți să-mi comunicați mie. Dânsul se bucură de toată încrederea mea și, în împrejurările grele prin care trecem, ne este de un sprijin real. Nu cred că înțelegeți în ce situație gravă se află tatăl meu. Nu s-a trezit de trei zile, și nu dă nici un semn că ar fi conștient; sunt foarte îngrijorată pentru el. Din nefericire, despre tata și despre viața lui nu știu nimic. Este un an abia de când locuim împreună; și nu cunosc nimic, nici una din problemele lui. Nici nu știu cine sunteți dumneavoastră și în ce măsură ocupația dumneavoastră are vreo legătură cu tata.

Spunea toate astea cu un zâmbet distant, cu totul convențional și totuși grațios; ca și cum și-ar fi exprimat în cel mai sincer fel incredibila-i ignoranță.

El o privi serios mai multe secunde; apoi vorbea, începând brusc, ca și cum ar fi luat o hotărâre și și-ar fi recăpătat încrederea:

— Numele meu este Eugene Corbeck. Sunt licențiat în arte și doctor în drept și medic chirurg de la Cambridge; doctor în litere de la Oxford; doctor în științe și doctor în lingvistică de la Universitatea din Londra; doctor în filosofie de la Berlin și doctor în limbi orientale de la Paris. Mai am și alte diplome, onorifice sau de alt fel, dar nu e nevoie să vă plictisesc cu ele. Cele pe care vi le-am numit vă vor arăta că sunt destul de înaripat cu diplome ca să pot zbura până chiar și în camera unui bolnav. Încă din

tinerete — din fericire pentru interesul și plăcerea mea, dar din nenorocire pentru buzunar — m-a pasionat egiptologia. Probabil că m-a mușcat vreun scarabeu rău, că am nimerit-o prost. Am plecat să cercetez morminte; și am reușit să-mi croiesc un fel de existență și să aflu lucruri pe care nu le aflai din cărți. Eram destul de lefter când l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, care făcea pe atunci niște explorări pe cont propriu; și de atunci n-am mai știut ce sunt alea dorințe nesatisfăcute. Este un adevărat patron al artelor; nici un nebun de egiptolog n-ar putea spera vreodată să aibă un șef mai grozav!

Vorbea cu căldură; eu eram bucuros s-o văd pe domnișoara Trelawny îmbujorată de plăcere, auzind laudele aduse tatălui său. N-am putut totuși să nu observ că domnul Corbeck vorbea, într-un fel, cam prea repede. Mă gândeam că, tot vorbind, încerca să studieze terenul; să vadă câtă încredere putea să acorde celor doi străini din fața sa. Și, în timp ce continua, puteam să văd că această încredere în noi creștea. Mai târziu, când m-am mai gândit la asta, și mi-am adus aminte de tot ce spusese, am înțeles că mulțimea de informații pe care ni le dădea trăda încrederea sa crescândă în noi.

— Am plecat de mai multe ori în expediții în Egipt pentru tatăl dumneavoastră; și întotdeauna am găsit că e o încântare să lucrezi cu el. Multe din comorile sale — și vă spun cu că are câteva — și le-a procurat prin mine, fie explorând, fie cumpărând — sau... sau... altfel. Tatăl dumneavoastră, domnișoară Trelawny, are un fler grozav. Uneori se hotărăște să găsească un anumit obiect, despre existența căruia — dacă mai există — a aflat; și-l urmărește prin toată lumea, până găsește de el. Tocmai am căutat și eu așa ceva.

Se opri brusc, ca și cum l-ar fi luat gura pe dinainte. Am așteptat; când reîncepu, vorbi cu un fel de prudență, lucru nou la el, ca și cum ar fi vrut să ne evite întrebările:

— Nu am libertatea să pomenesc nimic despre misiunea mea; unde a fost și ce a urmărit ea, sau orice altceva. Problema asta este ceva confidențial între domnul Trelawny și mine; sunt legat prin jurământ de păstrarea secretului absolut.

Se opri cu un aer încurcat. Apoi continuă brusc:

— Sunteți sigură, domnișoară Trelawny, că tatăl dumneavoastră e chiar atât de bolnav, ca să nu mă poată primi azi?

Pe obrazul ei se citea de astă dată uimirea. Dar se însenină imediat; se ridică, spunând pe un ton în care demnitatea și bunăvoința se îmbinau:

— Veniți să vedeți singur! Se îndreptă spre camera tatălui său, urmată de el, și apoi de mine.

Domnul Corbeck intră în odaia bolnavului ca și cum ar fi cunoscut-o. Există la unele persoane atitudini și comportări subconștiente clare în locuri pe unde n-au mai fost niciodată. Chiar în nerăbdarea lui de a-și vedea puternicul prieten, el își roti o clipă privirea prin cameră, ca într-un loc cunoscut. Apoi toată atenția sa se fixă pe pat. Îl observam încordat, căci parcă simțeam că de acest om depindea mult din lămurirea straniilor probleme în care eram antrenați.

Nu puteam să-l suspectez. Omul era de o vizibilă onestitate. Aceasta era cu adevărat caracteristica de care trebuia să ne temem. Poseda acel curaj și loialitate față de misiunea sa, încât, dacă ar fi considerat că era obligat să păstreze un secret, ar fi făcut-o până la moarte. Cazul de față era, cel puțin, unul neobișnuit; și ne pretindea, în consecință, să recunoaștem obligația păstrării unui secret mai mult decât în condiții obișnuite. Pentru noi, necunoașterea însemna neputință. Dacă am fi reușit să aflăm ceva despre trecut, am fi putut să ne formăm măcar o părere despre condițiile anterioare atacului; și să găsim astfel o posibilitate de

a-l ajuta pe pacient să-și revină. Existau unele obiecte care poate ar fi trebuit scoase de la locul lor... Gândurile începură iar să mi se învârtă în cap; mi-am revenit brusc și am început să fiu atent. Pe chipul ars de soare și ridat al omului ce-și privea prietenul zăcând atât de neajutorat apăru o expresie de milă fără margini. Rigiditatea obrazului domnului Trelawny nu se destinsese în somn; ba, într-un fel, îi sublinia și mai mult neputința. N-ar fi tulburat pe nimeni vederea unui obraz obișnuit, slăbit în astfel de condiții; dar omul acesta hotărât, energic, zăcând în fața noastră, cufundat într-un somn de nepătruns, avea patetismul sfâșietor al unei uriașe ruini. Priveliștea nu era nouă pentru noi; dar puteam să văd că domnișoara Trelawny, ca și mine de altfel, era acum, în prezența străinului, din nou stăpânită de emoții. obrazul domnului Corbeck deveni sever. Orice semne de milă dispăruseră; și în locul lor apăru o privire întunecată, aspră, în care citeai ura împotriva oricui ar fi fost pricina acestei imense prăbușiri. Apoi privirea îi deveni hotărâtă; energia vulcanică a acestui om începu să acționeze precis și într-o singură direcție. Se uită pe rând la noi; și, când privirea i se opri asupra sorei Kennedy, sprâncenele îi săltară puțin. Ea observă privirea și se uită întrebător la domnișoara Trelawny, care îi răspunse tot din priviri. Sora ieși încet din cameră, închizând ușa în urma ei. Domnul Corbeck se uită mai întâi la mine, cu tendința firească la un bărbat puternic de a afla ceva de la alt bărbat, mai curând decât de la o femeie; după aceea la domnișoara Trelawny, neuitând obligația de a fi politicos, și spuse:

— Povestești-mi totul. Cum a început și când.

Domnișoara Trelawny se uită rugător la mine; și, pe dată, i-am povestit eu tot ce știam. Tot timpul cât i-am vorbit rămase nemișcat, dar, pe nesimțite, obrazul său de bronz deveni de oțel. Când, la sfârșit, i-am spus de vizita domnului Marvin și de împuternicirea judecătorească, ochii începură să i se aprindă. Și când, văzându-l atât de interesat în problemă, am intrat în mai multe detalii, el spuse:

— Bun! Știm acum ce trebuie făcut.

Auzindu-l, mi s-a strâns inima. Atare cuvinte, într-un astfel de moment, păreau să închidă ușa în fața speranțelor mele de a clarifica lucrurile.

— Ce vreți să spuneți? întrebai, simțind că întrebarea mea era formală.

Răspunsul său îmi mări spaima:

— Trelawny știe bine ce face. El a urmărit un scop precis în tot ceea ce a întreprins; și noi nu trebuie să-i punem bețe în roate. El s-a așteptat, bineînțeles, la niște evenimente și atunci și-a luat în toate privințele măsuri de apărare.

— Nu în toate privințele! mă repezii eu. Trebuie să fi existat pe undeva un punct slab, altfel n-ar sta întins acum, aici, în felul acesta.

Impasibilitatea lui mă surprinse oarecum. Mă așteptasem să găsească în vorbele mele un argument solid; dar ele nu l-au mișcat deloc, cel puțin nu așa cum am crezut eu. Un fel de surâs apăru pe fața sa oacheșă când îmi răspunse:

— Acesta nu este sfârșitul! Trelawny nu și-a luat fără rost măsuri de apărare. Fără îndoială, el se aștepta și la asta; sau oricum la o asemenea eventualitate.

— Știți la ce anume se aștepta, sau de unde?

Întrebarea o pusese domnișoara Trelawny.

Răspunsul veni pe loc:

— Nu! nu știu chiar nimic. Dar pot să ghicesc ...

Și deodată se opri.

— Să ghiciți ce?

Freamătul înăbușit din glasul ei era vecin cu durerea. Din nou, obrazul oacheș deveni de oțel; dar și în glasul și în atitudinea lui se manifestau acum duioșia și politețea când răspunse:

— Credeți-mă, aș fi în stare să fac tot ce se poate face, ca să îndepartez necazul. Dar am o obligație mai înaltă.

— Ce obligație?

— Tăcerea.

Când pronunță cuvântul, gura lui puternică se închise ca o trapă de oțel.

Rămaserăm câteva minute tăcuți cu toții. În intensitatea cu care gândeam, tăcerea devenise un lucru concret: zgomotele ușoare ale zilei, de afară și din casă, mi se păreau agresive. Prima care întrerupse liniștea fu domnișoara Trelawny. Întrezării în privirea ei lumina unui gând și a unei speranțe; dar se controlă înainte de a spune:

— Care a fost motivul urgent pentru care doreați să mă vedeți, știind că tata nu era ... disponibil?

Paauza demonstra cât de bine își stăpâna gândurile.

Schimbarea bruscă intervenită în sufletul domnului Corbeck fu aproape comică. Surprinderea sa, alături de impasibilitatea de fier precedentă, avu ceva de pantomimă. Dar orice impresie de comedie fu spulberată de seriozitatea gravă cu care își aduse aminte de scopul său inițial.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el, luând mâna de pe spătarul scaunului pe care se sprijinea și lovind puternic cu ea, ca și cum ar fi vrut să ne rețină atenția. Sprâncenele i se încruntară când continuă: Am și uitat! Ce nenorocire! Ce mare nenorocire! Tocmai în clipa victoriei! El zace aici neajutorat, și eu, cu limba legată! Neputând să fac nici cea mai mică mișcare, fiindcă nu-i cunosc dorințele.

— Care sunt ele? O, spuneți-ne! Sunt atât de îngrijorată pentru sărmanul meu tată! Ne așteaptă vreun nou necaz? Sper că nu. O, sper că nu! Destule dureri și necazuri până acum! Mă sperii iar, când vă aud vorbind astfel. Nu vreți să-mi spuneți nimic ca să-mi ușurați această îngrozitoare neliniște și nesiguranță?

El își îndreptă trupul voinic și răspunse:

— Din păcate, nu pot, n-am voie să vă spun nimic. Este taina lui. Arată spre pat. Și cu toate astea, cu toate astea, am venit aici să-i cer părerea, sfatul, ajutorul. Iar el zace aici neputincios... Și timpul zboară pe lângă noi! Curând o să fie prea târziu!

— Ce anume? Ce anume? izbucni domnișoara Trelawny într-o explozie de neliniște, cu obrazul chinuit de suferință. Of, vorbiți! Spuneți ceva! Grija, groaza și misterul ăsta o să mă ucidă!

Domnul Corbeck făcu un efort să se liniștească.

— Amănunte nu am cum să vă dau: dar am avut o mare pagubă. Misiunea mea, pentru care mi-am pierdut trei ani, a reușit. Am descoperit tot ce-am căutat — chiar mai mult; și am adus totul acasă în siguranță. Bogății, în sine fără preț, dar îndoite de prețioase pentru el, în urma dorinței și a instrucțiunilor căruia le-am căutat. Am sosit la Londra abia azi-noapte; și când m-am trezit de dimineață bagajul meu prețios îmi fusese furat. Furat în chip misterios. Nimeni nu știa la Londra că sosesc. Nimeni în afară de mine nu știa ce se găsește în geamantanul jigărit pe care îl căram. Camera mea avea o singură ușă pe care am încuiat-o. Camera se afla sus, la etajul cinci, așa că nu se putea nicidecum intra pe fereastră. Chiar cu singur închisesem și zăvorăsem fereastra, fiindcă vroiam să fiu în deplină siguranță. De dimineață zăvorul era neatins... și totuși geamantanul era gol. Lămpile dispăruseră... Da, dispărute! Mă dusesem în Egipt să caut un set de lămpi vechi, de urma cărora vroia să dea domnul Trelawny. Cu mare trudă și cu mari primejdii le-am găsit.. Le-am adus neatins acasă... și acum...

Își întoarse fața foarte emoțional. Chiar și natura lui de fier se frângea sub povara acestei pierderi.

Domnișoara Trelawny păși către el și-i puse mâna pe umăr. M-am uitat la ea uimit. Toată suferința și durerea lui, care o mișcaseră atâta, păreau să ia forma unei hotărâri. Stătea dreaptă, cu ochii strălucitori; din fiecare fibră și nerv al ființei sale îi ghiceai energia. Chiar și glasul îi era încărcat cu o forță nepotolită când începu să vorbească. Era limpede că aveam înaintea mea o femeie tare și că tăria ei putea să răspundă oricărei solicitări.

— Trebuie acționat imediat! Dorințele tatălui meu trebuie duse la bun sfârșit, dacă aceasta stă în putința noastră. Domnule Ross, dumneavoastră sunteți avocat. Avem aici cu noi în acest moment un om pe care dumneavoastră îl socotiți drept unul din cei mai buni detectivi ai Londrei. Sigur că putem face ceva. Putem începe imediat.

Domnul Corbeck căpătă alt curaj, văzând entuziasmul ei:

— Bun! Sunteți fiica tatălui dumneavoastră.

Atât putu să spună. Însă admirația pentru energia ei se manifestă prin spontaneitatea cu care îi prinse mâna. Eu mă îndreptai către ușă, cu gândul să-l aduc pe sergentul Daw; și, din privirea ei aprobatoare, am știut că Margaret — domnișoara Trelawny — a înțeles. Eram lângă ușă, când domnul Corbeck mă strigă:

— O clipă, zise el; înainte de a aduce un străin pe scenă, țineți minte că el nu trebuie să știe ceea ce știți dumneavoastră acum, că lămpile fac obiectul unor căutări îndelungate, dificile și primejdioase. Tot ce-i pot spune, tot ce trebuie să știe, din orice sursă, este doar că ceva ce-mi aparținea mi-a fost furat. Trebuie să-i descriu câteva din lămpi, mai ales una, care e de aur; și teama mea este ca hoțul, necunoscând valoarea ei istorică, să nu o dea la topit, ca să-și ascundă fapta. Aș plăti bucuros de zece, de douăzeci, de o sută, de o mie de ori valoarea ei intrinsecă, decât s-o văd distrusă. Am să-i spun doar atât cât e necesar. Așa că, vă rog, lăsați-mă pe mine să răspund la întrebările lui; afară, bineînțeles, de cazul când vă voi cere eu, sau mă voi referi la unul din dumneavoastră, să răspundeți.

Am dat din cap în semn de acord. Atunci îmi veni ceva în gând și spusesei:

— Apropo, dacă va fi necesar să păstrăm secretă această întâmplare, n-ar fi mai bine, dacă se poate, să-l angajăm pe detectiv în particular? Când un lucru ajunge pe mâna Scotland Yard-ului, nu mai avem puterea să-l ținem ascuns, și atunci păstrarea secretului devine imposibilă. Am să-l întreb asta pe sergentul Daw înainte de a-l chema sus. Dacă nu spune nimic, asta înseamnă că el acceptă treaba și că o să se ocupe de ea în particular.

Domnul Corbeck răspunse imediat:

— Totul este secretul. Singurul lucru de care mă tem este ca lămpile, sau câteva din ele numai, să nu fie repede distruse.

Spre marea mea uimire, domnișoara Trelawny răspunse imediat, calm, dar hotărât:

— N-o să fie distruse; nici una din ele!

Domnul Corbeck zâmbi atunci mirat.

— Cum Dumnezeu de știți? Întrebă el.

Răspunsul ei fu încă și mai de neînțeles:

— Nu știu cum de știu, dar știu; simt asta în sufletul meu; ca pe o convingere pe care am avut-o toată viața.

La început sergentul Daw avu o oarecare ezitare; dar, până la urmă, căzu de acord să-și dea în mod particular părerea într-o problemă care i-ar fi fost pusă. A adăugat că se va mărgini numai să dea un sfat; pentru că, dacă ar fi fost necesar să acționeze, atunci ar fi trebuit să raporteze la comisariat. Cu această înțelegere, l-am lăsat în birou și i-am poftit la el pe domnișoara Trelawny și pe domnul Corbeck. Sora Kennedy își reluase locul lângă pat înainte ca noi să părăsim camera.

Nu puteam să nu admir grija și precizia rece cu care călătorul își expunea cazul. Părea să nu ascundă nimic, și totuși făcu cea mai sumară descriere a obiectelor care lipseau. Nu insistă asupra misterului acestui caz, pe care păru să-l considere doar un furt obișnuit într-un hotel. Știind că singurul său obiectiv era să-și recupereze lucrurile înainte de a li se distruge identitatea, am putut să constat deosebita sa dibăcie de a ști să ne ofere doar ceea ce trebuia și să păstreze pentru el restul, fără să pară că o face. "E clar", gândii eu, "omul ăsta a învățat bine lecția bazarurilor din Orient; și, cu inteligența apuseană, și-a întrecut maestrul!" Tocmai îi împărțea detectivului ideile sale, când acesta, după ce reflectă puțin asupra problemei, îi zise:

— Vas sau cântar? aceasta e întrebarea.

— Ce vrei să spui? întrebă celălalt, foarte intrigat.

— E o veche vorbă a hoților din Birmingham. Credeam că în ziua de azi, cu atâtea jargoane, o știu toți. Pe vremuri la Birmingham, unde existau multe mici întreprinderi metalifere, aurarii și argintarii obișnuiau să cumpere metalul aproape de la oricine care trecea pe acolo. Și cum metalul în mici cantități puteau să-l cumpere în general la preț scăzut, când nu se interesau de unde provine, ajunsese un obicei să se întrebe doar atât: dacă aducătorul vrea să-l vândă topit; în acest caz prețul îl fixa cumpărătorul; și un vas pentru topit stătea permanent pe foc. Dacă urma să fie păstrat așa cum era, după dorința cumpărătorului, se cântărea și apoi se plătea vânzătorului o sumă standard pentru metale vechi. Și azi se mai practică încă sistemul, chiar și prin alte părți în afară de Birmingham. Când căutam ceasuri furate, adesea mergem pe la întreprinderile astea; și nu e posibil să identifici roțițe și cercuri dintr-o grămadă; dar nu avem întotdeauna cazurile dorite. Acum, în momentul ăsta, mult depinde dacă hoțul e un om bun — cum e numit cel ce își cunoaște meseria. Un pungaș de clasă va ști dacă un obiect are mai mare valoare decât metalul din el; și în cazul ăsta aranjează treaba cu cineva care-i poate plasa obiectul mai târziu — în America sau în Franța. Apropo, crezi că ar mai putea și altcineva, în afară de dumneata, să identifice lămpile?

— Nimeni în afară de mine!

— Mai există și altele la fel?

— Eu nu mai cunosc, răspuse domnul Corbeck; deși ar mai putea fi și altele care să le semene în multe privințe.

Detectivul făcu o pauză înainte de a întreba din nou:

— S-ar putea ca vreo altă persoană pricepută — la British Museum, de pildă, sau vreun negustor, sau vreun colecționar ca domnul Trelawny — să cunoască valoarea — valoarea artistică — a acestor lămpi?

— Sigur că da! Orice om cu capul pe umeri și-ar da seama dintr-o privire de valoarea lor.

Fața detectivului se lumină.

— Atunci există o șansă. Dacă ușa dumneavoastră a fost încuiată și fereastra zăvorâtă, lucrurile nu au fost furate nici de femeia, nici de băiatul de serviciu de la hotel, întâmplător în trecere pe acolo. Cine a comis fapta le-a urmărit în mod premeditat și nu o să se despartă de pradă fără un preț bun pe ea. Aviz patronilor de case de împrumut și cămătarilor. Oricum, es-

te bine să nu se facă zarvă în jurul chestiunii. Nu trebuie să anunțăm Scotland Yard-ul, doar dacă nu ți-ai s-o faceți; putem aborda problema în particular. Dacă doriți să păstrați lucrul secret, așa cum mi-ați spus la început, asta este șansa noastră.

Domnul Corbeck, după o pauză, spuse calm:

— Credeți că ați putea risca o părere asupra felului cum a fost comis furtul?

Polițistul zâmbi. Zâmbetul cunoștinței de cauză și al experienței.

— Într-un mod foarte simplu, nu mă îndoiesc de asta, domnule. Până la urmă așa se petrec toate aceste misterioase fărâdelegi. Banditul își cunoaște meseria cu toate trucurile ei; și-și așteaptă întotdeauna șansa. Mai mult chiar, el știe din experiență cum arată această șansă și cum se ivește ea dc obicei. Celălalt, victima, este doar grijuliu; el nu cunoaște toate șmecheriile și capcanele care i se pot întinde și, dintr-o mică neglijență, pică în cursă. Când vom cunoaște totul despre acest caz, o să vă minunați că n-ați sesizat de la început sistemul.

Asta păru să îl cam enerveze pe domnul Corbeck; se simți categoric iritație în felul cum răspunse:

— Uite ce e, dragul meu, în problema asta nu există nimic simplu — în afară de faptul că lucrurile mi-au fost furate. Fereastra era închisă; căminul era zidit. Camera nu are decât o singură ușă, pe care eu am zăvorât-o și am încuiat-o. Nu există nici o impostă; am auzit de multe furturi prin hoteluri facilitate de o impostă. În timpul nopții nu mi-am părăsit odaia. Am verificat obiectele înainte de a mă culca, și iar le-am mai verificai de câte ori m-am trezit. Dacă poți aranja un oricât de simplu furt, de orice fel, din chestiile astea, atunci ești un om deștept. Asta-i; destul de deștept ca să mergi drept la țanc și să-mi găsești lucrurile,

Domnișoara Trelawny îi atinse ușor brațul și spuse calm:

— Nu vă necăjiți fără rost. Eu sunt convinsă că lucrurile se vor găsi.

Sergentul Daw se întoarse spre ea atât de brusc, încât cu nu putui să nu mă duc repede cu gândul la suspiciunile formulate deja în privința ei, când i se adresă

— Pot să vă întreb, domnișoară, pe ce vă bazați când afirmați asta?

Așteptam îngrozit răspunsul ei, adresat unor urechi deja alertate de bănuieli; și el ajunsese până la mine ca o lovitură dureroasă:

— Nu vă pot spune cum de știu. Dar sunt sigură de asta.

Detectivul se uită la ea câteva clipe în tăcere, apoi îmi aruncă o privire rapidă. Mai vorbi puțin cu domnul Corbeck despre deplasările sale, detalii asupra hotelului și camerei, și mijlocul de a identifica bunurile. Apoi se retrase să-și înceapă cercetările, domnul Corbeck insistând asupra obligației de a păstra secretul, ca nu cumva hoțul să simtă primejdia și să distrugă lămpile. Apoi promise, când plecă să-și vadă de diversele sale treburi, să se înapoieze seara devreme și să rămână în casă.

În ziua aceea, toată vremea domnișoara Trelawny se arătă mai bine dispusă și mai plină de vigoare decât fusese mai înainte, în ciuda acestui nou șoc și a supărării provocate de furtul care, până la urmă, avea să-i provoace tatălui său multă dezamăgire.

Ne-am petrecut cea mai mare parte din zi uitându-ne la curioasele comori ale domnului Trelawny. Din câte auzisem de la domnul Corbeck, începeam să-mi formez o idee despre uriașa sa activitate în domeniul cercetărilor egiptene; și, în această lumină, totul în jurul meu începea să prezinte un mare interes. Pe măsură ce continuam, interesul creștea; toate bănuielele supărătoare, pe care le mai puteam avea, se schimbaseră în uimire și admirație. Casa îmi părea un adevărat depozit de minunății și de artă veche. În afara curiozităților, mari și mici, din camera domnului Trelawny- de la marile sarcofage până la scarabeii de toate felurile din vitrine — holul

cel mare, palieretele scării, biroul și chiar budoarul erau pline de antichități care ar fi stârnit invidia oricărui colecționar.

De la început domnișoara Trelawny veni cu mine și se uită cu interes crescând la toate. După ce examinează câteva vitrine cu splendide amulete, mi se adresează într-un mod cam naiv:

— Greu o să crezi că în ultima vreme m-am uitat chiar foarte rar la aceste lucruri. Abia după ce s-a îmbolnăvit tata cred că au început să mă intereseze. Dar acum încep să mă atragă într-un mod tot mai fascinant. Mă întreb dacă nu cumva sângele colecționarului care curge în vinele mele își spune cuvântul. Dacă este așa, atunci e lucru curios că până acum n-am simțit această chemare. Sigur că știu mai multe despre obiectele mari și că le-am studiat, mai mult sau mai puțin; dar de fapt, într-un fel, întotdeauna le-am acceptat ca atare, ca și cum au existat dintotdeauna aici. Am observat același lucru cu picturile de familie, și felul cum sunt ele acceptate de urmași. Dacă vrei, hai să le examinăm amândoi; o să fie amuzant.

Era pentru mine o încântare s-o aud vorbind astfel; și propunerea ei pur și simplu m-a tulburat. Am colindat împreună prin diverse încăperi și coridoare, examinând și admirând splendidele curiozități. Există o atât de surprinzătoare cantitate și diversitate de obiecte încât abia am avut timp să le privim pe cele mai multe; dar, parcurgându-le, ne-am înțeles că va trebui să le luăm pe rând, zi cu zi, și să le studiem mai îndeaproape. În hol se găsea un fel de unealtă mare din oțel frumos traforat pe care, spunea Margaret, tatăl ei o folosea la ridicarea capacelor grele din piatră ale sarcofagelor. Nu era grea și putea fi mutată din loc destul de ușor. Cu ajutorul ei am reușit să ridicăm rând pe rând capacele pentru a admira nesfârșitele serii de figuri hieroglifice săpate în cele mai multe din sarcofage. În ciuda afirmațiilor sale că nu știe nimic despre ele, Margaret știa foarte multe; un singur an trăit alături de tatăl său constituise pentru ea, în fiecare zi, ceas de ceas și pe nesimțite, un șir de lecții. Era o fată de o remarcabilă inteligență și ascuțime de spirit, dublate de o memorie prodigioasă; așa că bagajul său de cunoștințe adunate pe nesimțite, puțin câte puțin, ajunsese la proporții pe care i le-ar fi invidiat orice om de știință.

Și totuși era atât de naivă și de neștiutoare; atât de nevinovată și de simplă. Vederile și ideile sale erau atât de curate și de altruiste, încât în tovarășia ei am uitat de mulțimea necazurilor și problemelor care năpădeau casa; și m-am simțit din nou un puști ...

Cele mai interesante dintre sarcofage erau, fără îndoială, cele trei din camera domnului Trelawny. Dintre acestea, două erau din bazalt — unul din porfir și celălalt din hematit. Acestea aveau gravate pe ele câteva hieroglife. Dar cel de-al treilea era cu totul deosebit. Era făcut dintr-o piatră galben-brună, de nuanța onixului mexican, cu care se aseamăna în multe privințe, excepție făcând faptul că desenul natural al spiralelor sale era mai puțin clar. Ici și colo existau părți aproape transparente — sigur translucide. Tot sarcofagul, capacul și restul, era sculptat cu sute, poate mii de hieroglife minuscule, în serii ce păreau nesfârșite. Spatele, fața, laturile, muchiile, fundul, toate își aveau partea lor de figuri elegante, coloritul lor de un albastru intens fiind extraordinar de proaspăt și de distinct conturat pe piatra galbenă. Era foarte lung, aproape nouă picioare și probabil larg de trei. Laturile erau ondulate, astfel că nu exista nici o linie dură. Chiar și colțurile aveau niște curburi atât de frumoase, încât îți încântau privirea.

— Cu siguranță, am spus, asta trebuie să fi fost făcut pentru un uriaș.

— Sau o uriașă, zise Margaret.

Acest sarcofag era așezat lângă una din ferestre. Într-un fel se deosebea de celelalte sarcofage din încăpere. Toate celelalte, indiferent de

material — granit, porfir, hematit, bazalt, ardezie sau lemn — erau simple în interior. Unele aveau înăuntru suprafața netedă, altele erau gravate în întregime sau în parte cu hieroglife. Dar nici unul din ele nu avea nicăieri protuberanțe sau fețe neregulate. Puteau foarte bine să fi fost folosite drept căzi de baie; într-adevăr, în multe privințe semănau cu băile romane din piatră sau marmură pe care le mai văzusem. Dar în cel mare exista o suprafață în relief având conturul unui corp omenesc. Am întrebat-o pe Margaret dacă îmi poate explica asta. Ea îmi răspunse:

— Tata n-a vrut niciodată să-mi vorbească despre acest sarcofag. Mi-a atras atenția încă de la început, dar când l-am întrebat despre el, mi-a spus: "Fetița mea, într-o zi am să-ți povestesc despre el — dacă voi fi în viață! Dar nu acum! Povestea lui nu s-a spus încă, așa cum sper eu să ți-o spun ție. Într-o zi, poate curând, vei ști totul; și atunci o să-l cercetăm amândoi împreună. Și ce interesantă poveste o să-ți spună el — de la început până la sfârșit!" Odată, după aceea, l-am întrebat, mă tem, cu multă ușurință: "Tată, s-a mai spus vreodată până acum povestea acestui sarcofag?" El a dat din cap și m-a privit grav, zicându-mi: "Nu încă, fetița mea; dar se va spune — dacă mai trăiesc — dacă mai trăiesc!" Aceste vorbe, despre viața lui, repetate mereu, m-au cam înfricoșat, n-am îndrăznit de-a-tunci să-l mai întreb iar.

Într-un fel, aceste cuvinte mă tulburară. Nu puteam să spun cu precizie de ce și cum; dar parcă întrezăream până la urmă o rază de lumină. Există, cred, clipe când mintea acceptă un lucru drept adevărat; deși aceasta nu contează nici pentru mersul gândului, nici, în cazul când ar exista mai multe, pentru legătura dintre ele. Până atunci, ne găsisem într-un întuneric complet în privința domnului Trelawny și a ciudatei pedepse care se abătuse asupra sa; așa că orice lucru care ne-ar fi condus pe o urmă, fie ca cât de slabă și de neclară, ne-ar fi oferit, pentru început cel puțin, plăcuta satisfacție a unei certitudini. În enigma noastră existau două puncte clare: primul, că domnul Trelawny lega acest straniu obiect de nesiguranța propriei sale persoane; al doilea, că el urmărea un scop sau nutrea o oarecare speranță legală de acest obiect, pe care nu vroia să o dezvăluie, nici măcar fiicei sale, atâta vreme cât ca nu se putea realiza. Și, iar, nu trebuia uitat că acest sarcofag se deosebea pe dinăuntru de toate celelalte. Ce putea oare să însemne acea ciudată suprafață în relief? Nu-i spusei nimic domnișoarei Trelawny, deoarece mă temeam să nu o înfricoșez mai mult, sau s-o încurajez cu noi speranțe; dar m-am decis să caut neîntârziat un prilej de a întreprinde mai multe cercetări...

Lângă sarcofag se găsea o măsuță joasă din piatră verzuie cu vinișoare roșii, ca de hematit. Picioarele erau fasonate în formă de labe de șacal; iar în jurul fiecărui picior se încolăcea un uracus, un șarpe cu gâtul umflat, frumos cizelat în aur pur. Pe ea stătea așezată o frumoasă lădiță sau casetă din piatră de o formă aparte. Semăna cu un sicriu mic, numai că părțile laterale, în loc să fie tăiate plan în patru colțuri, ca partea de sus, formau la un capăt un unghi ascuțit. Rezulta, astfel, un fel de heptaedru neregulat, cu câte două fețe de fiecare latură, un capăt poligonal, apoi baza și partea de deasupra. Piatra, un monolit din care fusese confecționat obiectul, era ceva ce cu nu mai văzusem niciodată. La bază avea culoarea complet verde, culoarea smaraldului, însă bineînțeles fără strălucirea acestuia. Dar nici culoarea și nici materialul nu erau mate, iar textura părea de o finețe și de o duritate ieșite din comun. Suprafața ei era aproape o bijuterie. Culoarea îi devenea din ce în ce mai stinsă spre partea superioară, cu gradații atât de fine, aproape imperceptibile, ajungând până la un galben delicat, de culoarea porțelanului "mandarin". Nu semăna în nici un fel cu ceea ce văzusem eu până atunci și nici cu vreo piatră sau nestemată cunoscute. Am socotit-o a fi o rocă-mamă unică, sau matricea

unei pietre scumpe. Era gravată peste tot, în afară de câteva locuri, cu frumoase hieroglife, splendid executate și colorate cu același pigment sau ciment albastru-verde care apărea și pe sarcofag. Ca lungime avea cam două picioare și jumătate; lățimea, aproximativ pe jumătate; iar înălțimea, cam de un picior. Spațiile goale erau distribuite neregulat, de sus până la capătul ascuțit. Aceste locuri păreau mai puțin opace decât restul pietrei. Am încercat să ridic capacul ca să pot vedea dacă erau translucide; dar era bine fixat. Se potrivea atât de exact, încât întregul sipet părea o singură piesă din piatră, scobită în mod misterios pe dinăuntru. Pe laturi și pe margini existau niște protuberanțe curioase, dăltuite tot atât de fin ca și celelalte părți ale casetei, care fuseseră sculptate cu un scop vădit de către cioplitor. Aveau găuri, și scobituri de o formă ciudată, fiecare diferită de celelalte; și, ca și restul, erau acoperite cu figuri hieroglifice, tăiate fin și umplute cu același ciment albastru-verzui.

De partea cealaltă a marelui sarcofag se afla o altă măsuță, din alabastru, minunat gravată cu figuri simbolice de zei și semne ale zodiacului. Pe măsuță stătea o casetă pătrată cu latura cam de un picior, formată din plăcuțe de cristal de stâncă, încadrate într-o armură de benzi din aur roșcat, frumos ornamentate cu hieroglife și colorate într-un albastru-verde foarte asemănător cu tenta figurilor de pe sarcofag și sipet. Toată lucrătura era de-a dreptul modernă.

Dar dacă piesa era modernă, conținutul ei, nu. Înăuntru, pe o perniță din țesătură de aur fină ca mătasea și cu acea nuanță caldă a aurului vechi, se odihnea mâna unei mumii, atât de perfectă încât tresăreai la vederea ei. O mână de femeie, fină și prelungă, cu degete subțiri și elegante și aproape tot atât de naturală ca și în ziua când fusese încredințată cu mii de ani în urmă îmbălsămătorului. Mumificată, nu-și pierduse nimic din forma ei frumoasă; chiar și încheietura părea să-și păstreze flexibilitatea, așa cum se odihnea, cu linia ei fină, pe perniță. Pielea avea o pronunțată culoare crem, sau de ivoriu vechi; o piele de un brun curat care îți sugera arșița soarelui, însă arșița la umbră. Marea curiozitate a acestei mâini era că avea în total șapte degete, cu două mijlocii și două arătătoare. Partea de sus a încheieturii părea crestată, ca și cum ar fi fost ruptă inegal, și avea pe ca niște pete de un roșu-brun. Pe aceeași pernă, alături de mână, se afla un mic scarabeu minunat lucrat, din smarald.

— Aceasta este o altă taină a tatălui meu. Când i-am cerut să-mi spună ceva despre ea, mi-a răspuns că era probabil cel mai de preț lucru pe care îl posedea, cu o singură excepție. Când l-am întrebat care, a refuzat să-mi răspundă și mi-a interzis să-l mai întreb altceva în legătură cu asta, "Am să-ți spun", mi-a zis el, "totul despre asta, la timpul potrivit — dacă mai trăiesc!"

"Dacă mai trăiesc!", iar aceleași cuvinte. Toate aceste trei lucruri, grupate la un ioc, sarcofagul, sipetul și mâna, păreau să alcătuiască, într-adevăr, o trilogie de mistere.

În acel moment, domnișoara Trelawny fu chemată pentru niște treburi gospodărești. M-am uitat și la celelalte curiozități din încăpere; însă nici una nu părea să mai prezinte vreun farmec pentru mine, acum când ea plecase. Mai târziu, în timpul zilei, am fost chemat în budoar, unde ea se consulta cu doamna Grant în legătură cu găzduirea domnului Corbeck. Nu se hotărau dacă trebuiau să-i dea o cameră alăturată de cea a domnului Trelawny sau mai departe de ea. Eu mi-am dat părerea că ar fi fost mai bine să nu stea prea aproape; mai întâi pentru că, oricum, n-ar fi fost deloc greu să fie adus mai aproape la nevoie. După ce plecă doamna Grant, am întrebat-o pe domnișoara Trelawny cum se făcea că mobilierul din această încăpere, budoarul unde ne aflam, era atât de diferit de mobila din celelalte încăperi ale casei.

— Spiritul de prevedere al tatei! răspuse ea. Când am venit întâi aici, el a socotit, și chiar pe bună dreptate, că eu o să mă sperii de atâtea relicve de morți și de morminte, aflate peste tot. Așa că a mobilat această cameră și micul grup de încăperi de dincolo — ușa asta dă în camera de zi —, unde am dormit noaptea trecută, cu lucruri drăguțe. Vedeti, toate sunt frumoase. Vitrina i-a aparținut marelui Napoleon.

— Atunci, nu exista nimic egiptean în toate aceste încăperi? întrebai cu, mai mult ca să arăt interes față de ce-mi spunea decât pentru altceva, deoarece mobilierul din cameră vorbea de la sine. Ce vitrină drăguță! Pot să mă uit la ea?

— Sigur că da, cu mare plăcere, răspuse ea zâmbind. Finisarea ei pe dinăuntru și pe dinafară, spune tata, este desăvârșită.

Făcui un pas înainte și o privii mai îndeaproape. Era din lemn de magnolia cu intarsii, și montată în bronz aurit. Am tras unul din sertare, unul lung, unde puteam să văd mult mai bine lucrătura. Când l-am tras, s-a auzit un zăngănit înăuntru, ca și cum ceva s-ar fi rostogolit; un clinchet ca de metal pe metal.

— Hei! am strigat, E ceva aici. Poale ar fi mai bine să nu-l deschid.

— Nu știu ce-ar putea să fie, răspuse ea. Se poate ca una din fete să fi pus ceva pentru moment, și să fi uitat. Oricum, deschideți.

Am deschis sertarul; și atât eu cât și domnișoara Trelawny am făcut un pas înapoi uluiți.

În fața ochilor noștri se aflau mai multe lămpi vechi egiptene de diferite mărimi.

Ne-am aplecat asupra lor și le-am privit cu atenție. Inima îmi bătea cu putere; se putea vedea după respirația lui Margaret că și ea era foarte emoționată.

În timp ce le priveam, neîndrăznind să le atingem și nici să ne gândim la așa ceva, se auzi soneria la ușa din față; și, imediat după aceea, își făcuseră apariția în hol domnul Corbeck urmat de sergentul Daw. Ușa budoarului era deschisă și, când ne zări, domnul Corbeck veni în fugă urmat mai încet de detectiv. Se citea pe fața lui și din gesturi o bucurie calmă, când ne spusese deodată:

— Bucurați-vă cu mine, draga mea domnișoară Trelawny, mi-a sosit bagajul cu toate lucrurile neatînse. Apoi fața i se posomorî; Cu excepția lămpilor. Lămpile care valorează de o mie de ori cât tot restul...

Se opri impresionat de paloarea de pe obraji ei. Apoi, urmărind privirea mea și a ei, zări grămada de lămpi din sertar. Scoase un țipăt de surpriză și bucurie, aplecându-se deasupra lor și pipăindu-le:

— Lămpile mele! sunt întregi, întregi, întregi! ... Dar cum, Dumnezeule — pe toți Dumnezeii! — cum de-au ajuns aici?

Tăceam cu toții. Detectivul scoase un sunet adânc, inspirând aer. Mă uitai la el și, când îmi surprinse privirea, își îndreptă ochii spre domnișoara Trelawny care era întoarsă cu spatele.

În ochii lui citeam aceeași privire bănuitoare pe care o avusese și atunci când subliniasse faptul că ea fusese prima persoană care îl găsisese pe bătrân după atentate.

IX

Nevoia de a cunoaște

Domnul Corbeck păru că-și iese din minți la descoperirea lămpilor. Le luă pe rând una câte una și le privi cu duioșie, ca pe niște ființe iubite. În bucuria și emoția lui, respira atât de tare că semăna cu un motan care toarce. Sergentul Daw întrebă calm, rupând tăcerea cu un glas ca o discordanță într-o melodie:

— Sunteți chiar sigur că astea sunt lămpile pe care le-ați avut și care v-au fost furate?

Răspunsul sună pe un ton indignat:

— Sigur? Bineînțeles că sunt sigur. Nu există în toată lumea un alt set de lămpi ca ăsta!

— După câte știți dumneavoastră!

Cuvintele detectivului erau destul de blânde, dar tonul era atât de exasperant, încât aveam convingerea că urmărea ceva cu asta; așa că am așteptat în liniște. El continuă:

— Desigur, ar mai trebui să existe câteva și în British Museum; sau poate domnul Trelawny le-a avut pe astea mai demult. Nimic nou sub soare, știți, domnule Corbeck; nici chiar în Egipt. Acestea pot fi originalele, iar ale dumneavoastră au putut fi copiile. Există anumite amănunte pe baza cărora le puteți identifica pe acestea drept ale dumneavoastră?

Domnul Corbeck, de astă dată, se arată chiar supărat. Uită și de rezerva sa și, plin de indignare, izbucni într-un potop, incoerent aproape, de fraze întretăiate:

— Să le identific? Copii? British Museum? Prostii! O avea poate și Scotland Yard-ul vreun set ca să-i învețe pe polițiștii idioți egiptologia! Dacă le cunosc? Când le-am cărat cu mine prin deșert, timp de trei luni de zile, și am stat treaz noapte de noapte ca să le păzesc! Când le-am examinat cu lupa ceas de ceas, până mă dureau ochii; până ce fiecare asperitate cât de mică, fiecare fragment și fiecare pată mi-au devenit tot atât de familiare cât îi este navigatorului harta; și tot atât de familiare cât, fără îndoială, trebuie să le fi fost întotdeauna, de când e lumea și pământul, tuturor pungașilor bătuți în cap, în goana după jafuri. Uite, tinere, privește aici! Înșiră lămpile la rând sus pe vitrină. Ai mai văzut dumneata vreodată un set de lămpi cu astfel de forme — sau măcar vreuna singură din ele? Uită-te la figurile astea mândre desenate aici! Ai mai văzut vreodată dumneata un set atât de complet? — chiar la Scotland Yard? sau în Bow Street? Privește! Cele șapte încarnări ale lui Hathor, pe fiecare lampă câte una. Uită-te la figura lui Ka, la prințesa celor două Egipturi, stând în barca morților între Ra și Osiris, cu Ochiul Somnului sprijinit pe picioare, plecându-se înaintea ei; și Harmochis înălțându-se spre nord. Le găsești astea la British Museum — sau în Bow Street? Dar poate că studiile dumitale făcute la Gizeh Museum, sau la Fitzwilliam, sau la Paris, sau la Leyda, ori la Berlin, te-or fi învățat că astea-s scene obișnuite în hieroglifică; și că aici ai de-a face numai cu niște copii. Ai putea cumva să-mi spui dumneata mie ce semnificație are desenul ăsta al lui Plah-Seker-Ausar ținând Tet-ul sub Sceptrul Papirusului? L-ai mai văzut vreodată până acum, chiar la British Museum sau la Gizeh, sau la Scotland Yard?

Se întrerupse brusc; și apoi continuă pe cu totul alt ton:

— Ascultă, am impresia că idiotul capsoman sunt chiar eu! Te rog să mă scuzi, dragul meu, pentru nepolitețe. Mi-am pierdut controlul la aluzia că eu n-aș cunoaște lămpile astea. Nu te superi, nu?

Detectivul răspunse amuzat:

— Doamne ferește, domnule, sigur că nu. Îmi plac oamenii furioși când lucrez cu ei, fie că sunt sau nu de partea mea. Eu îmi păstrez firea; asta mi-e meseria. Vedeți, în ultimele două minute mi-ați spus despre aceste lămpi mai mult decât atunci când m-ați îndopat cu detalii pentru identificarea lor.

Domnul Corbeck mormăi ceva; nu era mulțumit că se trădase. Deodată se întoarse către mine și mă întrebă, în felul său direct:

— Acum, ia spune, cum de le-ați găsit?

Am fost atât de surprins, că i-am răspuns fără să gândesc:

— Nu le-am găsit!

Omul râse zgomotos.

— Ce naiba vrei să spui? Nu le-ați găsit! Păi, uite-le aici, sub ochii voștri! V-am văzut toți cum vă uitați la ele când am intrat.

Între timp îmi revenisem din uimire și-mi recăpătasem prezența de spirit.

— Ei bine, așa și este, zisei eu. Am dat de ele din întâmplare, chiar acum.

Domnul Corbeck se dădu un pas înapoi și se uită sever la mine și la domnișoara Trelawny; plimbându-și privirea de la unul la altul, întrebă:

— Vrei să spui că nu le-a adus nimeni aici? Că ați dat de ele aici în sertar? Și, ca să zic așa, nu le-a adus nimeni înapoi?

— Presupun că cineva trebuie să le fi adus; din proprie inițiativă n-au venit ele. Dar cine a fost și când și cum, nu știe nimeni; trebuie să facem cercetări și să vedem dacă vreunul dintre servitori cunoaște ceva.

Ramaserăm tăcuți câteva clipe, care ni se părură un timp îndelungat. Primul care vorbi fu detectivul, care exclamă fără să vrea:

— Să mă ia dracu'! Iertați-mă, domnișoară!

Și apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

I-am chemat pe servitori, unul câte unul, și i-am întrebat dacă știu ceva despre niște obiecte puse în sertarul din budoar; nici unul din ei nu putu să ne dea vreo lămurire. Nu le-am spus despre ce fel de obiecte era vorba și nici nu i-am lăsat să le vadă.

Domnul Corbeck împachetă lămpile în vată și le așează într-o cutie de tablă. Aceasta, în treacăt fie zis, a fost dusă în camera agenților, unde unul din ei rămânea de pază toată noaptea, cu pistolul la îndemână. A doua zi am găsit un seif în casă și le-am băgat acolo. Existau două chei diferite. Pe una din ele am păstrat-o eu; pe cealaltă am pus-o în sertarul din casa mare de bani. Eram cu toții hotărâți să nu lăsăm lămpile să se piardă iar.

Cam la o oră după găsirea lămpilor, sosi și doctorul Winchester. Aducea cu el un pachet mare care, după ce fu desfăcut, văzurăm că nu era altceva decât mumia unei pisici. Cu permisiunea domnișoarei Trelawny, o instală în budoar, iar Silvio fu adus lângă ea. Spre surprinderea tuturor, însă, cu excepția poate a doctorului Winchester, pisica nu arată nici cel mai mic semn de enervare; nici nu o băgă măcar în seamă. Rămase lângă ea pe masă, torcând puternic. Atunci, continuându-și planul, doctorul îl duse pe Silvio în camera domnului Trelawny; noi, după el. Doctorul Winchester era agitat; domnișoara Trelawny, neliniștită. Eu eram mai mult decât atent, pentru că începusem să întrevăd ce urmărea doctorul. Detectivul, cu un aer superior, părea rece și calm; doar domnul Corbeck, care era un entuziast, ardea de curiozitate.

În clipa când doctorul Winchester intră în cameră, Silvio începu să miaune și să se zbată; apoi, sărind din brațele lui, se repezi la mumia pisicii și începu s-o zgârie cu furie. Cu mare greutate, domnișoara Trelawny putu să-l ia de acolo; dar, de îndată ce fu scos din cameră, motanul se liniști. Când domnișoara Trelawny veni înapoi, se auziră comentariile:

— Eram sigur! din partea doctorului.

— Și ce poate să însemne? din partea domnișoarei Trelawny.

— Asta e ceva foarte curios! din partea domnului Corbeck.

— Curios. Dar nu dovedește nimic! din partea detectivului.

— N-am nici o părere! din partea mea, care socoteam că trebuia să spun și eu ceva.

Apoi, printr-o înțelegere tacită, n-am mai discutat despre asta pentru moment.

În seara aceea, îmi făceam în camera mea niște însemnări în legătură cu cele întâmplare, când se auzi o ușoară bătaie în ușă. Am spus "Intră!" și

sergentul Daw păși înăuntru, închizând cu grijă ușa după el.

— Ei bine, sergent, zisei eu, ia loc. Ce este?

— Am vrut să vă vorbesc, domnule, despre lămpi.

Am dat din cap și am așteptat. El continuă:

— Știți că încăperea în care au fost găsite dă direct în camera unde a dormit azi-noapte domnișoara Trelawny?

— Da.

— În timpul nopții, undeva, de partea aceea a clădirii, s-a deschis și s-a închis apoi o fereastră. Am auzit-o și m-am dus să văd; dar n-am descoperit nimic.

— Da, știu asta, zisei eu; și eu am auzit izbindu-se o fereastră.

— Și nu vi se pare curios, domnule?

— Curios! exclamai eu. Curios! Ei bine, ăsta-i cei mai uluitor și mai înnebunitor lucru la care asistăm azi. Totul este atât de straniu că ne minunăm și așteptăm pur și simplu ce o să mai urmeze. Dar ce vrei să spui prin "curios"?

Detectivul tăcu, ca și cum și-ar fi ales în gând cuvintele cu care să înceapă; apoi spuse hotărât:

— Vedeți, eu nu sunt unul care să creadă în magie și chestii de astea. Eu întotdeauna am fost pentru faptul real; și, până la urmă, descopăr întotdeauna că pentru tot ce se întâmplă există o cauză. Domnul acela spune că lucrurile i-au fost furate din cameră, la hotel. Lămpile, am reținut din spusele iui, aparțin domnului Trelawny. Fiica sa, stăpâna casei, schimbându-și camera pe care o ocupă de obicei, doarme în noaptea cu pricina la parter. Se aude noaptea cum se deschide și cum se închide o fereastră. Când noi, care am încercat toată ziua să dăm de vreo urmă a furtului, venim în casă, găsim lucrurile furate, într-o cameră alăturată celei unde a dormit dânsa, și care are o ușă comună cu ea.

Tăcu... Mă copleșea același sentiment de durere și de teamă, pe care îl trăisem atunci când îmi vorbise prima oară; mi se strecura perfid în suflet; mai mult, dădea din nou năvală asupra mea. Trebuia, totuși, să privesc situația în față. Relațiile mele cu ea și sentimentele pe care i le purtam și care, știam acum, nu erau altceva decât dragoste profundă și devotament, îmi pretindeau acest lucru. Răspunsei cât putui de liniștit, pentru că știam că privirea pătrunzătoare a investigatorului mă pândea:

— Și care e concluzia?

El răspunse cu îndrăzneala rece a convingerii:

— Pentru mine concluzia e că n-a avut loc nici un furt, niciodată. Lucrurile au fost aduse de cineva în casa asta, unde au fost primite pe o fereastră de la parter. Au fost așezate în sertar, ca să fie găsite la momentul potrivit.

M-am simțit oarecum ușurat; bănuiala era prea monstruoasă. N-am vrut însă să mi se observe bucuria, așa că am răspuns cât am putut de profesional:

— Și cine presupui că le-ar fi adus în casă?

— Nu mi-am fixat nici o părere. Poate chiar însuși domnul Corbeck; ar fi prea riscant să ne gândim la o a treia persoană.

— În cazul ăsta deducția dumitale conchide limpede că domnul Corbeck este un mincinos și un escroc; și că e de conivență cu domnișoara Trelawny, ca să inducă pe cineva în eroare în privința lămpilor.

— Sunt cuvinte aspre, domnule Ross. Prea direct spuse, și pun în discuție o persoană pe care am supune-o unor noi bănuieli. Dar eu trebuie să merg acolo unde mă conduce rațiunea. S-ar putea să mai existe și altceva, nu tocmai domnișoara Trelawny, în afacerea asta. Într-adevăr, dacă n-ar fi avut loc cealaltă întâmplare, care să mă facă să gândesc și să am bănuieli în privința ei, nici n-aș visa măcar s-o implic acum în această trea-

bă. Despre Corbeck, însă, sunt sigur. Că dacă cineva este amestecat în treaba asta, atunci el este! Obiectele nu puteau fi luate fără știrea lui — dacă ceea ce afirmă el e adevărat; dacă nu — ei bine, atunci avem de-a face cu un mincinos. Aș socoti că nu e bine să-l ținem într-o casă unde se află lucruri atât de prețioase, doar dacă nu mi s-ar da posibilitatea, mie și colegului meu, să-l supraveghem. Vă spun că vom fi cu ochii în patru. El e acum sus la mine în cameră și-și păzește lămpile; dar e și Johnny Wright acolo. Iar eu urc înainte de a coborî el. Așa că multe șanse pentru o altă spargere n-or să mai fie. Bineînțeles, domnule Ross, tot ce vă spun eu acum trebuie să rămână între noi.

— Sigur că da. Te poți baza pe discreția mea, zisei eu; iar el plecă să-l supravegheze mai îndeaproape pe egiptolog.

Mi se părea că toate experiențele mele dureroase mergeau perechi-perechi, și că secvențele zilei precedente urmau să se repete; căci îndată am avut o întâlnire între patru ochi cu doctorul Winchester, care trebuia să-și facă vizita de noapte la pacientul său și urma apoi să plece acasă. Luă scaunul pe care i-l oferisem, și începu imediat:

— Ciudată de tot mai e și treaba asta! Tocmai mi-a povestit domnișoara Trelawny despre lămpile furate și descoperite apoi în vitrina lui Napoleon. S-ar părea să iasă o nouă încurcătură; și totuși, știți, pentru mine asta e și o liniștire de nervi. Am consumat toate posibilitățile firești și omenești ale problemei, și acum încep iar să pătrund în domeniul supraomnescului și al supranaturalului. Aici se petrec lucruri atât de stranii, că, dacă nu înnebunesc, atunci cred că trebuie să găsim cât mai curând o soluție. Mă gândesc dacă n-aș putea să-l întreb sau să-i cer o mână de ajutor domnului Corbeck, fără să complic și mai mult lucrurile și să îngreuez treaba. Omul pare să cunoască o groază de lucruri despre Egipt, sau în legătură cu el. Poate că n-ar avea nimic împotriva să ne traducă niște hieroglifice. Pentru el e o joacă de copii. Ce ziceți?

I-am răspuns după ce m-am gândit câteva minute la propunerea lui. Ne era de folos orice ajutor posibil de obținut. Personal, eu aveam toată încrederea în amândoi și orice confruntare de însemnări sau sprijin reciproc ar fi putut duce la bune rezultate. Mai puțin probabil să înrăutățească situația.

— Trebuie neapărat întrebat. Face impresia unui om cu vaste cunoștințe în egiptologie; iar mie mi se pare un tip de treabă și plin de entuziasm. Apropo, o să trebuiască să fii puțin atent cu cine vorbești în privința informațiilor pe care ți le-ar putea da.

— Sigur că da, răspunse el. Bineînțeles că nu mă gândesc să spun nimănui nimic, în afara dumatăle. Să nu uităm că, în ziua când își va reveni, domnului Trelawny s-ar putea să nu-i facă plăcere să afle că noi am trăn-cănit fără rost despre problemele sale.

— Ia stai! zisei eu, de ce să nu mai rămânem un pic și să-l invităm aici să fumăm o pipă împreună? O să putem discuta chestiunea.

El fu de acord: așa că m-am dus în camera lui Corbeck și l-am adus la noi. Îmi ziceam că detectivilor o să le pară bine că pleacă. Pe drum el îmi spuse:

— Nu prea îmi place să las lucrurile alea acolo, cu toți ăștia de pază. Sunt mult prea prețioase să le dai pe mâna poliției.

Din care se putea vedea că neîncrederea nu era ceva propriu doar sergentului Daw.

Domnul Corbeck și doctorul Winchester, după o scurtă privire reciprocă, fură imediat în cei mai buni termeni. Călătorul își manifestă dorința de a da, pe cât posibil, o mână de ajutor, cu condiția, adăugă el, să fie doar lucruri despre care avea voie să vorbească. Asta nu promitea prea mult, însă doctorul îi propuse imediat:

— Aș vrea, dacă doriți, să-mi traduceți câteva hieroglife.

— Sigur, cu cea mai mare plăcere; cât o să pot. Pentru că, trebuie să vă spun, scrierea hieroglifică nu este încă pe deplin lămurită; totuși avem acces la ea. Avem. Unde e textul?

— Sunt două, răspuse doctorul. Am să aduc unul din ele aici, ieși din cameră și se întoarse într-un minut cu mumia pisicii pe care i-o arătase seara lui Silvio. Specialistul o luă; și, după un examen scurt, zise:

— Nu are nimic deosebit. Este o invocație către Bast, patroana orașului Bubastis, pentru lapte și pâine în Lumea de Apoi. Poate să găsim ceva mai mult înăuntru; și, dacă vreți s-o desfaceți, eu am să încerc tot ce pot. Totuși nu cred să fie ceva deosebit. După metoda de înfășurare, cred că provine din Deltă; și dintr-o perioadă târzie, când astfel de mumificări erau ceva obișnuit și costau puțin. Și cealaltă inscripție pe care doriți s-o văd?

— Inscripția de pe mumia pisicii din camera domnului Trelawny.

Obrazul domnului Corbeck se întunecă.

— Nu, zise el. Asta nu pot s-o fac. Pentru moment, orice s-ar întâmpla, sunt practic legat de secretul care privește tot ce se află în camera domnului Trelawny.

Și eu și doctorul Winchester am răspuns în același timp. Eu am scos doar două vorbe: "șah mat", din care cred că el a dedus că cu ghiceam ceva mai mult din ideile și intențiile sale decât probabil intenționam să-i arăt. El murmură:

— Legat, practic, de un jurământ?

Domnul Corbeck răspuse imediat la provocare

— Să nu mă înțelegeți greșit! Nu sunt legat propriu-zis de un jurământ pentru păstrarea unui secret; dar onoarea mă obligă să respect încrederea pe care mi-a acordat-o domnul Trelawny. Asta e tot ce pot în general să vă spun. El urmărește, în ceea ce privește obiectele din camera sa, un scop precis; și n-ar fi drept și nu s-ar cuveni ca eu, prietenul său de încredere și confidentul său, să-i dejoc planurile. Domnul Trelawny — poate știți sau nu, sau poate nu ați interpretat cum trebuie remarca mea — este un savant, un foarte mare savant. A lucrat ani și ani de zile, urmărind un singur scop. Pentru atingerea lui nu a cruțat nimic, nici muncă, nici bani, nici primejdii, nici propria-i persoană. El e pe cale de a obține niște rezultate care îl vor situa printre cei mai faimoși descoperitori sau cercetători ai timpului său. Și acum, tocmai în clipa când fiecare ceas l-ar putea duce către succes, este doborât!

Se opri, evident cuprins de emoție. După un timp își reveni și continuă:

— Iarăși, vă rog să nu mă înțelegeți greșit într-o altă privință. Am spus că domnul Trelawny mi-a încredințat multe: dar nu vreau să credeți prin asta că doresc să spun că îi cunosc toate planurile, sau scopurile, sau obiectivele. Cunosc perioada pe care a studiat-o și personalitatea istorică a cărei viață a cercetat-o și ale cărei urme le-a căutat una câte una, cu infinită răbdare. Dar, în afară de asta, nu știu nimic. Că are un scop, că urmărește o țintă, spre desăvârșirea cunoștințelor sale, de asta sunt convins. Care este ea, pot să ghicesc, dar de spus nu pot spune nimic. Vă rog să rețineți, domnilor, că am acceptat de bunăvoie să fiu depozitarul parțial al unui secret. Am respectat aceasta; și trebuie să cer tuturor prietenilor mei să facă același lucru.

Vorbea cu multă demnitate; și, clipă de clipă, creșteau în ochii doctorului Winchester și în ai mei stima și respectul pentru el. Înțelegeam că nu terminase de vorbit; așa că am așteptat în tăcere să continue:

— Am spus toate astea, deși știu bine că până și astfel de indicii mărunte, pe care le-ați putea aduna din vorbele mele, ar fi în măsură să-i primejduiască munca. Dar sunt convins că amândoi doriți să-l ajutați — la fel

ca și pe fata lui, zise el privind-mă țintă în ochi, din toate puterile dumneavoastră, în mod cinstit și dezinteresat. El este atât de lovit, și într-un fel atât de misterios, încât nu pot să nu cred că totul nu este altceva decât consecința activității sale. Că și-a făcut calculele prevăzând și unele obstacole, asta e clar pentru toți. Dumnezeu mi-e martor! Vreau să fac tot ce pot și, pentru el, să mă folosesc de toate cunoștințele pe care le posed. Am venit în Anglia plin de bucurie la gândul că mi-am îndeplinit misiunea încredințată de el. Am obținut tot ce mi-a spus el că reprezintă ultimul scop al cercetărilor sale; și am fost sigur că acum putea să-și înceapă experiențele, la care deseori făcea aluzie în prezența mea. Este prea îngrozitor ca tocmai într-un astfel de moment să se abată asupra lui o asemenea năpastă. Doctore Winchester, dumneavoastră sunteți medic; și dacă chipul nu vă dezmente, sunteți un om inteligent și de curaj. Să nu existe oare nici o cale pe care s-o folosiți ca să-l trezim din această letargie?

Se făcu liniște; apoi răspunsul veni calm și hotărât:

— Nu există nici un remediu obișnuit pe care cu să-l cunosc. S-ar putea să fie însă altele, neobișnuite. Dar ar fi inutil să încercăm să le descoperim; poate, doar, cu o condiție.

— Și care ar fi?

— Cunoașterea! Eu sunt complet ignorant în probleme egiptene: limbă, scrieri, istorie, secrete, medicină, otrăvuri, puteri oculte — tot ceea ce contribuie la misterele acestui necunoscut pământ. Această boală, sau stare, sau cum vreți dumneavoastră s-o numiți, de care suferă domnul Trelawny, este într-un fel legată de Egipt. Am bănuir asta de la început; și mai târziu bănuiala s-a transformat în certitudine, deși nu am nici o dovadă. Ceea ce ați spus dumneavoastră aseară îmi confirmă presupunerile, și mă face să cred că vom avea totuși o dovadă. Nu cred că dumneavoastră știți chiar tot ce s-a petrecut în casa asta din noaptea atacului — când a fost găsit corpul inert al domnului Trelawny. Propun acum să vă facem o confidență. Dacă domnul Ross este de acord, am să-l rog să vă spună. E mai priceput decât mine în a prezenții lucrurile în fața altora. El poate vorbi mai cuprinzător; și, în cazul nostru, el e cel mai bine informat, prin ceea ce singur a văzut și a auzit, și din ceea ce a putut afla personal la fața locului de la participanți sau martorii celor petrecute. Când o să știți totul, sper să fiți pus în situația de a găsi calea prin care să-i veniți mai bine în ajutor domnului Trelawny; și apoi, fie prin cuvântul, fie prin tăcerea dumneavoastră, să contribuiți la realizarea scopului pe care îl urmărește.

Am dat din cap afirmativ. Domnul Corbeck se ridică și, în felul sau impulsiv, ne întinse fiecăruia mâna.

— S-a făcut! zise el. Accept cinstea încrederii dumneavoastră; și, din partea mea, mă leg ca, atunci când voi socoti că datoria mea față de domnul Trelawny îmi va permite, în propriul lui interes, să-mi dezleg limba, voi vorbi cât voi putea de deschis.

În consecință, am început să-i relatez, cât am putut de exact, tot ceea ce s-a întâmplat din clipa când cineva bătuse la ușa mea din Jermyn Street. Singurele rezerve pe care le-am avut au fost în legătură cu sentimentele mele personale față de domnișoara Trelawny și lucrurile de mai mică importanță, pentru problema în sine, care au urmat; de asemenea și discuțiile mele cu sergentul Daw, cu totul personale, și care oricum cereau o discreție totală. Domnul Corbeck îmi urmări relatarea cu deosebit interes. Uneori se ridica și făcea câțiva pași prin odaie, cu o emoție nestăpânită; apoi își revenea brusc și se așeza iar. Câteodată, parcă ar fi vrut să vorbească, dar, cu un mic efort, se abținea. Cred că povestirea m-a ajutat să iau o hotărâre, deoarece, pe măsură ce vorbeam, lucrurile îmi apăreau într-o lumină mai limpede. Faptele, mari sau mici, în raport cu

importanța lor față de acest caz, căpătau o perspectivă proprie. Evenimentele, până în acel moment, deveneau coerente, exceptând doar cauzele lor, care păreau mai misterioase ca oricând. Acesta este meritul oricărei povestiri cursive și concise. Faptele izolate, îndoielile, suspiciunile, presupunerile, se adună toate într-un tot omogen care ajunge să le convingă.

Că domnul Corbeck se convinsese, era lucru evident. Nici nu încercă să ceară explicații sau să manifeste rezerve, ci imediat vorbi direct și la obiect, fără teamă, bărbătește:

— Asta m-a lămurit. Există o forță activă față de care trebuie să fim extrem de atenți. Dacă o să continuăm să bâjbâim cu toții în întuneric, atunci o să stăm unul în calea celuilalt, și, stânjenindu-ne astfel, o să stricăm tot ceea ce fiecare din noi, acționând în direcția sa, ar putea să realizeze. Mi se pare că primul lucru pe care îl avem de făcut este să-l trezim pe domnul Trelawny din somnul său nefiresc. Că poate fi trezit este clar, judecând după felul cum și-a revenit sora; dar nimeni nu ne poate spune cât rău trebuie să-i provoace încă starea de inconștientă care îl țintuiește în camera sa. Trebuie să riscăm. El zace acolo și, indiferent de consecințele care îl pândesc, acolo și acum, trebuie și va trebui în continuare să înfruntăm acest lucru ca pe o realitate. O zi mai mult sau mai puțin, în definitiv, n-o să-i dăuneze. E târziu acum, dar mâine vom avea probabil în fața noastră obligații care să ne pretindă tuturor energii proaspete. Dumneata, doctore, ai să vrei să mergi la culcare; căci presupun că mâine ai și alte treburi, tot atât de grele, de îndeplinit. Iar dumneata, domnule Ross, am înțeles că ai obligația să stai de veghe în noaptea asta în camera bolnavului. Am să-ți dau o carte care să te ajute să-ți treacă timpul mai ușor. Mă duc s-o caut în bibliotecă. Știu unde se găsește, de când am fost aici ultima oară; și cred că de atunci domnul Trelawny n-a mai folosit-o, căci cunoaște de mult tot ce l-ar mai putea interesa, încă, din ea. Va fi însă necesar, sau cel puțin util, să înțelegi și alte lucruri pe care ți le voi spune mai târziu. Ai să-i poți relata doctorului Winchester tot ce i-ar putea fi de folos; deoarece cred că treaba pe care o avem de făcut va lua foarte curând amploare. Fiecare din noi va avea o misiune de îndeplinit; și ne va cere fiecăruia timp și întreaga pricepere pentru a o duce la bun sfârșit. N-o să fie nevoie să citești toată cartea. Tot ce te va interesa — în legătură cu problemele noastre bineînțeles, căci toată cartea este interesantă pentru însemnările de călătorie dintr-o țară pe atunci necunoscută — sunt prefața și două sau trei capitole, pe care am să le însemnez pentru dumneata.

Îi strânse mâna călduros doctorului Winchester, care se ridicase să plece.

După ce acesta plecă am rămas singur pe gânduri. Și tot gândind, mi se păru că lumea este nemărginit de mare. Singurul locșor care mă interesa părea să fie o mică picătură în mijlocul unui pustiu. În afara și în jurul ei erau numai întuneric și primejdii necunoscute, venind din toate părțile. Iar figura centrală a acestei oaze mici era imaginea gingășiei și a frumuseții. Un chip pe care poți să-l iubești, pentru care poți să muncești, poți să mori... !

Domnul Corbeck veni repede înapoi cu cartea; o găsisese imediat la locul unde o văzuse cu trei ani în urmă. După ce introduse în ea câteva fâșii de hârtie, ca să marcheze locurile pe care trebuia să le citesc, mi-o întinse spunând:

— Acesta este lucrul care l-a pus în mișcare pe domnul Trelawny; și pe mine când am citit-o; și care, nu mă îndoiesc, o să fie și pentru dumneata începutul unui studiu interesant — indiferent cum se vor sfârși lucrurile. Dacă, bineînțeles, oricare din noi care ne găsim aici vom apuca

să vedem acest sfârșit.

La ușă se opri și-mi spuse:

— Vreau să retractez un lucru. Detectivul acela este un băiat de treabă. Ceea ce mi-ai spus despre el îl pune într-o lumină nouă. Cea mai bună dovadă este că în noaptea asta pot să merg liniștit la culcare și să-i încredințez spre pază lămpile.

După ce plecă, luai cartea cu mine, îmi aranjai pe față masca, și mă dusei să-mi fac datoria în camera bolnavului.

X

Valea Vrăjitorului

Am pus cartea pe o măsuță unde se afla lampa cu abajur, pe care l-am potrivit într-o parte. În felul acesta făceam să cadă lumina pe filele cărții și, privind pe deasupra lor, puteam să zăresc patul, pe soră și ușa. Nu pot să spun că beneficiam de condiții optime sau chiar bune, care să-mi permită să mă adâncesc într-o lectură ce se recomanda din plin unui adevărat studiu. Totuși m-am împăcat cum am putut cu situația. Cartea era o lucrare care atrăgea de la prima vedere, în mod deosebit, atenția. Era un *in-folio* în olandeză, tipărit la Amsterdam în anul 1650. Cineva făcuse o traducere *ad litteram*, scriind în general cuvântul englezesc sub cel olandez, așa că diferențele gramaticale dintre cele două limbi făceau dificilă citirea traducerii. Trebuia să te întorci mereu ca să prinzi sensul. Asta în afară de dificultatea descifrării unui scris de mână curios, vechi de două sute de ani. Totuși, după puțină vreme, m-am obișnuit să urmăresc într-o engleză convențională construcția frazei olandeze; și, pe măsură ce mă familiarizam cu scrisul, truda mea devenea mai ușoară.

La început, ambianța camerei și teama că domnișoara Trelawny s-ar putea întoarce pe neașteptate și m-ar găsi citind cartea m-au deranjat un pic. Pentru că aranjasem între noi, înainte de plecarea acasă a doctorului Winchester, ca ea să nu fie implicată în seria de cercetări care aveau să urmeze. Consideram că pentru o femeie problemele acestea de aparent mister puteau constitui un șoc; și, în plus, ea fiind fiica domnului Trelawny, s-ar fi aflat într-o situație neplăcută mai târziu față de el dacă ar fi luat parte, sau numai dacă ar fi știut măcar că noi nu-i respectăm voința expresă. Dar când mi-am adus aminte că nu o să vină la schimb înainte de ora două, teama de a fi întrerupt mi-a trecut. Mai aveam încă trei ore înaintea mea. Sora Kennedy ședea în fotoliu, lângă pat, liniștită și atentă. Pe palier se auzea tic-tacul ceasului; în casă mai ticăiau și altele; afară viața orașului pulsa sub forma unui zumzet, crescând uneori într-un fel de vuiet ca de vânt care, suflând spre apus, ducea cu el valul de rumori. Totuși, sentimentul predominant era cel de liniște. Lumina de pe cartea mea și franjuriile de mătase verde ai abajurului, de câte ori îmi ridicam ochii, adânceau parcă întunericul din odaia bolnavului. Și el creștea tot mai mult cu fiecare rând pe care îl citeam; așa că, atunci când ochii mei reveneau asupra paginii, lumina părea că mă orbește. Am continuat totuși lectura și curând am început să mă adâncesc în subiect și să-mi dau seama că mă interesa.

Cartea era a unuiia Nicholas van Huyn din Hoorn. În prefață el arăta cum, atras de lucrarea lui John Greaves de la Merton College, *Pyramidographia*, a vizitat Egiptul și, captivat de minunățiile văzute, și-a închinat câțiva ani din viață vizitării unor locuri ciudate și explorării a numeroase temple și morminte. Cunoscuse multe variante ale istoriei ridicării piramidelor, povestite de istoricul arab Ibn Abd Alhokin, dintre care pe unele și le-a notat chiar. Nu m-am oprit să le citesc, ci am continuat cu paginile indicate de

Corbeck.

Dar, de îndată ce m-am apucat s-o fac, am avut clar senzația unei prezențe care mă tulbura. O dată sau de două ori m-am uitat să văd dacă sora se mișcase, pentru că mi se părea că cineva stătea lângă mine. Sora Kennedy era la locul ei, tot atât de liniștită și de atentă; și m-am întors din nou la cartea mea.

Textul spunea mai departe cum, după ce petrecuse vreo câteva zile prin munții de la est de Assuan, exploratorul ajunsese într-un anumit loc. Aici vă redau propriile lui cuvinte, transpunând doar traducerea într-o engleză modernă:

"Către seară am ajuns într-un loc unde începea o vale îngustă și adâncă, ce se întindea de la est la vest. Doream s-o străbat; căci soarele, coborât la orizont, mă lăsa să văd că, dincolo de stâncile care o îngustau, terenul era larg deschis. Însă felahii refuzau categoric să pătrundă la ora aceea în vale, motivând că noaptea avea să ne surprindă înainte de a ajunge la celălalt capăt. La început n-au vrut să-mi explice în nici un fel ce-i făcea să se teamă. Până atunci mă însoțiseră peste tot unde le cerusem și, de fiecare dată, fără nici o ezitare. La insistențele mele, totuși, îmi răspunseră că locul acela era Valea Vrăjitorului, unde nimeni nu trebuia să pătrundă noaptea. Când le-am cerut să-mi vorbească despre vrăjitor, au refuzat, spunându-mi că acesta nu are nici un nume, și că ei nu știau nimic. Totuși, a doua zi, când soarele era sus pe cer și lumina valea, frica lor dispăruse oarecum. Atunci mi-au povestit că în vremurile vechi — «milioane și milioane de ani» era termenul folosit de ei — un mare Vrăjitor, rege sau regină, nu știau să-mi spună ce anume, fusese înmormântat aici. Nici acum nu vroiau să pronunțe vreun nume, încăpățânându-se tot timpul să nege că ar exista vreunul și zicând că orice om care pronunța unul n-ar mai avea toată viața un trup întreg, iar la moarte n-ar mai exista din el nimic care să poată fi readus la viață în Lumea de Apoi. Trecând prin vale, toți mergeau strânși unul în altul, grăbindu-se să mi-o ia înainte. Nici unul nu îndrăznea să rămână ultimul. Motivau atitudinea lor prin aceea că Vrăjitorul avea mâini lungi și că era deci periculos să rămâi în urmă; lucru prea puțin liniștitor pentru persoana mea, care eram astfel nevoit să dețin acest loc de onoare. Acolo unde valea se îngusta cel mai mult, pe latura ei sudică, zărirăm o stâncă imensă, cu o față netedă și lucie, care se înălța semeață. Avea gravate pe ea semne cabalistice și multe siluete de oameni și animale, pești, reptile și păsări; sori și stele; și numeroase alte simboluri bizare. Multe din acestea din urmă reprezentau membre dispartate, ca și desene de ochi, nasuri, urechi, buze și degete. Simboluri misterioase care urmăreau să-l încurce, în ziua Judecării de Apoi, pe zeul cu evidența faptelor aici pe pământ. Stânca avea fața orientată exact spre nord. Există în ea ceva atât de straniu și de deosebit față de alte pietre gravate văzute de mine, încât am poruncit să facem o haltă și mi-am petrecut ziua examinând această stâncă, pe cât am putut, cu ajutorul lunetei. Egiptenii mei erau teribil de înfricoșați și au folosit toate mijloacele de convingere ca să mă determine să plecăm. Am rămas până târziu după-amiază, timp în care n-am reușit să descopăr precis nici o gură de mormânt, fiindcă bănuiam că asta era stânca sculptată. Între timp oamenii începură să murmure, așa că a trebuit să părăsesc valea, dacă nu vroiam să-mi văd însoțitorii dezertând. Mă hotărâsem însă în sinea mea să descopăr mormântul și să-l cercetez. Cu acest gând, am călătorit mai departe în munți, unde am cunoscut un șeic arab care a fost de acord să se angajeze la mine. Arabii nu erau stăpâniți de aceleași spaime superstițioase ca egiptenii; șeicul Abu Soma și oamenii săi fură de acord să ia parte la expediția mea.

Când am revenit în vale cu acești beduini, m-am silit să mă cațăr pe stâncă, dar n-am reușit, fața ei fiind lipsită de asperități. Piatra, prin natura ei netedă și dreaptă, fusese în întregime dăltuită. Se vede că fuseseră prevăzute și niște trepte, deoarece se mai zăreau încă, nealterate de extraordinara climă a acestui curios pământ, urmele fierăstraielor, ale dălților și ale maiurilor cu care cioplitorii tăiaseră și distruseseră apoi treptele.

Fiind astfel împiedicat să pătrund în mormânt prin partea de jos, și neavând nici scări ca să-l escaladez, am descoperit un drum foarte lung și ocolit, pe unde să ajung în vârful stâncii. De acolo, am cerut să fiu coborât cu ajutorul frânghiilor și, astfel legat, să cercetez acea față a stâncii unde mă așteptam să găsesc o intrare. Și am descoperit că exista o intrare, astupată însă de o lespede mare de piatră. Aceasta fusese săpată în rocă la mai mult de o sută de picioare în sus, și măsura cam două treimi din înălțimea stâncii. Simbolurile hieroglifice și mistice sculptate în rocă erau în așa fel făcute încât să camufleze intrarea. Ele erau tăiate adânc și se continuau pe toată roca, pe portalul de la intrare și chiar pe marea lespede, care constituia însăși ușa. Aceasta era fixată acolo cu o uimitoare precizie; nici una din dălțile sau uneltele de tăiat pe care le aveam la mine nu găsiră un locșor cât de mic între îmbinări. Mi-a trebuit un mare efort ca, izbind puternic, să reușesc totuși să-mi deschid un drum în mormânt, căci aceasta era. După ce am răsturnat ușa de piatră la intrare, am pășit peste ea și am pătruns în criptă, observând chiar la ușă un lanț lung de fier, înfășurat pe o ieșitură de piatră.

Mormântul era întreg, construit în maniera celor mai frumoase morminte egiptene, cu cameră și puț, ducând în jos spre coridorul ce se termina cu lăcașul mumiei. Nu lipsea nici tabla cu desene care par să aibă ca scop eternizarea memoriei defunctului și al căror sens s-a pierdut azi pentru totdeauna, gravate în culori splendide pe o piatră la fel de frumoasă.

Toți pereții camerei și ai coridorului erau gravați cu scrieri stranii de felul acela ciudat pomenit mai sus. Uriașul sicriu sau sarcofag din piatră, aflat în locașul său adânc, era și el minunat săpat peste tot cu semne. Conducătorul arab și alți doi oameni care s-au aventurat să intre în mormânt cu mine și care erau, evident, obișnuiți cu asemenea explorări macabre, reușiră să dea la o parte capacul sarcofagului fără să-l spargă. Lucru de care se mirară și ei; cu așa un noroc, ziceau, nu prea se întâlneau ei de obicei. Într-adevăr, nu păreau prea grijulii și umblau cu atâta lipsă de atenție cu lucrurile din mormânt, că, dacă n-ar fi fost atât de solid și de gros, chiar și sicriul ar fi putut să fie deteriorat. Îi purtam mare grijă, deoarece era splendid tăiat într-o piatră rară, așa cum nu mai văzusem niciodată. M-am necăjit mult că n-a fost posibil să-l scoatem afară. Însă nici timpul și nici drumul prin deșert nu ne permiteau așa ceva; puteam lua cu mine numai câteva lucruri mici care puteau fi cărate personal.

În interiorul sarcofagului se afla un corp omenesc, în mod clar al unei femei, înfășurat în multe feșe din pânză de în, așa cum se obișnuiește la toate mumiile. Din cele câteva broderii de pe pânză, am înțeles că aveam de a face cu o persoană de rang înalt. Pe piept ținea o mână, neînfășurată. La toate mumiile pe care le mai văzusem, brațele și mâinile erau înfășurate la un loc cu corpul, iar afară se găseau doar unele podoabe din lemn, cioplite și pictate în formă de braț și de mână. Însă aceasta mână era un lucru straniu de privit, pentru că era mâna adevărată a celei care zăcea înfășurată acolo; brațul ce ieșea din lințoliu era din carne, făcut să semene, după îmbălsămare, cu marmura. Și brațul și mâna aveau o culoare albă mată, exact nuanța fildeșului ținut mult timp în aer liber. Pielea și unghiile erau nealterate și întregi, ca și cum corpul fusese înmormântat acolo doar cu o zi în urma. Am atins mâna și am mișcat-o,

brațul părând flexibil, ca un braț viu; și totuși rigid, după o atât de îndelungată nefolosință, așa cum sunt brațele fachirilor pe care îi văzusem în India. Și, de asemenea, mai era încă un lucru de mirare: faptul că mâna aceasta veche nu avea mai puțin de șapte degete, toate fiind la fel de fine și de lungi și foarte frumoase. Adevărul e că m-a trecut un fior și pielea mi s-a încrețit la atingerea acestei mâini care zăcea acolo netulburată de nimeni de atâtea mii de ani și totuși parca aproape vie. Sub mână, ca și cum ar fi fost apărată de ea, se afla o bijuterie uriașă dintr-o piatră de rubin; o piatră de o mărime ireală, deoarece rubinul este în general o bijuterie mică. Aceasta avea o culoare extraordinară, un roșu ca sângele, atunci când cădea lumina pe ea. Dar minunea nu o constituiau nici mărimea și nici culoarea, care, după cum v-am spus, erau excepționale, ci faptul că lumina îi venea de la șapte steluțe, fiecare cu câte șapte colțuri; și atât de clare, încât aveai impresia că erau stele reale închise în rubin. Când am ridicat mâna, vederea acestei minunate pietre scumpe mi-a provocat un șoc, de parcă, pentru o clipă, aș fi rămas paralizat. Am stat privind-o fascinat, ca de altfel și toți ceilalți, aflați parcă în fața chipului Gorgonei, cu șerpi în păr, care împietreau pe toți cei ce o priveau. Atât de puternică a fost senzația, încât doream să părăsesc imediat locul. Și tot așa și ceilalți care mă însoțeau; de aceea, luând cu mine această nestemată excepțională, împreună cu câteva amulete mai deosebite și mai valoroase, toate lucrute din pietre prețioase, m-am grăbit să părăsesc locul. Poate aș mai fi rămas încă să-mi continui cercetările asupra mumiei, dar mi-era teamă s-o fac. Pentru că mi-am dat deodată seama că mă găseam în plin deșert, înconjurat de oameni străini, care mă însoțeau tocmai pentru motivul ca nu erau prea scrupuloși. Că mă găseam într-o cavernă izolată aparținând unei moarte, la o sută de picioare deasupra pământului, acolo unde nimeni nu m-ar fi găsit și nici nu m-ar fi căutat, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva. În sinea mea însă am hotărât să revin, dar însoțit de oameni mai siguri. Mai mult decât atât, eram decis să-mi continui cercetările, deoarece, pe când examinam mumia, am văzut în acest mormânt multe lucruri de un deosebit interes, printre care și o casetă de o formă neobișnuită, confecționată dintr-o piatră curioasă care, credeam eu, putea conține și alte valori, căci fusese plasată, pentru siguranță, în chiar interiorul marelui sarcofag. Se mai afla în mormânt încă o lădiță care, deși de proporții și frumusețe deosebite, era mai simplu modelată. Era făcută din hematit foarte compact; dar capacul era ușor fixat pe ea cu ceea ce părea a fi o rășină sau chiar ipsos, care să asigure imposibilitatea pătrunderii aerului. Arabii care mă însoțeau au insistat s-o deschidem, bănuind, după mărimea ei, că ar avea un conținut bogat în lucruri de valoare. Am consimțit. Însă speranțele lor se dovediră false.

Înăuntru se găseau patru recipiente frumos lucrute și gravate cu diverse ornamente. Dintre acestea unul reprezenta un cap de om, altul, unul de câine, un altul un cap de șacal, iar altul, unul de șoim. Știam de mai înainte că asemenea urne erau folosite ca să adăpostească în ele măruntaiele și celelalte organe ale mortului mumificat; dar, când le-am deschis, pentru că etanșarea lor cu ceară, deși perfectă, era subțire și a cedat ușor, am descoperit că nu conțineau decât ulei. Beduinii își afundară mâinile în ele, crezând că vor găsi comori ascunse în uleiul din care risipiră o bună parte. Însă căutările lor fură zadarnice; nu exista nici o comoară. Mi-am dat seama de pericol, observând în ochii arabilor priviri lacome. Și atunci, pentru a grăbi plecarea, am exploatat teama și superstițiile de care nici acești oameni duri nu erau scutiți. Șeful lor ieși din cripta propriu-zisă, ca să dea semnalul celor de sus să ne ridice; iar eu, negândindu-mă să rămân singur cu oameni în care nu mai aveam încredere, l-am urmat imediat. Ceilalți n-au ieșit îndată, și asta m-a făcut să mă tem că

rămăseseră să mai scotocească mormântul. M-am abținut însă să spun ceva, de teamă să nu fie mai rău. Până la urmă ieșiră și ei. Unul dintre ci, care urcase primul, ajuns în vârful stâncii, făcu un pas greșit și se prăbuși de sus. Muri pe loc. Următorul ajunse cu bine. După el veni șeful, și eu la urmă. Înainte de a pleca, am tras din nou la loc, așa cum am putut, lespeda de piatră care închidea intrarea în mormânt. Doream, pe cât posibil, să-l păstrez pentru o altă cercetare, personală, în caz că aş mai fi revenit.

Când ne-am oprit toți pe deal deasupra stâncii, soarele arzător, luminos și minunat ne-a făcut atâta plăcere, după întunericul și tainele din mormânt. Eram bucuros chiar că acel biet arab care căzuse de pe stâncă și acum zăcea mort acolo jos murise în lumina soarelui și nu în caverna întunecoasă. Cu dragă inimă m-aș fi dus împreună cu tovarășii lui să-l caut, ca să-l îngropăm omenește; dar șeicul nu ținu seamă de mine și trimise doi din oamenii săi să se îngrijească de asta, în timp ce noi ne vedeam de drum.

În noaptea aceea, când poposirăm, unul din cei doi se întoarse singur spunând că, după ce îl îngropaseră pe mort foarte adânc în nisip, în afara văii, și acoperiseră locul cu multe pietre mari, ca șacalii și alte animale de pradă să nu-l poată dezgropa, cum le este lor felul un leu venit din deșert îl ucisese și pe celălalt tovarăș.

Mai târziu, la lumina focului în jurul căruia stăteam întinși sau așezați, îl văzui pe arab arătând tovarășilor săi ceva de culoare albă, la care ei păreau că se uită cu respect și venerație. M-am apropiat ușor și am văzut că nu era altceva decât mâna albă a mumiei care protejase, în sarcofagul cel mare, bijuteria. L-am auzit pe beduin spunând cum a găsit-o așezată pe corpul celui căzut de pe stâncă. Nu putea fi nici o confuzie, pentru că o recunoșteam după cele șapte degete pe care le remarcasem mai înainte. Omul acela trebuie s-o fi smuls din corpul moartei, în timp ce șeful său și noi ceilalți eram ocupați cu altceva; și după uimirea plină de venerație a celorlalți, nu mă îndoiam că omul sperase s-o folosească drept amuletă, sau la făcut farmece. Dar, dacă ar fi avut vreo putere, aceasta n-ar fi fost în favoarea celui care o luase de la mumie, căci el murise imediat după comiterea furtului. Deja amuleta asta a sa căpătase un nou semn; încheietura mâinii era pătată cu roșu, ca și cum ar fi fost înmuiată în sânge proaspăt.

În noaptea aceea am fost destul de speriat să nu pătesc ceva grav; căci, dacă această biată mână moartă era privită ca ceva vrăjit, ce valoare trebuie să fi avut piatra nestemată pe care mâna o protejase? Deși numai șeful știa de ea, temerile mele erau și mai mari, pentru că arabul ar fi putut aranja astfel lucrurile ca să mă aibă la cheremul lui, când ar fi vrut. M-am păzii deci, rămânând tot timpul atent, cu ochii în patru, atât cât am putut, hotărât ca, la prima ocazie, să-i părăsesc pe acești oameni și să-mi continui drumul spre casă, mai întâi până la Nil, apoi pe cursul lui cu vaporeșul până la Alexandria, cu alți însoțitori, care n-aveau să știe nimic despre ce fel de curiozități aduceam eu cu mine.

Până la urmă, simții cum mă cuprinde un val de somn, atât de puternic, încât înțelegeam că nu-i voi rezista. Temându-mă să nu fiu atacat sau buzunărit de beduin, ca să-mi ia bijuteria, în timp ce dormeam, fiindcă văzuse când o ascunsesem împreună cu alte lucruri în îmbrăcăminte, am scos-o pe neobservate din buzunar și am ținut-o în mână. Părea să reflecte și lumina pâlpâitoare a focului, și lumina stelelor — căci nu era lună — cu aceeași fidelitate; și am putut observa că pe dos era adânc gravată cu niște semne pe care le văzusem și în mormânt. Când am căzut învins de somn, țineam rubinul înstelat ascuns în pumnul strâns.

M-am trezit din somn cu lumina soarelui de dimineață pe obraz. M-am

ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jurul meu. Focul se stinsese, și locul nostru de popas părea pustiu; cu excepția unui om care stătea întins alături de mine. Era șeful arab care zăcea mort, întins pe spate. Fața îi era aproape neagră; ținea ochii deschiși, holbați îngroziți către cer, ca și cum ar fi privit la ceva înspăimântător. Fusesse, evident, sugrumat; pentru că, examinându-l, am descoperit pe gâtul lui urmele roșii ale degetelor care îl strânseseră. Păreau multe urme, și le-am numărat. Erau șapte, și toate paralele, cu excepția celei lăsate de degetul mare, de parcă fuseseră făcute cu o singură mână. Asta m-a îngrozit, căci mi-a zburat gândul la mâna cu șapte degete a mumiei. Chiar acolo, în plină pustietate, se părea că puteau exista vrăji!

Eram atât de surprins, încât, când m-am aplecat deasupra lui, am deschis mâna dreaptă, pe care până atunci o ținusem închisă, cu convingerea, chiar în somn, că păzeam bine ceea ce strângeam în ea. Făcând asta, scăpai piatra, care se lovi de gura mortului. *Mirabile dictu*, din gura lui începu deodată să curgă un șuvoi de sânge în care, pentru o clipă, rubinul se pierdu. L-am răsturnat pe șeic ca să caut piatra și am descoperit că omul zăcea cu mâna stângă îndoită sub el, ca și cum ar fi căzut pe ea; și într-înșă ținea un cuțit mare, cu vârf și lamă foarte ascuțite, așa cum poartă la brâu arabii. Probabil că avea de gând să măucidă, când nu știu ce forță a răzbunării, om sau Dumnezeu, sau Vechii Zei, îl împiedicase. Pentru mine a fost destul, așa că, atunci când mi-am găsit rubinul care strălucea ca o stea adevărată din balta de sânge în care picase, nu m-am mai oprit, ci am părăsit în mare grabă locul. Am umblat și am umblat singur prin deșertul fierbinte până când, har Domnului, am dat peste un trib arab care poposisse lângă o fântână și care mi-a oferit ospitalitate. Am rămas cu ei până când m-au îndreptat pe drumul meu.

Nu știu ce s-a mai întâmplat cu mâna mumiei, nici cu cei care au luat-o. Și nu știu ce vrajbă, ce neîncredere, ce nenorociri, sau ce poftelacome or fi însoțit-o; dar sunt sigur că așa ceva a fost, altfel cei care o aveau n-ar fi plecat cu ea. Fără îndoială că e folosită azi de vreun trib nomad, ca făcătoare de vrăji pentru păstrarea puterii.

Cu prima ocazie am făcut un examen al pietrei de rubin, deoarece vroiam să încerc să descifrez ce era gravat pe ea. Simbolurile, al căror înțeles nu l-am putut totuși prinde, erau precum urmează..."

De două ori, în timp ce citeam această captivantă poveste, mi s-a părut că văd dungi negre pe paginile cărții, care, din cauza subiectului ei straniu, parcă semănau cu umbra unei mâini. Prima oară am descoperit că iluzia era provocată de franjuri de mătase verde din jurul lămpii; dar a doua oară mă uitasem în sus și ochii mei se opriseră pe mâna mumiei, de partea cealaltă a camerei, peste care cădea lumina stelelor strecurată prin marginea storului: nu era de mirare că făcusem legătura între ea și povestea citită; fiindcă, dacă ochii nu mă înșelau, în cameră, aici cu mine, se afla chiar mâna despre care scrisese călătorul Van Huyn. Am privit spre pat; și m-am liniștit la gândul că sora mai era acolo, calmă și atentă. În astfel de momente, în astfel de împrejurări, și cu o astfel de poveste, era atât de bine să ai certitudinea prezenței unei persoane vii alături de tine.

Ședeam și mă uitam la cartea de pe masă, din fața mea; și, cu atâtea gânduri ciudate care mi se îngrămădeau în cap, mintea începu să-mi vâjâie, ca și cum lumina de pe degetele albe din fața mea, începea să aibă un efect hipnotic. Și, brusc, parcă toate gândurile mi se opriră în loc; și pentru o clipă timpul și spațiul rămaseră nemișcate. O mână reală se așeză pe cartea mea! Ce putea oare să mă tulbure atât, cum de fapt se și întâmpla? Cunoșteam mâna care mi se așezase pe carte — și-mi era dragă. Mâna lui

Margaret Trelawny era o bucurie pentru mine — s-o văd, s-o ating; și totuși în clipa aceea, după atâtea uimitoare lucruri, ea avu asupra mea un efect ciudat de emoționant. Efect care ținu o clipă doar și se risipi mai înainte ca glasul ei să se facă auzit.

— Ce te neliniștește? De ce te uiți așa la carte? Am crezut o clipă că iar te-a cuprins oboseala.

Am sărit în picioare.

— Citeam, zisei, o carte veche din bibliotecă.

În timp ce vorbeam am închis cartea și am pus-o sub braț.

— Mă duc să o pun acum la loc, fiindcă am înțeles că tatăl dumitale dorește ca toate lucrurile, mai ales cărțile, să fie puse la locurile lor.

Vorbele mele ascundeau în mod intenționat ceva; pentru că nu doream ca ea să știe ce citesc, și socoteam că e mai bine să nu-i trezesc curiozitatea lăsând cartea la vedere. Am ieșit, dar nu m-am dus în bibliotecă; am lăsat cartea la mine în cameră, unde o puteam găsi în timpul zilei, după ce aveam să-mi fac somnul. Când m-am înapoiat, sora Kennedy se pregătea să meargă la culcare; așa că domnișoara Trelawny rămase de veghe cu mine în cameră. Nu-mi trebuia nici o carte cât stăteam cu ea. Am stat unul lângă altul și am vorbit în șoaptă pe când minutele se scurgeau. Și fui surprins când constatai că marginile perdelelor își schimbă culoarea din cenușiu în galben deschis. Ceea ce am vorbit n-avea nici o legătură cu bolnavul, ci doar în măsura în care tot ce era în legătură cu ea trebuia până la urmă să-l privească și pe el. Dar nimic despre Egipt, mumii, morți sau șefi beduini. Și am putut să observ la lumina crescândă că mâna lui Margaret nu avea șapte degete, ci doar cinci, căci o țineam într-a mea.

De dimineață, când sosi, doctorul Winchester, după ce își vizită pacientul, veni să mă vadă în sufrageria unde îmi luam gustarea — micul dejun sau cina, nici nu mai știu care era — înainte de a merge să mă culc. În același timp intră și domnul Corbeck; și ne reluarm discuția de acolo de unde o lăsasem cu o seară mai înainte. Îi spusei domnului Corbeck că am citit capitolul despre descoperirea mormântului, și că eram de părere să-l citească și doctorul Winchester. Acesta spuse că, dacă avea voie, ar fi luat cartea cu el; avea de făcut în dimineața aceea un drum la Ipswich și ar fi citit-o în tren. Spuse că o va aduce înapoi seara când va veni din nou. M-am dus sus în camera sus în camera mea s-o aduc; dar n-am putut s-o găsesc nicăieri. Îmi aminteam precis că o lăsasem pe măsuta de lângă pat, când urcasem după intrarea în tură a domnișoarei Trelawny în camera bolnavului. Era foarte ciudat, căci cartea nu era una pe care s-o prefera vreun servitor. A trebuit să cobor și să le explic celorlalți că n-o puteam găsi.

După plecarea doctorului Winchester, domnul Corbeck, care părea să cunoască lucrarea olandezului pe dinafară, discută cu mine întreaga problemă. I-am spus că fusesem întrerupt de schimbarea sorelor tocmai când ajunsesem la pasajul cu descrierea inelului. El zâmbi și-mi spuse:

— Să nu fii dezamăgit în privința asta. Nici pe timpul lui Van Huyn, nici două secole mai târziu, n-a putut fi descifrat înțelesul acestei scrieri. Numai atunci când cercetările au fost reluate și continuate de Young și Champollion, de Birch și Lepsius și Rosellini și Salvolini, de Mariette Bey și de Wallis Budge și Flinders Petrie și alți savanți din vremea lor, s-au obținut rezultate importante și s-a aflat adevăratul înțeles al hieroglifelor. Mai târziu am să-ți explic, dacă n-o s-o explice singur domnul Trelawny, sau dacă n-o să-mi interzică mic s-o fac, care este înțelesul celor de pe inel. Cred că ar fi mai bine ca dumneata să cunoști ce a urmat după povestea lui Van Huyn; pentru că episodul ia sfârșit o dată cu descrierea pietrei și aducerea ei în Olanda, la terminarea călătoriei sale. Adică ia sfârșit în ceea ce privește cartea. Lucrul cel mai important pe care îl realizează această

carte este că ea mobilizează alte personaje și declanșează noi acțiuni. Printre acestea au fost domnul Trelawny și cu mine. Domnul Trelawny este un bun cunoscător al limbilor din Orient, dar nu cunoaște limbile din nord. Cât despre mine, eu am o ușurință în a învăța limbi străine; și, pe când îmi continuam cursurile la Leyden, am învățat olandeza, ca să pot să mă documentez mai ușor acolo în biblioteci. Așa s-a întâmplat că, tocmai atunci când domnul Trelawny își punea în ordine uriașul volum de lucrări asupra Egiptului, a descoperit la un librar volumul acesta tradus de mână. Și a început să-l studieze. Tocmai atunci eu mă găseam la Leyden și citeam originalul în olandeză. Amândoi am fost impresionați de descrierea mormântului izolat, din stâncă. Săpat la o astfel de înălțime, încât să fie inaccesibil căutătorilor obișnuiți de comori, avea totuși căi de acces foarte bine și cu grijă camuflate; dar și o foarte complicată ornamentație pe suprafața netedă a stâncii, așa cum o descrie Van Huyn. Am mai fost izbiți amândoi de un lucru ciudat — să nu uităm că de la Van Huyn și până în zilele noastre cunoștințele generale despre curioasa lume a Egiptului au crescut enorm — și anume că, în cazul unui astfel de mormânt, amenajat într-un astfel de loc, și care trebuie să fi costat o sumă imensă de bani, nu a existat nici o urmă de efigie care să ne spună cine zăcea în el. Mai mult, chiar denumirea locului, "Valea Vrajitorului", avea, pentru vremurile noastre prozaice, atracția sa. Când ne-am cunoscut, fapt petrecut atunci când el avea nevoie de ajutor pentru munca sa din partea altor egiptologi, am discutat printre altele multe lucruri și despre acest fapt; și am luat hotărârea să căutăm în misterioasa vale. Până să putem porni în călătorie, căci mai aveam nevoie de multe lucruri de care domnul Trelawny își luase obligația să se ocupe personal, eu m-am dus în Olanda să încerc să văd dacă pot verifica într-un fel povestea lui Van Huyn. Am plecat direct la Hoorn și m-am apucat să caut pe îndelete casa exploratorului și pe urmașii săi, dacă mai exista vreunul. N-am să te plictisesc cu amănunte despre căutările mele — și succesul obținut. Hoorn este un loc care nu s-a schimbat mult de la Van Huyn încoace, afară doar de faptul că și-a pierdut poziția pe care o deținea printre centrele comerciale. Aspectul său exterior e același ca cel de odinioară; într-un asemenea loc adormit, un secol sau două nu contează prea mult. Am găsit casa și am descoperit că nici unul dintre urmași nu mai era în viață. Am căutat documente, mărturii, dar numai cu un singur rezultat — moarte și dispariție. Atunci m-am apucat să mă informez ce s-a întâmplat cu comorile lui; era clar că un asemenea explorator trebuia să fi strâns multe lucruri de valoare. Am descoperit un mare număr din ele la muzeele din Leyden, Utrecht și Amsterdam; câteva, pe la diverși particulari, colecționari bogați. În cele din urmă, am găsit în prăvălia unui bătrân ceasornicar și bijutier din Hoorn ceea ce numea el comoara lui cea mai de preț: un rubin mare, tăiat în formă de scarabeu cu șapte stele și gravat cu hieroglife. Bătrânul nu cunoștea semnificația hieroglifelor, și în orașul acela vechi, adormit, descoperirile filologice din ultimii ani nu ajunseseră până la el. Nu știa nimic despre Van Huyn, decât că trăise cu vreo două sute de ani în urmă în oraș o persoană cu acest nume, venerat ca un mare explorator. El prețuia bijuteria numai ca pe o piatră rară, deteriorată în parte de incizii; și, deși la început nu vroia să se despartă de un astfel de giuvaier, până la urmă căzu de acord s-o negocieze. Aveam punga plină, deoarece achiziționam pentru domnul Trelawny, care este, cred că știi, imens de bogat. În scurt timp m-am înapoiat la Londra cu rubinul înstelat pus bine în portmoneul meu și cu inima plină de bucurie și de o satisfacție fără margini, pentru că noi aveam aici dovada reală a extraordinarei povestiri a lui Van Huyn. Piatra prețioasă a fost pusă la loc sigur în seiful cel mare al domnului Trelawny; și ne-am început expediția de explorare plină de speranțe. Domnul Trelawny nu fu

până la urmă de părere să plece și să-și lase tânăra soție pe care o iubea nespus. Însă ea, care ținea tot atât de mult la dânsul, știa cât de puternică îi era dorința de a-și continua cercetările. Așa că, ascunzându-și, ca orice femeie de curaj, neliniștea și îngrijorarea, i-a cerut stăruitor să-și continue cercetările.

XI

Mormântul unei regine

— Speranțele domnului Trelawny erau cel puțin tot atât de mari ca și ale mele. El nu e un om la fel de schimbător cum sunt eu, predispus la oscilări între speranță și disperare; el avea un scop precis, care îi cristaliza speranța în credință. Uneori mă temeam că s-ar putea să existe două astfel de pietre, sau că aventurile lui Van Huyn puteau să fie doar imaginația unui călător care se baza numai pe câteva curiozități obișnuite, achiziționate în Alexandria sau Cairo, ori la Londra sau Amsterdam. Dar domnul Trelawny nu a ezitat niciodată în hotărârea sa. Am avut parte de multe situații care ne-au luat gândul de la convingeri sau îndoieli. Asta s-a întâmplat curând, după Arabi Pașa, când Egiptul devenise un loc nesigur pentru exploratori, mai ales când aceștia erau englezi. Dar domnul Trelawny este un om neînfricat; și uneori chiar și eu ajungeam să cred că nu sunt tocmai laș. Am alcătuit o echipă de arabi pe care fiecare din noi îi cunoșteam din alte expediții precedente în deșert și în care ne puteam încrede; adică, de fapt, nu ne îndoiam de ei chiar atât de mult cât de alții.

Eram destul de numeroși ca să ne putem apăra împotriva unor eventuale bande de tâlhari, și ne-am luat cu noi o mulțime de bagaje. Ne asiguraserăm de asentimentul și colaborarea pasivă a funcționarilor rămași încă fideli Marii Britanii; nici nu mai e nevoie să-ți spun că, la obținerea acestor aprobări, un rol de căpătâi l-a jucat averea domnului Trelawny. Am pornit cu barca pe Nil, către Assuan; aici am obținut niște oameni de la șeic, după ce am oferit obișnuitul bacșiș, și ne-am început călătoria prin deșert. Ei bine, după multe rătăciri și cercetând orice cotitură prin puzderia nesfârșită de dealuri, am ajuns la căderea nopții într-o vale exact ca aceea pe care o descrisese Van Huyn. O vale cu stânci înalte și abrupte; mai îngustă la mijloc și lărgindu-se la capetele dinspre est și vest. A doua zi în zori, ne aflam în fața stâncii cu pricina și am putut distinge cu ușurință deschizătura din partea de sus a rocii, precum și desenele hieroglifice, care inițial avuseseră, desigur, scopul să ascundă intrarea. Dar semnele care-i uimiseră pe Van Huyn și pe contemporanii săi — ca și pe urmași — nu mai constituiau acum un secret pentru noi.

Mulțimea de învățați care își consacraseră gândirea și viața acestui lucru smulseseră graiului egiptean taina în care acesta fusese învăluit. Pe fața cioplită a stâncii, noi care cunoșteam această taină am putut citi ceea ce gravaseră preoții din Teba cu aproape cincizeci de secole în urmă. Căci nu exista nici o îndoială că această inscripție a fost opera preoțimii — și încă o preoțime ostilă. Textul de pe stâncă, scris în hieroglifice, suna astfel: "Acesta este locul unde rugăciunile nu-i vor chema niciodată pe zei. Căci Cea-fără- de-nume le-a adus lor mare ocară, și blestemată a fost să rămână singură în lumea aceasta și în veșnicie. Nu te apropia, străine, dacă vrei ca răzbunarea zeilor să nu te ajungă!" Acest avertisment trebuie să fi avut o mare putere la vremea când a fost scris, și cu mii de ani încă mai târziu, chiar atunci când limba în care fusese cioplit devenise o taină moartă pentru poporul acestui pământ. Tradiția unei astfel de terori durează mai mult decât cauza ei. Chiar și în simbolurile folosite în text se subliniază asta printr-o succesiune repetată de semne: "În veșnicie" este

redat în hieroglife cu "milioane de ani". Acest simbol se repetă de nouă ori în trei grupuri de câte trei; și, după fiecare grup, apare simbolul Lumii de Sus, al Lumii de Jos și al cerului. Așa că pentru cea singură, în urma răzbunării tuturor zeilor, nu mai exista reînviere nici în Lumea Luminii Soarelui, nici în Lumea Morților; iar pentru suflet nici în ținuturile zeilor. Nici eu, nici domnul Trelawny n-am îndrăznit să spunem oamenilor noștri ce înțeles avea scrierea. Pentru că, deși ei nu credeau în religia celor ce proferaseră blestemul sau în zeii care amenințau cu răzbunarea, erau totuși atât de superstițioși încât, dacă l-ar fi cunoscut, probabil că ar fi părăsit totul și ar fi fugit. Așa că ignoranța lor și discreția noastră ne-au apărut. Am ridicat o tabără în apropiere, în spatele unei stânci aflată mai departe în vale, care ascundea obiectivul nostru în așa fel încât oamenii să nu aibă tot timpul inscripția la vedere. Căci chiar această tradițională denumire de "Valea Vrajitorului" trezea în ei frica; și, o dată cu ei, chiar și în noi. Cu lemnăria pe care o adusesem, am construit o scară până la peretele stâncii. În vârf am instalat un fel de scripete, fixat pe o bârnă în formă de braț.

Am găsit marea lespede de piatră, care reprezenta ușa, așezată neglijent la locul ei și înțepenită cu vreo câțiva bolovani. Propria ei greutate îi asigură o poziție stabilă. Ca să putem intra, a trebuit s-o împingem înăuntru și să pășim peste ea. Am găsit și marele lanț, înfășurat, fixat de rocă, despre care pomenise Van Huyn. Și mai erau încă printre resturile mării uși de piatră care funcționase pe țățâni sus și jos, o mulțime de indicii care dovedeau că de la început fuseseră făcute ample pregătiri pentru confecționarea unui dispozitiv de închidere și zăvorâre pe dinăuntru. Domnul Trelawny și cu mine am intrat singuri în mormânt. Luasem cu noi foarte multe torțe pe care le-am fixat de-a lungul drumului. Am dorit să aruncăm mai întâi o privire de ansamblu, și după aceea să examinăm totul în amănunt. Pe măsură ce înaintam, eram cuprinși de un tot mai puternic sentiment de uimire și de încântare. Mormântul era unul din cele mai mărețe și mai frumoase pe care le văzusem vreodată. Socotind după natura desăvârșită a sculpturilor, a picturilor, și perfecta măiestrie cu care fuseseră realizate, era evident că mormântul fusese pregătit din timpul vieții celei căreia acest loc de odihnă îi fusese destinat. Desenul semnelor hieroglifice era delicat, iar coloritul superb; și în această cavernă situată pe o înălțime, departe de umezeala Nilului revărsat, totul era la fel de proaspăt ca în clipa când artiștii își lăsaseră jos paletele. Există un lucru pe care nu puteam să nu-l vedem. Acela că, deși gravarea pe roca de afară era opera preoțimii, netezirea suprafeței stâncii aparținea probabil concepției originale a constructorului mormântului. Symbolismul picturilor și al gravurilor din interior, totul te făcea să te gândești la așa ceva. Porțiunea periferică a cavernei, parte naturală și parte săpată, din punct de vedere arhitectural putea fi o anticameră. La capătul ei, cu fața spre est, se afla un portic cu coloane, săpat în roca naturală. Coloanele erau masive, cu șapte fețe, un lucru pe care noi nu-l mai întâlnisem în nici un alt mormânt. Sculptată pe arhitravă, se găsea Barca Lunii, cu zeița Hathor cea cu cap de vacă, purtând discul înaripat, și Hapi, zeul Nordului, cu cap de câine. Barca era condusă de Harpocotes către nordul reprezentat prin Steaua Polară înconjurată de Dragon și Ursa Mare.

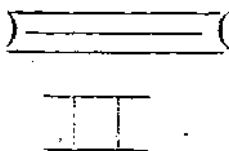
La aceasta din urmă, stelele care formau ceea ce numim noi "Carul" erau mai mari decât celelalte; și erau umplute cu aur, astfel că, la lumina torțelor, păreau că strălucesc cu o anume semnificație. Trecând de portic, am dat de cele două elemente arhitectonice obișnuite ale unui mormânt în stâncă; camera, sau capela, și puțul, toate întregi, așa cum le văzuse și Van Huyn, deși la vremea lui denumirile date de egipteni acestor părți erau necunoscute. Stela, sau placa comemorativă, care era plasată jos pe pere-

tele de apus, era atât de remarcabilă, încât am stat s-o examinăm în detaliu, mai înainte de a ne continua drumul pentru găsirea mumiei, ținta căutărilor noastre. Această stelă era o placă mare din lapis-lazuli, sculptată în întregime cu semne hieroglifice mici de o mare frumusețe. Tăieturile erau umplute cu un fel de ciment de o finețe deosebită, de culoare stacojie. Inscricția glăsuia: "Tera, Regină a celor două Egipturi, fiică a lui Antef, Monarh al Nordului și al Sudului. Fiica Soarelui, Regină a Diademelor." Apoi urma consemnată în întregime povestea vieții și a guvernării sale.

Însemnele regale erau redete printr-o bogăție de podoabe cu adevărat feminină. Coroana Egiptului de Sus și cea a Egiptului de Jos, unite, erau, mai ales, gravate cu o remarcabilă exactitate. Pentru noi a fost ceva nou să găsim Hejet-ul și Desher-ul — coroana albă și cea roșie ale Egiptului de Sus și Egiptului de Jos — pe stela unei regine; pentru că exista o regulă, fără excepție în reprezentările comemorative ale vechiului Egipt, ca fiecare dintre coroane să fie purtată numai de regi, deși le vedem purtate și de zeițe. Mai târziu am găsit o explicație, despre care am să-ți spun mai multe îndată. O astfel de inscripție era, prin ea însăși, ceva atât de uimitor încât ar fi reținut atenția oricui, oriunde și oricând; dar nu-ți poți imagina impresia pe care o făcuse asupra noastră. Deși ochii noștri nu fuseseră primii care s-o vadă, au fost însă primii care s-o și înțeleagă, după aproape cinci mii de ani de când lespede de piatră fusese fixată în deschizătura din stâncă. Ne era nouă dat să citim acest mesaj de la o moartă. Acest mesaj al unei femei care se războise cu Bătrânii Zei, și declara că i-a stăpânit, la o vreme când ierarhii se dovedeau a fi singurii în stare să le stârnească mânia, sau să le câștige bunăvoința. Pereții camerei de deasupra lăcașului propriu-zis al moartei și camera sarcofagului erau pline de inscripții; toate aceste inscripții, cu excepția celor de pe stela funerară, erau colorate cu un pigment verde-albăstrui. Efectul, când era privită lateral și ochii cădeau pe fațeta verde, era acela de turcoaz indian, vechi și decolorat. Am coborât în lăcașul mortuar cu ajutorul scripetelui adus de noi. Trelawny a fost primul. Era o groapă adâncă, de peste șaptezeci de picioare, care nu fusese niciodată umplută cu pământ. Jos, trecerea spre camera sarcofagului urca pe un plan înclinat, care era mai lung decât se obișnuia. Nu fusese zidit. Înăuntru am găsit un sarcofag imens din piatră galbenă. Dar n-am să-ți descriu; l-ai văzut în camera domnului Trelawny. Capacul zăcea la pământ; nu fusese cimentat, și arăta exact așa cum îl descriesese Van Huyn. Mai e nevoie să-ți spun cât de tulburați am fost când ne-am uitat înăuntru? Și totuși am avut un moment de dezamăgire. Nu puteam să nu mă gândesc cât de diferit trebuie să fi fost tabloul contemplat de călătorul olandez, când a privit înăuntru și a văzut mâna aceea albă așezată peste pânza care înfășura mumia. Este adevărat că o parte a brațului se găsea acolo, alb ca ivoriul. Dar noi am simțit niște fiori pe care Van Huyn nu-i simțise. Ciotul încheieturii mâinii era acoperit cu sânge uscat. Era ca și cum corpul ar fi sângerat și după moarte. Capătul crestat al încheieturii rupte avea rugozități de sânge închegat; printre ele, osul alb, ieșit în afară, arăta ca o piatră de opal. Sângele cursese în jos și pătase, cu rugină parcă, bandajele de culoare brună. Și aici se confirma întru totul povestirea olandezului. Având o astfel de dovadă a corectitudinii sale, nu mai puteam pune la îndoială nici celelalte lucruri povestite de el, cum erau sângele de pe mâna mumiei, sau urmele celor șapte degete de pe gâtul șicului sugrumat. N-o să te plictisesc cu atâtea detalii despre tot ce am văzut, sau cum am aflat tot ceea ce știm acum. Parte din [cunoștințele](#) noastre erau lucruri obișnuite pentru un om de știință; celelalte le-am citit pe stela mormântului, pe sculpturi și pe desenele hieroglifice de pe pereți. Regina Tera aparținea dinastiei a unsprezecea, sau dinastia tebană a faraonilor egipteni care deținuseră puterea între

secolele 29 și 25 înainte de Cristos. Ea a urmat la tron, ca unic copil al tatălui său, Antef. Trebuie să fi fost o fată cu un caracter puternic și foarte capabilă, pentru că la moartea tatălui său era foarte tânără. Tinerețea ei și faptul că era femeie a încurajat mult ambițiile castei preoțești care ajunsese pe atunci la mare putere. Prin bogățiile acumulate, prin număr și prin învățatură, ei dominau întregul Egipt, și mai ales Egiptul de Sus. Erau deci gata pregătiți să facă un efort pentru a-și realiza țelul îndrăzneț, și de lungă vreme urmărit, acela de a transfera puterea din mâna faraonului în cea a ierarhilor. Însă regele Antef, bănuind o astfel de mișcare, își luase măsuri de prevedere, asigurând fiicei sale loialitatea armatei. De asemenea, o și instruiseră în privinței treburilor statului și chiar o făcuse să-și însușească cunoștințele preoților. Îi folosise pe preoții unui cult împotriva celorlalți, fiecare din ei sperând să câștige ceva pentru sine de pe urma influenței regale, sau mai târziu de pe urma influenței lor asupra fiicei. Astfel, prințesa fusese educată printre scribi și era ea însăși foarte talentată. Toate aceste lucruri le-am citit pe pereți, de pe picturile și scrierile hieroglifice de o rară frumusețe; și am ajuns la concluzia că nu puține dintre ele fuseseră făcute de prințesă însăși. Nu era lipsită de adevăr afirmația de pe stelă, că era "Protectoarea Artelor". Dar faraonul mersese și mai departe și o învățase pe fată magia, prin care ea deținea puterea asupra Somnului și Voinței. Aceasta era o adevărată magie — magic "neagră", nu aceea a templelor, care, pot să vă spun, era inofensivă sau "albă", și urmărea doar să impresioneze, nu și să aibă urmări. Fusese o elevă dotată și-și depășise învățătorii. Puterea și posibilitățile sale îi ofereau multe șanse, de care știuse să se folosească din plin. Cunoștea curiozități ale tainelor naturii; și mersese atât de departe, încât coborâse într-un mormânt și, bandajată ca o mumie, rămăsese într-un sarcofag vreme de o lună. Preoții încercaseră să răspândească zvonul că adevărata prințesă Tera murise cu ocazia acestei experiențe și că fusese substituită cu o altă fată; dar ea le dejucase până la urmă planurile. Toate acestea erau povestite în desene cu o mare artă. Probabil că în vremea ei luase naștere acel curent al restaurării gloriei artistice a celei de a patra dinastii, care atinsese perfecțiunea în zilele lui Keops. În camera sarcofagului existau desene și scrieri care arătau că ea învinsese somnul. Într-adevăr, peste tot exista un simbolism, unul cu totul special, chiar aici în țara și în epoca simbolismului. Era subliniat faptul că ea, deși regină, reclama toate drepturile regalității și ale bărbăției. Într-un loc fusese zugrăvită în haine bărbătești și purtând coroanele albă și roșie. În desenul următor, purta haine de femeie, dar avea totuși pe cap coroanele Egiptului de Sus și de Jos, în timp ce straiile bărbătești zăceau la picioarele ei. În fiecare desen unde erau exprimate speranța, idealul, sau învierea se afla alături și simbolul Nordului; și în multe locuri — reprezentând întotdeauna evenimentele importante, trecute, prezente sau viitoare — se vedeau grupate stelele Carului. Era evident că ea considera aceste stele ca fiind legate într-un mod cu totul aparte de persoana sa. Poate că cea mai remarcabilă declarație din textele de pe stelă și din scrierile murale era aceea că regina Tera avea puterea să se impună zeilor. De fapt, aceasta nu era o credință izolată în istoria Egiptului; dar diferea în motivație. Ea gravase pe un rubin tăiat în formă de scarabeu, având șapte stele cu șapte colțuri, cuvintele magice cu care să-i stăpânească pe toți zeii din Lumea de Sus și din Lumea de Jos. Din declarație reieșea clar că ura preoților, și ea știa asta, se acumulase împotriva ei și că ei aveau să încerce să-i suprimă numele după moarte. Trebuie să-ți spun că în mitologia egipteană acest lucru este o pedeapsă teribilă; pentru că, fără nume, nimeni nu mai poate să se înfățișeze înaintea Zeilor, sau să beneficieze de rugăciuni pentru sufletul său. De aceea, își propusese ca revenirea ei la viață să aibă loc

după un timp îndelungat și într-o țară mai înspre nord, sub constelația celor șapte stele care îi prezidaseră nașterea. În acest scop, mâna ei trebuia să stea liberă — "neînfrâșurată" — și în ea, Rubinul celor Șapte Stele, pentru ca, oriunde exista aer, ea să se poată mișca, așa cum putea să se miște Ka-ul său! După ce am reflectat la aceasta, și eu și domnul Trelawny am căzut de acord că însemna că trupul ei putea deveni astral la comandă, și astfel să se deplaseze, dematerializându-se, și să se reintegreze iar unde și când o dorea. Atunci am dat peste un fragment de scriere în care se făcea aluzie la o lădiță, sau casetă care îi conținea pe toți Zeii, Voința și Somnul, ultimii doi fiind personificați prin simboluri. Cutia era menționată ca având șapte fețe. Nu ne-a surprins prea mult să găsim sub picioarele mumiei caseta cu șapte pereți, pe care și dumneata ai văzut-o în camera domnului Trelawny. Pe partea de dedesubt a bandajului din pânză a piciorului stâng era pictat cu aceeași culoare purpurie ca cea folosită la stelă simbolul hieroglific pentru apă multă, iar sub piciorul drept, cel pentru pământ. Am dedus că simbolurile vorbeau despre faptul că trupul ei, nemuritor și deplasabil după voința, stăpânea uscatul și apa, aerul și focul — ultimul fiind reprezentat prin lumina pietrei de rubin și, mai departe, prin cremenea și bucata de fier așezate alături de mumia înfrășată. Când am ridicat caseta din sarcofag, am observat pe



laturile ei curioasele protuberanțe pe care deja le-ai văzut; dar atunci nu am fost în stare să ni le explicăm. În sarcofag se mai găseau și câteva amulete, dar nici una de vreo valoare sau semnificație deosebite. Ne-am gândit că dacă totuși ar exista așa ceva, atunci ele ar trebui să se afle sub bandaj; sau, și mai probabil, în curioasa casetă de sub picioarele mumiei. Dar n-am putut-o deschide. Erau semne că ar fi existat un capac; partea de sus și cea de jos erau vizibil făcute fiecare din câte o singură piesă. Linia fină, imediat sub partea superioară, părea să fie chiar locul unde se fixa capacul; dar lucrul fusese făcut cu o atât de mare precizie și capacul era atât de bine fixat, încât îmbinarea abia putea fi observată. Sigur, partea de deasupra nu putea fi mișcată. Ne-am gândit că era probabil fixată din interior. Îți spun toate acestea, ca să înțelegi lucrurile cu care vei avea de-a face mai târziu. Trebuie să renunți cu totul la orice raționament. S-au petrecut niște lucruri atât de stranii în legătură cu această mumie, și în jurul ei, încât a apărut necesitatea să credem cumva în ceva nou. Este absolut imposibil să împăcăm unele întâmplări cu mersul obișnuit al vieții și al cunoștințelor noastre. Am rămas în Valea Vrăjitorului până ce am copiat, schematic, toate desenele și scrierile de pe pereți, tavan și podea. Am luat cu noi stela de lapis-lazuli, al cărei text era colorat în nuanțe purpurii. Am luat sarcofagul și mumia; lada de piatră cu vasele de alabastru, mesele din hematit și alabastru, de onix și cornalină; și perna bombată, din fildeș, care se sprijinea pe un fel de "cataramă" în jurul cărora se încolăcea câte un cărăbuș lucrat în aur. Am luat cu noi toate obiectele care se găseau în capelă și în locașul unde era depusă mumia; de asemeni, bărcile din lemn cu echipajele lor, statuetele și amuletele simbolice. Când am ieșit afară am dat jos scările și le-am îngropat la o oarecare distanță în nisip sub stâncă, însemnând locul ca să-l găsim iar, în cazul când ar fi fost nevoie. Apoi, încărcăți cu aceste bagaje grele, am pornit-o pe drumul obositor al întoarcerii, către Nil. N-a fost lucru ușor, crede-mă, să cărăm prin deșert lada cu uriașul sarcofag. Aveam un car

rezistent și oameni suficienți pentru treaba asta; dar ni se părea că înaintăm destul de încet, pentru că eram nerăbdători să ne punem comorile la loc sigur. Noaptea erau pentru noi numai ceasuri de neliniște, căci ne temeam de atacul vreunei bande de tâlhari. Dar cel mai mult ne temeam de unii din oamenii noștri. La urma urmelor, nici ei nu erau altceva decât niște jefuitori, lipsiți de scrupule; iar noi aveam aici o cantitate considerabilă de obiecte prețioase. Ei, sau cel puțin cei mai primejdioși dintre ei, nu cunoșteau în ce consta valoarea lor; erau încredințați că duceam cu noi tot felul de comori. Scosesem mumia din sarcofag și o închisesem, pentru siguranța drumului, într-o ladă separată. Două încercări de furt ale unor lucruri din căruță au avut loc în cursul primei nopți; și doi oameni au fost găsiți morți în zori. În cea de a doua noapte se dezlănțui o furtună violentă, unul din acele îngrozitoare simunuri ale deșertului, care te fac să te simți total lipsit de apărare. Furăm copleșiți de nisipul purtat de vânt. Câțiva din beduinii noștri ne părăsiseră înainte de a se stârni furtuna, sperând să găsească un adăpost; restul, înfășurați în burnuzuri, am suportat-o cum am putut. De dimineață, după ce trecuse furtuna, am mai recuperat, de sub grămezile de nisip, cât s-a putut din bagajele noastre. Am găsit lada în care fusese așezată mumia, complet sfărâmată, dar mumia n-am mai găsit-o, n-am mai găsit-o nicăieri. Am căutat peste tot în jur și am săpat nisipul îngrămădit în jurul nostru; dar în zadar. Nu știam ce să mai facem, pentru că Trelawny nu vroia altceva decât să ducă mumia cu el acasă. Am așteptat o zi întregă, sperând că beduinii care fugiseră or să se reîntoarcă; aveam o speranță deșartă, că poate acești oameni luaseră mumia din căruță și că ne-o vor înapoia. În noaptea aceea, încă înainte de zorii zilei, domnul Trelawny mă trezi și îmi șopti la ureche: "Trebuie să mergem înapoi în Valea Vrăjitorului, la mormânt. Să nu te arăți că șovăi de dimineață când am să dau acest ordin! Dacă le apuci să mă întrebi unde mergem, ai să trezești bănuieli și atunci ratăm totul." "E în ordine", am răspuns. "Dar de ce să mai mergem acolo?" Răspunsul său mă făcu să mă înfior, ca o strună gata pregătită să vibreze. "Vom găsi mumia acolo! Sunt convins de asta!" Apoi, așteptându-se să mă îndoiesc și să-l contrazic, adăugă: "Ai răbdare și ai să vezi!" și se vârî din nou în pătură. Arabii fură surprinși când hotărâram să facem calea întoarsă; și unii dintre ei se arătară nemulțumiți. Au fost multe discuții și au avut loc și câteva dezertări, așa că aveam acum, când ne întorceam din nou spre est, o suită mai puțin numeroasă. La început șeicul nu se arăta deloc curios în privința destinației noastre exacte; dar, când înțelese că ne înapoiam iar în Valea Vrăjitorului, începu să se arate și el îngrijorat. Îngrijorarea lui creștea pe măsură ce ne apropiam; până când, în cele din urmă, ajunși la intrarea în vale, refuză să mai înainteze. Ne spuse că stă acolo să aștepte întoarcerea noastră, dacă vrem să mergem singuri mai departe. Că ne așteaptă trei zile; și, dacă în acest timp nu ne înapoiem, el pleacă. Nu l-am putut tenta cu nici o ofertă în bani ca să-și schimbe hotărârea. Singura favoare pe care ne-o făcu fu să caute scările și să ni le aducă aproape de stâncă; iar după aceea, cu restul echipei, plecă înapoi să ne aștepte la intrarea în vale. Împreună cu domnul Trelawny am luat frânghii și torțe și am coborât iar în mormânt. Era evident că în lipsa noastră fusese cineva acolo, deoarece placa de piatră care închidea intrarea era trântită deoparte înspre interior și o frânghie se legăna agățată de vârful stâncii. Înăuntru mai era o funie, atârnată până în locașul mumiei. Ne-am uitat unul la altul, dar nu am scos nici o vorbă, ne-am fixat propria noastră frânghie și, după cum ne înțeleșeserăm, Trelawny coborî primul, eu urmându-l îndată. Nici n-am ajuns bine împreună în fundul încăperii, că mă fulgeră gândul că am putea fi prinși într-o cursă; că cineva putea da jos funia de pe stâncă și, tăind-o pe cea cu care coborâsem noi în mormânt, ne îngropa de vii. Gândul

acesta era îngrozitor, dar și prea târziu să mai facem ceva. Am rămas mut. Aveam amândoi torțe, așa că era destulă lumină când am trecut prin pasaj și am intrat în camera unde stătuse sarcofagul. Singurul lucru ușor de observat era că locul era gol. În ciuda bogatelor sale podoabe, mormântul devenise dezolant prin lipsa marelui sarcofag, pentru care fusese cioplit în piatră; a lăzii cu vasele de alabastru; a meselor cu obiecte și hrană pentru mort, și a statuetelor *ushaptiu*. Dar locul devenise încă și mai dezolant prin prezența corpului învelit în lițoliu al mumiei reginei Tera, întins pe pământ, acolo unde fusese odată sarcofagul! Lângă ea zăceau în diverse poziții contorsionate, ca urmare a unei morți violente, trei dintre arabii care dezertaseră din grupul nostru. Fețele lor erau negre, iar mâinile și gâtul mânjite cu sângele care le năvălise pe gură, pe nas și pe ochi. Pe gâtul fiecăruia se zăreau semnele, înnegrite acum, ale unei mâini cu șapte degete. Și Trelawny și eu ne-am strâns unul într-altul, îngroziți de ceea ce vedeam. Pentru că, lucru extraordinar, pe pieptul reginei era așezată mâna cu șapte degete, albă ca ivoriul, pe încheietura căreia se vedea o tăietură crestată, din care păreau că atârnă picături de sânge.

XII

Sipetul magic

Când ne-am revenit din uimirea care părea că durase nespus de mult, n-am mai așteptat și am cărat mumia prin pasaj și apoi am ridicat-o prin puț. Am ieșit primul, ca s-o primesc sus. Uitându-mă în jos, l-am văzut pe domnul Trelawny ridicând mâna retezată și băgând-o în sân, dorind în mod vizibil s-o ferească de a fi vătămată sau chiar pierdută. l-am lăsat pe arabii morți acolo unde erau. Cu ajutorul funiilor am coborât prețioasa noastră povară pe pământ; și apoi am pornit către gura văii unde ne aștepta escorta. Spre uimirea noastră, am găsit-o pe picior de plecare. Când i-am reproșat șeicului acest lucru, el mi-a răspuns că-și respectase *ad litteram* obligațiile; așteptase cele trei zile conform înțelegerii. Am crezut că minte, ca să-și ascundă reaua intenție de a ne părăsi; și, când am confruntat însemnările, am văzut că și domnul Trelawny avea aceeași bănuială. De-abia când am ajuns la Cairo am descoperit că omul fusese corect. Era ziua de 3 noiembrie 1884 când am intrat noi pentru a doua oară în groapa mumiei; aveam toate motivele să reținem dala. Pierdusem socoteala timpului cu trei zile — din viața noastră — cât am stat și ne-am minunat în camera aceea a moartei. Și atunci, era oare curios lucru că devenisem superstițioși cu privire la regina Tera și tot ce era în legătură cu ea? E de mirare că această superstiție ne stăpânește și azi, dându-ne senzația uluitoare ca avem de-a face cu o putere necunoscută, și în afara înțelegerii noastre? Să fie de mirare dacă ea ne va urmări până în mormânt, atunci când va sosi momentul? Dacă vom avea poate un mormânt, noi care am jefuit unul!

Rămase tăcut câteva minute, apoi continuă:

— Am ajuns cu bine la Cairo și de acolo la Alexandria, unde urma să ne imbarcăm, prin serviciul mesageriilor, spre Marsilia, și să continuăm drumul, cu expresul, la Londra. Însă,

"Îți faci un plan gândit cu rost,
Și iese treaba strâmb și prost."

La Alexandria, pe Trelawny îl aștepta o telegramă care îl anunța că doamna Trelawny murise dând naștere unei fetițe. Zdrobit, domnul Trelawny plecă în grabă cu Orient-Expresul; iar mie îmi rămânea să aduc singur

aceste bogății în casa lovită de durere. Am ajuns la Londra cu bine; se părea că excursia noastră se bucura de un noroc aparte. Când am sosit aici, în casa asta, înmormântarea avusese loc de mult. Copilul fusese încredințat unei doici, iar domnul Trelawny își revenise din șocul pierderii suferite, atât cât să-și poată relua firul întrerupt al activității și al vieții.

Că suferise un șoc, și încă unul greu, era foarte clar. Părul său negru, albit brusc, era singur destulă dovadă; și, în plus, trăsăturile bine conturate ale feței sale deveniseră rigide și încruntate. Din momentul când primise acea telegramă, la Oficiul maritim din Alexandria, eu n-am mai văzut un zâmbet fericit pe fața lui. În asemenea cazuri, munca este lucrul cel mai bun; și muncii i s-a închinat de atunci cu inima și cu sufletul. Strania tragedie a pierderii și a câștigului său — căci copilul se născuse la moartea mamei — a avut loc în timpul când noi ne găseam în acea transă din locașul mumiei reginei Tera. Se pare că faptul se asocia, într-un fel, cu studiile de egiptologie, dar mai ales cu misterele legate de regină. El mi-a vorbit foarte puțin despre fiica sa; dar era clar că în sufletul său se luptau două forțe legate de ea. Am putut să văd că o iubea, aproape o idolatriza. Totuși nu putea uita că venirea ei pe lume costase viața mamei; și mai era ceva care părea să frângă inima tatălui, deși el nu mi-ar fi spus niciodată despre ce era vorba. Odată, însă, într-o clipă de relaxare și de abandon, uitând de hotărârea luată, îmi spuse: "Nu seamănă cu mama ei; și ca trăsături și la tenul feței are o uimitoare asemănare cu picturile reginei Tera." Îmi spuse că a încredințat-o unor oameni care să aibă grijă de ea, întrucât el singur nu putea s-o facă, și că, până ce ea va crește mare, trebuia să aibă parte de toate bucuriile la care orice tânără fală are dreptul, dar care să fie cele mai potrivite pentru ea. Obişnuiam să vorbesc deseori cu el despre fetiță; dar niciodată nu-mi spunea prea multe. Odată îmi spuse: "Există motive pentru care nu trebuie să vorbesc mai mult decât e necesar. Într-o zi ai să afli — și ai să înțelegi!" I-am respectat reticențele; și, în afară de o întrebare despre ea, la înapoierea mea dintr-o călătorie, n-am mai vorbit despre fată niciodată. Nici n-am mai văzut-o de atunci, până acum când am întâlnit-o în prezența dumatăle. Ei bine, după ce am adus aici toate bogățiile, pe care — vai! — le furasem din mormânt, domnul Trelawny le-a aranjat personal. Mumia, cu excepția mâinii retezate, a așezat-o în sarcofagul de hematit din hol. Acesta fusese confecționat pentru Marele Preot Uni din Teba, și, după cum ai remarcat poate, este în întregime gravat cu minunate invocații către toți vechii zei ai Egiptului. Restul lucrurilor din mormânt le-a dispus în propria sa cameră, așa cum ai văzut. Printre ele a așezat, din motive personale, mâna mumiei. Cred că o consideră ca pe cea mai valoroasă dintre obiectele sale, cu o singură excepție, poate. Adică rubinul cizelat, pe care el l-a numit "Rubinul cu șapte stele", și pe care-l păstrează în seiful cel mare, încuiat și păzit, după cum știi, de diferite cifruri secrete. Cred că găsești toate astea cam plicticoase; dar a trebui să ți le povestesc, ca să poți înțelege totul la zi. A trecut multă vreme de la venirea mea cu mumia reginei Tera până când domnul Trelawny să redeschidă discuția despre ea. Mai fusese de nenumărate ori în Egipt, câteodată cu mine, altădată singur; și eu făcusem destule drumuri în scopuri personale sau pentru el. Dar în tot acest timp, aproape șaisprezece ani, el n-a abordat o dată măcar acest subiect, în afară de cazurile când, neavând cum, era obligat să facă vreo aluzie la el. Într-o dimineață, devreme, a trimis în grabă după mine; pe atunci făceam niște studii la British Museum și locuiam în Hart Street. Când am sosit, l-am găsit extrem de agitat. De la moartea nevastă-sii nu-l mai văzusem atât de nervos. Mă luă imediat cu el în cameră. Stourile erau lăsate și obloanele închise; nici o rază de lumină nu pătrundea înăuntru. Luminile obișnuite din cameră nu erau aprinse, dar erau câteva becuri electrice puternice de cel puțin

cincizeci de wați dispuse de o parte a camerei. Sipetul arăta splendid luminat astfel. De fapt, părea că strălucește ca și cum ar fi fost aprins cumva din interior. "Ce zici de asta?" întrebă el. "E ca o bijuterie", răspunsei eu, "ai putea foarte bine să-i spui Sipetul Magic al Vrăjitorului, dacă așa arată mereu. Pare aproape viu!" "Și știi de ce pare așa?" "Cred că de la lumină", zisei cu. "Lumină, desigur", răspunse el, "dar aici e vorba mai curând de poziția luminii." Și, zicând aceasta, aprinse lumina obișnuită a camerei și stinse becurile celelalte. Efectul asupra sipetului de piatră fu surprinzător; într-o clipă toată strălucirea lui dispăru. Era încă o piatră frumoasă, cum fusese întotdeauna, dar o piatră și nimic mai mult. "Ai observat ceva în felul cum sunt așezate luminile?" întrebă ci. "Nu!" "Sunt așezate în poziția celor șapte stele ale Carului Mare, ca și cele de pe rubin!" Am acceptat ce-mi spunea el, cu destulă convingere. Și nu știu de ce, poate doar fiindcă existau atâtea misterioase asocieri cu mumia și cu tot ce ținea de ea încât orice altceva nou în legătură cu ea părea explicabil. Ascultam, pe când Trelawny continua să-mi explice: "Timp de șaisprezece ani n-am încetat o zi să mă gândesc la această întâmplare, sau să încerc să descopăr o legătură cu misterele care ne-au stat în față; însă niciodată, până azi noapte, nu mi s-a părut ca am găsit răspunsul Cred că trebuie să-l fi văzut în vis, căci m-am trezit înfierbântat de acest gând. Am sărit din pat hotărât să fac ceva, mai înainte de a ști exact ce anume doream să fac. Și atunci, deodată, totul mi-a devenit clar. Existau aluzii, în textele de pe pereții mormântului, la cele șapte stele ale Ursei Mari, care completează Carul; și în ele nordul este mereu, mereu, pomenit. Aceleași simboluri se repetă în legătură cu ceea ce noi am numit Sipetul Magic. Deja am observat spațiile translucide din piatra cutiei. Îți amintești de textul hieroglific care spunea că piatra nestemată provine dintr-un aerolit, și că și cutia fusese tăiată tot din acesta. Se putea, gândeam eu, ca lumina celor șapte stele, strălucind în direcția potrivită, să aibă un efect deosebit asupra cutiei, sau asupra conținutului ei. Am ridicat storul și am privit afară. Carul era sus pe cer și atât constelația lui cât și Steaua Polară erau exact în fața ferestrei. Am tras măsura cu sipetul în lumină și am întors cutia până când părțile ei translucide au ajuns în fața stelelor. Imediat, sipetul a început să strălucească așa cum l-ai văzut sub lumina becurilor, deși mai slab. Am mai așteptat, am mai așteptat, dar cerul se înnora, și luminile au dispărut. Atunci am instalat fire și becuri — de care știi că mă folosesc deseori pentru experiențele mele —, și am încercat să urmăresc efectul luminii electrice. Mi-a luat ceva timp montarea potrivită a becurilor, ca să-mi lumineze exact părțile dorite ale pietrei și, în momentul când le-am plasat exact, totul a început să strălucească așa cum ai văzut. Totuși, nu puteam merge mai departe. Evident că mai vroiam să știu ceva. Și mi-a venit îndată ideea că, dacă lumina poate provoca un asemenea efect, ar trebui să existe în mormânt ceva mijloace care s-o producă; pentru că lumina stelelor nu putea să ajungă până în lăcașul mumiei. Atunci totul mi se păru că devine clar. Pe masa de hematit, care are o scobitură în tăblie, unde se potrivește fundul sipetului, am plasat Sipetul Magic; și am constatat imediat că acele curioase protuberanțe, atât de cu atenție lucrate în piatră, corespundeau, într-un fel, stelelor din constelație. Deci, acestea erau făcute să rețină lumina. Evrika! am strigat. Tot ce ne trebuie sunt doar niște becuri. Am încercat să așez luminile pe, sau aproape de protuberanțe. Dar lumina nu influența piatra. Atunci am căpătat convingerea că existau în acest scop niște lămpi speciale. Dacă le-am putea găsi, am face un pas înainte pe drumul soluționării acestui mister." "Și lămpile?" întrebai eu. "Unde sunt? Când o să le găsim? Cum o să le cunoaștem când o să le găsim? Ce ..." El mă opri imediat: "Fiecare lucru la timpul potrivit," zise el calm. "Prima dumitale întrebare conține tot restul. Unde sunt aceste

lămpi? Am să-ți spun: în mormânt!" "În mormânt!" repetai eu surprins. "Bine, dar și eu și dumneata am cercetat locul de la un cap la altul; și nici urmă de vreo lampă. Nimic care să fi rămas acolo când am ieșit afară prima dată; sau a doua oară, cu excepția cadavrelor arabilor." În timp ce eu vorbeam, el desfăcuse câteva coli mari de hârtie pe care le adusese din camera sa. Le întinse pe masa cea mare, fixându-le marginile cu cărți și alte greutăți. Le-am recunoscut dintr-o privire; erau copiile făcute cu grijă de el de pe prima transcriere a textelor din mormânt. După ce le pregăti, se întoarse către mine și-mi spuse încet: "Îți mai aduci aminte cât ne-am mirat, când am examinat mormântul, de lipsa unui lucru de obicei prezent într-un astfel de mormânt?" "Da! Nu exista nici un *serdâb*." *Serdâb*-ul, probabil trebuie să-ți explic, mi se adresează domnului Corbeck, este un fel de nișă zidită sau săpată în peretele mormântului. Acelea care au fost până azi examinate nu conțin nici o inscripție, ci doar efigiile morților pentru care a fost construit mormântul.

După aceea continuă relatarea:

— Trelawny, când văzu că l-am înțeles, continuă să-mi vorbească stăpânit de vechiul său entuziasm: "Am ajuns la concluzia că un *serdâb*, unul secret, trebuie să existe. Am fost proști că nu ne-am gândit mai înainte la asta. Ar fi trebuit să știm că cel care construise un astfel de mormânt — o femeie care demonstrase în toate atâta simț al frumosului și al perfecțiunii, și care finisase fiecare detaliu cu o bogată și minuțioasă, tipic feminină, preocupare — n-ar fi neglijat această latură arhitecturală. Chiar dacă ea nu ar fi avut, în cadrul ritualului, o semnificație proprie, ar fi executat-o ca ornament. Și alții o făcuseră, iar ei îi plăcea să execute totul perfect. Și de aceea poți să fii sigur că a existat — există — un *serdâb*; și că în el, când îl vom descoperi, vom găsi lămpile. Sigur că, dacă am fi știut atunci ceea ce știm azi, sau în orice caz dacă am fi bănuțat că există niște lămpi, ne-am fi gândit la un loc ascuns, o tainiță. Am de gând să te rog să pleci iar în Egipt; să cercetezi mormântul; să descoperi *serdâb*-ul și să aduci aici lămpile." "Și dacă o să văd că nu există nici un *serdâb*; sau dacă, dând de el, n-o să găsesc acolo nici o lampă? Atunci?" El zâmbi trist, cu zâmbetul său posomorât, atât de rar văzut la el de ani de zile, când îmi spuse: "Atunci va trebui să te zbați până ai să le găsești!" "Bine!" zisei eu. El îmi arătă una din coli. "Aici sunt transcripțiile din capelă, de la sud și de la est. Am mai controlat încă o dată scrierea și deduc că există șapte locuri, în jurul acestui ungher, unde se găsesc simboluri ale constelației pe care noi o numim Carul, și căreia regina Tera îi recunoștea dreptul de a hotărî asupra vieții și destinului său. Le-am examinat cu atenție și am observat că toate sunt reprezentări ale grupării de stele care formează constelația, așa cum apare ea pe cer. Din punct de vedere astronomic sunt corecte și, după cum osia roților din spate indică pe cer Steaua Polară, tot așa acestea indică un singur loc pe perete, unde trebuie să se afle *serdâb*-ul" "Bravo!" strigai eu, pentru că un asemenea raționament merita aplauze. El păru încântat, și continuă: "Când ajungi în mormânt, examinează acest loc. Trebuie să existe vreun resort sau vreun mecanism automat care deschide tainița. Orice ar fi, nu merge pe dibuite. Ai să-ți dai seama ce este mai bine de făcut când ai să ajungi la fața locului." În săptămâna ce a urmat am plecat în Egipt; și nu m-am oprit deloc până n-am ajuns din nou la mormânt. Am găsit pe câțiva din vechii noștri însoțitori, așa că eram bine înzestrat cu ajutoare. Țara se afla acum în condiții cu totul diferite decât cu șaisprezece ani în urmă; nu mai era nevoie de trupe sau oameni înarmați. M-am cățărat pe fața stâncii. Nu era nici o greutate, pentru că, în clima aceea ideală, părțile din lemn ale scării nu se deterioraseră. A fost ușor de observat că, în anii care se scurseseră, mai intraseră și alți vizitatori în mormânt; și mi-a tresărit inima când m-am gândit că vreunul din ei ar fi

putut, din întâmplare, să descopere locul tăinuit. Ar fi fost într-adevăr o amară deziluzie să aflu că cineva mi-a luat-o înainte și că drumul meu fusese zadarnic. Amărăciunea am simțit-o atunci când am aprins torțele și am trecut printre coloanele cu șapte fețe în capela mormântului. Acolo, pe locul exact unde mă așteptam s-o găsec, am dat de firida *serdâb*-ului. Dar *serdâb*-ul era gol. Capela însă nu era goală; corpul uscat al unui bărbat în haine arăbești zăcea alături, sub firidă, ca și cum fusese doborât pe loc; am examinat toți pereții din jur, ca să văd dacă presupunerea lui Trelawny era corectă, și am descoperit că, în orice poziție dată a stelelor, cele două stele ale Carului în prelungirea cărora se află Steaua Polară indicau un punct înspre stânga sau înspre sudul deschizăturii *serdâb*-ului, unde se găsea o singură stea, de aur. Am apăsat pe ea și ea cedă. Piatra care marcase partea din față a *serdâb*-ului, și care stătea răsturnată pe peretele interior, se mișcă ușor. Examinând mai departe cealaltă latură a firidei, am găsit un loc similar indicat de alte reprezentări ale constelației; acesta era chiar un desen al celor șapte stele, care, fiecare, era lucrată în aur șlefuit. Am apăsat pe rând pe fiecare stea, dar fără rezultat. Atunci mi-a venit ideea că, dacă resortul de deschidere se afla în stânga, cel din dreapta trebuie să fi fost gândit pentru a putea fi apăstate simultan toate stelele de o mână cu șapte degete. Folosindu-mi ambele mâini, am reușit acest lucru. Cu un țcănit puternic, o siluetă din metal păru că sare din apropiere către firida *serdâb*-ului; piatra pendulă încet înapoi la locul ei și se închise cu un zgomot sec. Privirea fulgerătoare pe care am putut-o arunca acestei figuri mă înspăimântă. Era la fel cu acel fioros paznic pe care, după istoricul arab Ibn Abd Alhokin, îl pusese regele Saurid Ibn Salhouk, constructorul de piramide, să-i păzească bogățiile din piramida de vest: o siluetă de marmură, dreaptă, cu o lance în mână și cu un șarpe încolăcit pe cap. Oricine s-ar fi apropiat, șarpele l-ar fi mușcat, i s-ar fi încolăcit în jurul gâtului și după ce l-ar fi ucis, s-ar fi întors iar la locul său. Știam bine că o astfel de siluetă nu fusese făcută ca o glumă; și ca s-o înfrunți nu era o joacă de copii. Arabul care zăcea mort la picioarele mele era dovada a ceea ce se întâmplase. Așa că am examinat iar pereții; și am găsit pe alocuri ciupituri, că și cum cineva ar fi dat în ei cu un ciocan greu. Deci asta se întâmplase: hoțul de morminte, mai expert în meserie decât fuseserăm noi și bănuind existența unui *serdâb* ascuns, a încercat să-l găsească. Lovise din întâmplare resortul; și declanșase "Trezorierul" răzbunător, așa cum îl numise istoricul arab. Ceea ce a urmat vorbea de la sine. Am luat o bucată de lemn, și, stând la o distanță sigură, am apăsat cu capătul lui pe stea. Imediat ușa de piatră s-a deschis. Figura ascunsă înăuntru a țâșnit înainte, și-a repezit lancea, apoi s-a ridicat și a dispărut. Am socotit că acum puteam să apăs fără teamă pe cele șapte stele; și așa am și făcut. Piatra iar s-a răsucit; și "Trezorierul" intră fulgerător în bârlogul său ascuns! Am repetat amândouă experiențele de mai multe ori; mereu cu același rezultat. Mi-ar fi plăcut să examinez mecanismul acestei figuri de o mobilitate atât de primejdioasă; dar nu era posibil fără niște unelte pe care nu le puteam obține ușor. Ar fi fost poate nevoie să sap pe o întreagă porțiune de roca. Sper să mă pot întoarce într-o zi, bine utilat, și să fac o încercare. Poate că nu știi că intrarea într-un *serdâb* este aproape întotdeauna foarte îngustă; uneori chiar mâna poate fi cu greu introdusă. De la acest *serdâb* eu am aflat două lucruri. Primul, că lămpile, dacă au existat lămpi acolo, nu puteau fi prea mari; și al doilea, că ele trebuie să fi avut cumva o legătură cu Hathor, al cărei simbol, șoimul, era cioplit în relief pe un perele interior, într-un pătrat al cărui colț din dreapta sus forma la rândul lui un pătrat mai mic, colorat în același purpuriu aprins de pe stelă. Hathor este zeița care, în mitologia egipteană, corespunde Afroditei la greci, ca zeităte a frumuseții și plăcerii. În mitologia egipteană

însă, fiecare zeu are forme multiple; și Hathor este oarecum legată de ideea reînvierii. Există șapte forme sau variante ale zeiței; de ce n-ar corespunde ele, într-un fel, celor șapte lămpi? Că au existat șapte lămpi eram convins. Primul hoț de morminte își găsise moartea; cel de-al doilea dăduse peste conținutul *serdâb*-ului. Prima tentativă avusese loc în urmă cu câțiva ani; asta o dovedea starea cadavrului. Pentru cea de a doua tentativă n-aveam nici un indiciu. Ar fi putut avea loc mai de mult sau mai de curând. Dacă totuși, fuseseră și alții în mormânt, era probabil că lămpile să fi fost luate mai de mult. Asta era! Cu atât mai grea va fi căutarea lor. Pentru că lucrul trebuia făcut! Asta s-a petrecut acum aproape trei ani de zile; și în tot acest timp eu am fost ca arabul acela din *O mie și una de nopți* ce căuta lămpi vechi, și nu pentru a le schimba cu unele noi, ci pentru bani. Nu îndrăzneam să spun ce caut sau să încerc să le descriu; fiindcă așa ceva mi-ar fi năruit planurile. Aveam însă de la început în minte o vagă idee despre ceea ce trebuia să găsesc. Și, cu timpul, acest lucru îmi deveni din ce în ce mai clar încât până la urmă puteam să nu nimeresc ceea ce căutam, pentru că ideea formată era total greșită. Dezamăgirile de care am avut parte și alergătura mea după potcoave de cai morți ar umple o carte; dar am perseverat. Și, în sfârșit, cu mai puțin de două luni în urmă, un bătrân negustor din Mossul mi-a arătat o lampă, așa cum căutam eu. Umblam după ea de un an aproape, având mereu parte numai de dezamăgiri, dar mereu mobilizat, pentru o nouă încercare, de speranța crescândă că mă găsesc pe drumul cel bun. Nu știu cum de m-am putut stăpâni când mi-am dat seama că, în cele din urmă, mă găseam cel puțin aproape de succes. Eram însă dibaci în finețuri negustorești orientale; așa că amicul meu evreo-arabo-portughez își găsise nașul. Am vrut să-i văd toată marfa înainte de a cumpăra; și, una câte una, mi-a arătat, printre atâtea fleacuri, șapte lămpi diferite. Fiecare din ele se distingea de celelalte; și fiecare din ele reprezenta o formă a simbolului zeiței Hathor. Cred că l-am zăpăcit pe imperturbabilul meu prieten brunet cu multitudinea cumpărăturilor; pentru că, urmărind să nu-l las să ghicească ce fel de marfă doream să iau, aproape că i-am golit prăvălia. Până la urmă numai că nu plângea, zicând că l-am ruinat; că nu mai are acum nimic ce vinde. Și-ar fi smuls părul din cap dacă ar fi știut cât i-aș fi dat până la urmă pentru o parte din marfa socotită de el ca de mai mică valoare. M-am despărțit de o parte din ea, vânzând-o la preț obișnuit, în drum spre casă. Nu îndrăzneam s-o dau de pomană sau chiar s-o arunc, ca să nu trezesc ceva bănuieli. Ce duceam eu cu mine era cu mult prea prețios ca să risc acum vreo prostie. Am izbutit, pe cât mi-a fost cu putință în astfel de locuri, să mă mișc destul de repede; și am sosit la Londra doar cu lămpile, câteva curiozități ușor de purtat și papyrusuri strânse în drumurile mele. Și acum, domnule Ross, știi și dumneata tot ceea ce știu și eu; rămâne la discreția dumitale, dacă și cum și cât îi vei povesti și domnișoarei Trelawny.

Cum termină, un glas limpede și tineresc se auzi în spatele nostru:

— Ce este cu domnișoara Trelawny? Iată-mă, sunt aici!

Ne-am întors speriați, uitându-ne întrebători unul la celălalt. Margaret stătea în pragul ușii. Nu puteam ști de câtă vreme era acolo, sau cât auzise din poveste.

XIII

Trezirea din transă

Primele cuvinte neașteptate pot întotdeauna să-l facă să tresară pe cel ce le aude; dar când șocul a trecut, atunci rațiunea ascultătorului își

impune autoritatea, și el se poate pronunța atât asupra felului, cât și asupra conținutului celor auzite. Așa s-a întâmplat și acum. Cu mintea alertată, nu mă puteam îndoii acum de sinceritatea următoarei întrebări a lui Margaret.

— Despre ce ați putut vorbi atâta timp, oameni buni? Cred că domnul Corbeck ți-a povestit toate aventurile prin care a trecut în căutarea lămpilor. Sper să mi le povestești și mie, într-o zi, domnule Corbeck; dar nu înainte de a se simți tata mai bine. Sunt sigură că i-ar plăcea să mi le povestească personal; sau să fie de față când o să le ascult. Ne aruncă o privire atentă. O, despre asta vorbești când am intrat? Foarte bine! Am să aștept; dar sper să nu dureze mult. Simt că starea în care continuă să se afle tata mă doboară. Mai adineaori am crezut că-mi cedează nervii; și m-am hotărât să ies să mă plimb puțin prin Hyde Park. Sunt sigură că o să-mi facă bine. Aș vrea, dacă nu ai nimic împotriva, domnule Ross, să rămâi dumneata cu tata cât timp lipsesc eu. O să fiu mai liniștită astfel.

M-am ridicat imediat, bucuros că biata fată ieșea măcar pentru o jumătate de ceas la aer. Arăta teribil de obosită și trasă la față. Și mi se rupea inima privindu-i obraji palizi. Am intrat în camera bolnavului și m-am așezat la locul meu obișnuit. Doamna Grant era la datorie; nu găseam necesar să rămână în cameră mai mult de o persoană, în timpul zilei. Când am intrat eu, ea profită de ocazie să se ducă să mai rezolve câteva probleme de gospodărie. Storiurile erau ridicate, dar orientarea spre nord a încăperii mai îmblânzea strălucirea puternică a soarelui de afară.

Am rămas mult timp gândindu-mă la tot ce-mi povestise domnul Corbeck, întrețesând aceste miraculoase întâmplări cu celelalte situații stranii care se petrecuseră de la venirea mea în această casă. Câteodată eram înclinat să mă îndoiesc, să mă îndoiesc de tot și de toți; să mă îndoiesc chiar și de realitatea propriilor mele simțuri. Avertismentele experimentalului detectiv stăruiau încă în mintea mea. Îl redusese pe domnul Corbeck la un mincinos deștept, complice cu domnișoara Trelawny. Cu Margaret! Asta era prea de tot! În fața unei asemenea afirmații toate îndoielile mele se risipeau. De fiecare dată când imaginea ei, numele ei, numai gândul la ea îmi revenea în minte, fiecare întâmplare se individualiza clar, ca un lucru viu. Îmi puneam chezașie viața pentru onestitatea ei!

M-am trezit din reveria care se transformase repede într-un vis de dragoste, tresărind la auzul unui glas care venea dinspre pat. Un glas profund, puternic, de stăpân. Primul sunet mi-a adus în fața ochilor și în urechi o trâmbiță. Bolnavul se deșteptase și vorbea!

— Cine ești dumneata? Ce cauți aici?

Oricum ne-am fi imaginat, oricare din noi, trezirea sa, eu sunt sigur că nici unul nu s-ar fi așteptat să-l vadă sculându-se complet conștient și deplin stăpân pe sine. Am fost atât de surprins, că am răspuns aproape mecanic:

— Mă cheamă Ross. Am stat de veghe alături de dumneavoastră!

El se uită la mine, o clipă surprins, și atunci am putut constata cum obișnuința sa de a hotărî singur asupra lucrurilor intra în acțiune:

— De veghe? Lângă mine? Ce vrei să spui? De ce trebuie să fiu supravegheat?

Privirea nu-i căzuse încă asupra bandajului gros de la mână. Continuă pe alt ton, mai puțin agresiv, mai amabil, ca unul care acceptă situația:

— Sunteți medic?

Mi-am dat seama că zâmbeam când i-am răspuns; eliberarea de sub îndelungata povară a grijii pentru viața lui începea să se arate:

— Nu, domnule!

— Atunci ce căutați aici? Dacă nu sunteți doctor, ce sunteți? Tonul devenise din nou poruncitor.

Gândul zboară repede; tot șirul de raționamente pe care trebuia să se sprijine răspunsul meu îmi năvălea în creier mai înainte ca vorbele să-mi iasă de pe buze. Margaret! Trebuie să mă gândesc la Margaret! Acest om era tatăl ei, care nu știa nimic despre mine; nici despre faptul că exist. Ar fi fost, firește, curios, dacă nu nerăbdător să știe de ce tocmai eu, dintre atâția alții, fusem acceptat ca prieten de către fiica sa cu ocazia îmbolnăvirii lui. Tații sunt în mod firesc cam geloși în materie de opțiune a fiicelor și, în situația mea de îndrăgostit nedeclarat al fetei, nu trebuia să fac nimic care, în final, ar fi putut s-o deranjeze pe ea.

— Sunt avocat. Dar nu în această calitate mă aflu aici; ci pur și simplu ca prieten al fiicei dumneavoastră. Probabil însă că ceea ce a determinat-o să mă cheme atunci când a crezut că ați fost asasinat a fost în primul rând faptul că știa că sunt avocat. După aceea a avut destulă amabilitate să mă considere un prieten, și să-mi permită să rămân, conform dorinței dumneavoastră exprese ca cineva să stea de veghe aici.

Domnul Trelawny era, evident, un om care gândea rapid și vorbea puțin. Mă privi atent în timp ce vorbeam și ochii săi pătrunzători păreau că-mi citesc gândurile. Spre ușurarea mea, nu mai spuse în acel moment nimic, părând că acceptă vorbele mele pe încredere. Se vedea cât de colo că în mintea lui întrevedea deja motivul pentru care accepta spusele mele, mai mult decât îmi închipuiam eu. Ochii-i aruncară scânteii, iar gura avu un tremur involuntar — cu greu l-aș putea numi spasm — care îi dezvăluia satisfacția. În minte i se succeda un șir întreg de raționamente. Și deodată zise:

— A crezut că am fost asasinat! Asta a fost noaptea trecută?

— Nu! Acum patru zile.

Păru surprins. Când vorbise prima oară se așezase în capul oaselor; acum făcu o mișcare, ca și cum ar fi vrut să sară jos. Cu un efort, totuși, se stăpâni; rezemându-se iar de pernă, spuse calm:

— Povesteți-mi tot! Tot ce știți! Fiecare amănunt! Nu omiteți nimic! Dar stați să încuiem mai întâi ușa! Vreau să știu, mai înainte de a vedea pe altcineva, cum stau exact lucrurile.

Cumva ultimele sale cuvinte făcură să-mi tresară inima. "Altcineva!" Deci era evident că pe mine mă accepta ca pe o excepție. Era un gând reconfortant, dacă țineam seama de sentimentele mele față de fiică. Eram fericit în timp ce mă îndreptam către ușă ca să întorc ușor cheia. Când am revenit, l-am găsit iar ridicat. Îmi spuse:

— Dați-i drumul!

În consecință, i-am relatat fiecare amănunt, chiar pe cel mai neînsemnat de care îmi puteam aduce aminte, din tot ce se întâmplase din clipa venirii mele în casă. Sigur că nu i-am spus nimic despre sentimentele mele pentru Margaret, și n-am vorbit decât despre acele lucruri deja cunoscute și de el. În legătură cu Corbeck, i-am spus pur și simplu că adusesese înapoi niște lămpi în căutarea cărora fusese plecat. Apoi am continuat să-i povestesc în întregime despre dispariția și redescoperirea lor aici în casă.

El mă ascultă cu o stăpânire de sine care, în asemenea împrejurări, mie mi se păru mai mult decât extraordinară. Nu era nepăsare, fiindcă ochii săi fulgerau și ardeau uneori, iar degetele puternice ale mâinii sănătoase strângeau cearșaful, trăgându-l și încrețindu-l pe o suprafață mare. Această mișcare a fost și mai evidentă când i-am povestit despre întoarcerea lui Corbeck și găsirea lămpilor în budoar. Uneori mai spunea câte ceva, dar numai câteva cuvinte, și asta parcă fără voie, ca un comentariu emoțional. Părțile misterioase ale evenimentelor, care ne încurcaseră pe noi cel mai mult, păreau că nici nu-l interesează; parcă le-ar fi cunoscut. Cel mai mult s-a arătat interesat atunci când i-am spus de împușcătura lui Daw. Comentariul său murmurat: "Măgar prost!" și o

privire rapidă prin cameră, înspre vitrina lovită, îi subliniară nemulțumirea. Când i-am vorbit despre chinuitoarele neliniști ale fiicei sale în privința lui, despre devotamentul și grija fără margini, despre afecțiunea duioasă pe care i-a arătat-o, păru extrem de mișcat. Se simțea un fel de surpriză ascunsă în șoapta pronunțată fără voie:

— Margaret! Margaret!

Când mi-am terminat povestirea, ajungând la momentul când domnișoara Trelawny ieșise să-și facă plimbarea — mă gândeam la ea ca la "domnișoara Trelawny" și nu ca la "Margaret" acum, în prezența tatălui —, a rămas multă vreme tăcut. Poate vreo două-trei minute. Dar mie mi s-au părul interminabile. Și deodată se întoarse spre mine și-mi spuse aspru:

— Și acum povestești-mi despre dumneavoastră!

Asta a fost ceva ca o lovitură de grație; am simțit că roșesc tot. Privirea lui era ațintită asupra mea; era acum calmă și întrebătoare, dar nu încetase nici o clipă să-mi scruteze adâncul sufletului. Îi zării pe buze chiar o urmă de zâmbet care, deși îmi mărea încurcătura, îmi dădea totuși o oarecare senzație de ușurare. Mă găseam în fața unui moment dificil, și numai o deprindere câștigată în timp vorbi în locul meu. L-am privit drept în ochi și i-am spus:

— Numele meu, după cum știți, este Ross, Malcolm Ross. Sunt de profesie avocat. Am fost numit Consilier Regal în ultimul an de domnie a regi-
nei. În munca mea am reușit destul de bine!

Spre ușurarea mea, el răspunse:

— Da, știu. Întotdeauna am auzit numai lucruri bune despre dumneata! Unde și când ai cunoscut-o pe Margaret?

— Întâi la Hay's în Belgrave Square, acum zece zile. După aceea am mai întâlnit-o la un picnic pe râu, cu Lady Strathconnell. Am plecat de la Windsor spre Cookham. Mar... Domnișoara Trelawny a mers cu mine în aceeași barcă. Obişnuiesc să fac uneori canotaj și am barca mea la Windsor. Am discutat — natural — despre multe.

— Natural!

Se putea bănui o urmă de sarcasm în tonul său aprobator; dar nu lăasă să-i mai scape nimic altceva care să-i trădeze gândurile. Începui să cred că, deoarece mă găseam în prezența unui om tare, aș fi putut să-i demonstrez și eu ceva din dârzenia mea. Prietenii și uneori oponentii mei afirmă că sunt un om tare. În împrejurările de față, lipsa sincerității totale reprezenta slăbiciune. Așa că m-am decis să fac față dificultăților cu care mă înfruntam; fără să uit însă că spusele mele ar fi putut s-o afecteze pe Margaret în dragostea pe care i-o purta tatălui. Am continuat:

— Stând de vorbă într-un loc, într-un moment și într-o ambianță atât de plăcute și în singurătatea care te invită la destăinuiri, am aruncat o privire fugară în viața ei. Acea privire pe care și-o poate permite s-o arunce unei tinere fete un bărbat de vârsta și cu experiența mea!

Chipul tatălui deveni mai grav pe măsură ce vorbeam; dar nu zise nimic. Eram obligat acum să adopt o linie precisă de exprimare, și am continuat stăpânindu-mi pe cât posibil gândurile. Momentul putea fi încărcat, pentru mine, cu riscuri și cu serioase consecințe.

— N-am putut să nu văd că în sufletul ei se ghicea un fel de însingurare, care părea pentru ea un lucru firesc. Cred că am înțeles asta; și eu sunt tot un copil singur. Am îndrăznit s-o încurajez să-mi vorbească deschis; și am fost destul de fericit când am reușit. Între noi doi s-a născut un fel de încredere.

Ceva pe chipul tatălui ei mă făcu să adaug în grabă:

— Nimic, domnule, n-a fost pronunțat de ea, după cum vă puteți imagina, care să nu fi fost corect și așa cum se cuvine. Atât mi-a spus, în felul instinctiv al aceluia care dorește să-și dezvăluie gândurile mult timp ascun-

se, că tânjește după mai multă apropiere din partea unui tată pe care îl iubește; să fie mai legată de el; să aibă mai mult încrederea lui, și să fie mai aproape de cercul cunoștințelor lui. O, credeți-mă, domnule, că totul a fost cum trebuie! Tot ce putea spera sau dori inima unui tată. Totul era atât de cinstit. Poate că ea mi-a spus toate acestea pentru că eu eram aproape un străin, pentru care nu existau bariere ridicate înaintea împotriva încrederii.

Aici m-am oprit. Îmi era greu să mai continui; și mă temeam ca, în zelul meu, să nu stric mai rău lucrurile. Slăbirea tensiunii veni de la el:

— Și dumneata?

— Domnule, domnișoara Trelawny este foarte gingașă și frumoasă! Este tânără; și gândul ei este ca și cristalul! Afectiunea ei este o bucurie! Eu nu sunt un bărbat bătrân, și sentimentele mele nu le-am dat nimănui până acum: sper că pot spune acest lucru chiar unui părinte!

Fără să vreau mi-am plecat privirea. Când mi-am ridicat-o iar, domnul Trelawny se mai uita încă pătrunzător la mine. Toată bunătatea sufletului său păru că se topise într-un zâmbet, când îmi întinse mâna, spunând:

— Malcolm Ross, am auzit întotdeauna despre dumneata că ești un gentleman cinstit și de curaj. Mă bucur că fiica mea are un asemenea prieten! Spune mai departe!

Inima îmi bătu mai tare. Primul pas spre câștigarea tatălui lui Margaret fusese făcut. Pot spune că devenisem ceva mai efuziv în cuvinte și-n atitudine când continuai. Așa mă și simțeam.

— Un lucru câștigăm cu vârsta: să folosim anii noștri cu chibzuință! Am acumulat experiență. Am luptat ca să câștig și am muncit pentru asta toată viața. Și am simțit că e justificat ceea ce fac. Am îndrăznit să-i cer domnișoarei Trelawny să conteze pe mine ca prieten; să-mi dea voie să-o ajut atunci când se va ivi prilejul. Mi-a promis asta. Nici nu mă gândeam că ocazia de a o servi avea să se ivească atât de curând și în astfel de împrejurări; încă în aceeași noapte dumneavoastră ați fost lovit. În dezolarea și durerea ei ea a trimis după mine! M-am oprit. El continua să mă privească în timp ce eu am urmat: Când a fost găsită scrisoarea dumneavoastră cu instrucțiuni, i-am oferit serviciile mele. Ea le-a acceptat, după cum știți.

— Și aceste zile, cum au fost pentru dumneata?

Întrebarea mă surprinse. Era în ea ceva din glasul și felul de a fi al lui Margaret; ceva ce aducea cu clipele ei de viață cele mai frumoase, ceea ce trezi în mine un sentiment de bărbăție. Mă simțeam acum mult mai sigur de mine când am răspuns:

— Zilele acestea, domnule, în ciuda îngrijorării și disperării pe care mi le aduceau, în ciuda suferințelor pe care le provocau fetei pe care am început să-o iubesc din ce în ce mai mult, cu fiecare ceas, zilele acestea au fost cele mai fericite din viața mea!

El păstră mult timp tăcerea; atât de mult încât eu, care îl așteptam cu sufletul la gură să vorbească, începui să mă întreb dacă nu cumva franchețea mea fusese prea mare. În sfârșit el mi se adresă:

— Cred că e greu să vorbești în locul altuia. Ar fi trebuit să le audă sărmana ei mamă; inima ei s-ar fi umplut de bucurie! Apoi o umbră se strecură pe chipul său; și continuă mai grăbit: Dar ești sigur de asta?

— Îmi cunosc inima, domnule, sau cel puțin așa cred!

— Nu! Nu! răspunse el, nu m-am referit la dumneata. Asta e în ordine. Dar mi-ai vorbit de afecțiunea fetei mele pentru mine ... și totuși ...! Și totuși ea a trăit aici, în casa mea, un an de zile ... Și totuși ți-a vorbit despre singurătatea ei, despre dezolarea ei. Eu niciodată — mă doare să-o spun, dar asta e adevărul — eu niciodată n-am văzut un astfel de semn de afecțiune față de mine în tot acest an ... Glasul îi tremura tulburat de un val de triste amintiri,

— Atunci, domnule, zisei cu, eu am avut privilegiul să văd mai mult în câteva zile decât dumneavoastră în întreaga ci viață!

Cuvintele mele părură să-l trezească dintr-un fel de uitare de sine; și am înțeles că tot ce-mi spunea mi-o spunea atât cu plăcere cât și cu surprindere.

— N-am știut asta. Am crezut că era indiferentă față de mine. Că ceea ce părea să fie o nepăsare față de propria-i tinerețe se răzbuna împotriva mea. Că era rece... Pentru mine este o bucurie nespus de mare să știu că fiica mamei sale mă iubește și ea!

Fără voie se lăsă să cadă înapoi pe pernă, pierdut în amintiri. Cât trebuie s-o fi iubit pe mama ei! Se referea mai mult la dragostea copilului mamei, decât la dragostea propriului său copil. Inima mea se deschise toată către el într-un val de simpatie și de afecțiune. Începeam să înțeleg. Să înțeleg durerea acestor două mari, tăcute și rezervate ființe, care își ascundeau pe rând foamea arzătoare de iubire una pentru cealaltă! Nici nu m-a surprins când el, după aceea, murmură ca pentru sine:

—Margaret, copilul meu! Delicată, cuminte, tare, credincioasă și bravă! Ca și iubita ei mamă! Ca și iubita ei mamă!

Și atunci m-am bucurat din adâncul inimii mele că-i vorbisem deschis. Apoi domnul Trelawny spuse:

— Patru zile! Pe șaisprezece! Atunci azi suntem în douăzeci iulie!

Am dat afirmativ din cap; el continuă:

— Deci am zăcut în transă timp de patru zile. Nu e pentru prima oară. Am mai căzut o dată în transă în condiții strănii, timp de trei zile; și nu bănuisem deloc asta până nu mi s-a spus de timpul scurs. Am să-ți povestesc într-o zi totul despre acest lucru, dacă te interesează.

Asta mi-a dat fiori de plăcere. Că el, tatăl lui Margaret, gândea că poate să-mi acorde încrederea sa ...

Vioiciunea obișnuită și fermitatea glasului său, în timp ce-mi vorbea, mă treziră:

— E mai bine să mă scol acum. Când vine Margaret, spune-i chiar dumneata că mă simt bine. Asta o s-o ferească de orice șoc. Și vrei să-i spui lui Corbeck că aș dori să-i vorbesc cât de curând posibil? Vreau să văd lămpile și să aflu totul în privința lor.

Atitudinea lui față de mine mă umplea de bucurie. Exista și latura posibilă a socrului, care m-ar fi trezit și de pe patul de moarte. Mă grăbii să-i duc la îndeplinire dorința; dar, când ajunsei să pun mâna pe clanța ușii, vocea lui mă strigă:

— Domnule Ross!

Nu-mi plăcea să-l aud spunându-mi "domnule". După ce aflase despre prietenia mea cu fiica sa, mai bine mi-ar fi spus Malcolm Ross; și revenirea lui evidentă la formalism nu numai că mă îndureră, dar mă umplu și de teamă. Trebuia să fie ceva în legătură cu Margaret. Mă gândeam la ea ca la "Margaret", nu ca la "domnișoara Trelawny", acum când nu mai exista pericolul s-o pierd. Și știu acum ce simțeam atunci: că eram hotărât să mă bat pentru ea, ca s-o câștig.

M-am întors, țeapăn, fără să-mi dau seama. Domnul Trelawny, fin cunosător de oameni, părea să-mi citească gândurile; obrazul său, marcat de o nouă îngrijorare, se destinse când îmi spuse:

— Stai jos o clipă; e mai bine să vorbim acum decât mai târziu. Suntem amândoi bărbați și oameni de lume. Tot ce mi-ai spus despre fata mea este ceva nou pentru mine, și foarte neașteptat; și vreau să știu exact care este situația. Îți spun că nu am nimic de obiectat; dar ca părinte am obligații foarte serioase, care ar putea chiar să se dovedească supărătoare. Eu... eu...

Părea puțin încurcat, neștiind cum să înceapă, și asta îmi dădu curaj.

— Presupun că trebuie să înțeleg, după câte mi-ai spus despre sentimentele dumitale pentru fata mea că intenționezi să fii un candidat la mâna ei, mai târziu?

Am răspuns imediat:

— Exact! Hotărât și neschimbat. Intenția mea, încă din seara plimbării noastre pe râu, a fost să vă caut, bineînțeles după timpul convenit, și să vă întreb dacă îmi permiteți să-i mărturisesc totul. Evenimentele, însă, m-au obligat să rămân în preajma ei mai curând decât am sperat; dar primul meu gând mi l-am păstrat neschimbat în inimă și, astfel, el a devenit din ce în ce mai puternic, crescând cu fiecare ceas până în clipa de față.

Chipul său părea să se destindă pe măsură ce mă privea; amintirea propriei sale tinereți pusese fără voie stăpânire pe el. După un moment de tăcere, îmi spuse:

— Să presupun oare că până acum, Malcolm Ross, n-ai făcut nici o propunere serioasă fiicei mele?

Revenirea la tonul familiar îmi strecură în suflet o minunată emoție.

— Nu în cuvinte, domnule.

Acest *arrière pensée* al răspunsului meu mă surprinse, nu atât prin nota sa inevitabilă de umor, cât prin zâmbetul cald și grav ivit pe fața bolnavului. O ușoară undă de sarcasm se simți în observația pe care o făcu:

— Nu în cuvinte! Asta-i periculos! S-ar fi putut îndoii de ele, sau chiar să nu le creadă?

Am simțit cum roșesc până la rădăcina părului când am continuat:

— M-a oprit s-o fac un sentiment de discreție impus de situația lipsită de apărare în care ea se găsea; respectul pentru tatăl ei — pe atunci nu vă cunoșteam, domnule, ca persoană, ci doar ca părintele său. Dar chiar dacă aceste bariere n-ar fi existat, n-aș fi avut curajul ca, în fața atâtor suferințe și necazuri, să-i mărturisesc ceea ce simțeam. Domnule Trelawny, vă asigur, pe cuvântul meu de onoare, că fiica dumneavoastră și cu mine nu suntem până în momentul de față, în ceea ce o privește, decât prieteni și nimic mai mult!

Îmi întinse încă o dată mâna, pe care i-o strânsei cu căldură.

Apoi reluă din toată inima:

— Malcolm Ross, sunt mulțumit. Sigur, cred că, până nu vorbesc cu ea și nu-ți dau aprobarea mea, n-ai să-i faci fetei mele nici un fel de declarație — în cuvinte, adăugă el, cu un zâmbet îngăduitor. Dar chipul îi deveni din nou grav, când continuă: Timpul ne presează; și eu am de reflectat asupra unor chestiuni atât de urgente și de stranii, încât nu-mi pot permite să pierd nici o oră. Altfel n-ar trebui să mă gândesc prea curând, și față de un atât de proaspăt prieten, la organizarea vieții fiicei mele și la fericirea ei viitoare.

În felul său de a o spune era demnitate și o oarecare mândrie, care mă impresionară foarte mult.

— Voi respecta dorința dumneavoastră, domnule! zisei cu, mergând să deschid ușa. L-am auzit încuind-o în urma mea.

Când i-am spus domnului Corbeck că domnul Trelawny și-a revenit, începu să țopăie de bucurie. Dar se opri deodată și-mi ceru să fiu atent și să nu scap, în orice caz, nici o vorbă când se va discuta despre găsierea lămpilor sau despre prima vizită la mormânt. Asta în caz că domnul Trelawny ar vrea să-mi vorbească despre așa ceva, "cum cred desigur că o va face", adăugă el, cu o privire pe sub sprâncene; ceea ce însemna că bănuia ce purtam în inimă. Am fost de acord, convins că are dreptate. N-am prea înțeles de ce, dar știam că domnul Trelawny era un om ciudat. În orice caz, nimeni nu greșește dacă se arată reticent. Reticența este o calitate pe care un om tare o respectă întotdeauna.

Felul în care ceilalți din casă reacționară la vestea însănătoșirii fu foar-

te diferită. Doamna Grant plânse de emoție; pe urmă alergă să afle dacă putea ajuta personal cu ceva, și să facă ordine în casă pentru "Domnu", cum îi spunea ea întotdeauna. Sora se posomorî: pierdea un caz interesant. Dar dezamăgirea fu numai de moment, căci se bucură că răul trecuse. Era pregătită să alerge la pacient în clipa când avea să fie chemată; dar între timp era ocupată cu închiderea geamantanului.

L-am luat pe sergentul Daw în birou, ca să fim singuri când aveam să-i dau vestea. În ciuda mării sale stăpâniri de sine, a fost surprins când i-am relatat felul în care s-a trezit bolnavul. Iar cu am fost surprins de primele lui cuvinte:

— Și cum a explicat cel dintâi atac? Când a avut loc cel de al doilea nu era conștient.

Până în clipa aceea, natura atacului care provocase sosirea mea în aceasta casă nici nu-mi venise în minte; doar atunci când i-am povestit domnului Trelawny diversele evenimente care i-au urmat. Detectivului nu i se păru prea grozav răspunsul meu:

— Știți, nu m-am gândit nici un moment să-l întreb!

Instinctul de profesionist se dovedea destul de puternic la acest polițist, părând chiar că le întrece pe toate celelalte.

— De aceea sunt atât de puține cazuri duse la bun sfârșit, zise el, excepție făcând cele de care se ocupă oamenii noștri. Detectivul dumneavoastră amator nu urmărește vânatul până la capăt. Cât despre cetățeanul de rând, când vede că lucrurile iau o turnură mai bună și suspansul a dispărut, lasă treaba baltă. E ca răul de mare, adăugă el filosofic după o pauză; în clipa când ai ajuns la mal, nici nu te mai interesează prin ce-ai trecut; te duci la bufet să iei ceva! Ei bine, domnule Ross, mă bucur că acest caz s-a încheiat; pentru că s-a încheiat în ceea ce mă privește. Cred că domnul Trelawny știe ce are de făcut; și că, acum când este iar bine, o să-și reia activitatea. Poate, totuși, n-o să facă nimic. Cum părea să aștepte să se întâmple ceva, dar n-a cerut în nici un fel protecția poliției, gândesc că nu ține ca noi să ne amestecăm în pedepsirea făptașului. O să ni se spună oficial, presupun, că a fost un accident sau o criză de somnambulism, sau cam așa ceva, ca să aibă și Serviciul Arhivă conștiința împăcată; și cu asta, basta. Cât despre mine, v-o spun cinstit, mă scutește de multe. Sincer vorbind, începuse să mă agaseze toată afacerea. Prea multe mistere, care nu sunt specialitatea mea, și care nu mă satisfac nici ca fapte, nici ca mobil. Acum, pot să mă spăl pe mâini și să mă întorc liniștit la cazurile criminale adevărate. Bineînțeles, domnule, m-aș bucura să știu dacă o să faceți vreodată lumină în afacerea asta. Și v-aș fi recunoscător dacă o să-mi puteți spune cândva cum de a fost omul ăsta dat jos din pat când l-a mușcat pisica, și cine s-a folosit de cuțit a doua oară; că jupân Silvio n-a putut să facă niciodată asta singur. Dar, gata! Ce să mai vorbesc atât! Trebuie să fiu atent și să mă controlez, altfel o să mă gândesc mereu la lucrul ăsta, când, de fapt, o să fie nevoie să-mi păstrez capul pentru alte probleme!

Când Margaret se înapoie din plimbare, m-am întâlnit cu ea în hol. Era încă palidă și tristă; mă așteptam, într-un fel, s-o găsesc mai radioasă după plimbare. Când mă văzu ochii îi străluciră și mă privi cu atenție.

— Ai ceva vești bune pentru mine? zise ea. Tata e mai bine?

— Da! Cum de te-ai gândit la asta?

— Am citit-o pe fața dumitale. Trebuie să mă duc la el imediat.

Se grăbi să intre, când am oprit-o.

— Mi-a spus că o să trimită după dumneata de îndată ce se îmbracă.

— A spus el că trimite după mine? repetă ea uluită. Deci s-a trezit. E conștient! N-am știut că și-a revenit chiar într-atât! O, Malcolm!

Se așeză pe scaunul cel mai apropiat și începu să plângă. Și eu mă

simțeam copleșit. Vederea bucuriei și emoției care o stăpâneau, pronunțarea numelui meu în felul cum o făcuse și într-un asemenea moment, atâtea speranțe ce se nășteau, toate mă amuțiră pur și simplu. Ea văzu emoția mea și păru că înțelege. Îmi întinse mâna. I-am strâns-o și i-am sărutat-o. Asemenea clipe, norocul îndrăgostiților, sunt daruri ale zeilor! Până în momentul acela, deși știam că o iubesc, deși știam că și ea răspunde afecțiunii mele, nu aveam decât speranțe. Acum, însă, abandonarea mâinii ei într-a mea, căldura cu care răspundea strânsorii mele, și superba lumină plină de iubire din minunații săi ochi adânci și negri, atunci când și i-a ridicat către mine, vorbeau mai mult decât ar fi sperat și ar fi dorit cel mai nerăbdător și mai pretențios îndrăgostit.

Nu ne-am mai spus nimic; nici nu mai era nevoie. Chiar dacă nu aș fi promis să tac, cuvintele ar fi fost sărace și incapabile să exprime ceea ce simțeam amândoi. Mână în mână, ca doi copii, am urcat scările și am așteptat pe palier până aveam să fim chemați de domnul Trelawny.

I-am șoptit la ureche — era mai plăcut decât să-i vorbesc tare și de la distanță — cum se deșteptase tatăl ei, și ce spusese; și tot ceea ce se petrecuse între noi, în afară de discuția al cărei subiect fusese chiar ea. Imediat se auzi soneria din cameră. Margaret își desprinsese mâna dintr-a mea și-mi făcu semn să tac, cu degetul pe buze. Se duse la ușa tatălui său și ciocăni ușor.

— Intră! se auzi un glas puternic.

— Eu sunt, tată!

Glusul îi tremura, plin de afecțiune și de speranță. Se auzi un pas repede în interiorul camerei; ușa fu deschisă larg în grabă și într-o clipă Margaret, care țâșnise înăuntru, fu cuprinsă de brațele părintelui său. Puține cuvinte se auziră; doar câteva frânturi de frază.

— Tată! Dragul meu, dragul meu tată!

— Copilul meu! Margaret! Draga mea! Copilul meu drag!

— O, tată, tată! În sfârșit! În sfârșit!

Aici, tatăl și fiica intrară amândoi înăuntru și ușa se închise.

XIV

Semnul din naștere

Așteptând să fiu chemat de domnul Trelawny, căci știam că așa va fi, timpul trecea greu și mă făcea parcă să mă simt singur. După primele clipe de fericită emoție, provocate de bucuria lui Margaret, mă simțeam oarecum uitat și părăsit; pentru scurtă vreme egoismul îndrăgostitului pusese stăpânire pe mine. Ultimele cuvinte ale lui Margaret, în timp ce ușa se închidea în urma lor, îmi ofereau cheia întregii situații, așa cum fusese și cum era ea. Acești doi oameni mândri și curajoși, deși tată și fiică, ajunseseră să se cunoască abia acum, când fata crescuse mare. Margaret făcea parte dintre cei care se maturizează repede.

La început, mândria și tăria de caracter a amândurora cu corolarul lor, rezerva, ridicase o barieră între ei. Ulterior, fiecare respectase prea mult reticențele celuilalt; și dezacordul devenise obișnuință. Astfel că aceste două inimi iubitoare, fiecare dorindu-și afecțiunea celeilalte, au fost ținute la distanță. Dar acum totul era bine și, în adâncul inimii mele, mă bucuram că Margaret era fericită. Pe când cugetam asupra acestor lucruri și visam, ușa se deschise și domnul Trelawny îmi făcu semn să intru:

— Vino, domnule Ross, zise el cu cordialitate, dar oarecum formal, ceea ce mă cam sperie.

Intrai în cameră, iar el închise ușa. Îmi întinse mâna și eu i-o oferii pe a mea. Și nu-i dădu drumul până nu mă conduse către fiica sa. Margaret se

uită la mine, la el și apoi din nou la mine, plecându-și privirea. Când am ajuns lângă ea, domnul Trelawny îmi dădu drumul la mână și, privind-o pe fată drept în ochi, zise:

— Dacă lucrurile stau așa cum le văd eu, nu va trebui să avem nici un secret între noi. Malcolm Ross cunoaște de pe acum atâtea despre problemele mele, încât eu socot că el ori va trebui să lase lucrurile așa cum sunt și să se retragă în tăcere, ori va trebui să cunoască încă și mai mult. Margaret, vrei să-i arăți domnului Ross încheietura mâinii?

Zării în ochii ei o privire rugătoare; dar, chiar și așa, fata părea hotărâtă. Fără să spună o vorbă, își ridică mâna dreaptă, în așa fel încât brățara cu aripi desfăcute care îi acoperea încheietura să aluneca spre cot și să i-o descopere. Atunci un fior de gheață trecu prin mine.

Pe mâna ei văzui o linie subțire, o creștătură cu pete roșii ca niște picături de sânge.

Ea stătea acolo, icoană adevărată a unei mândrii liniștite.

O, și ce minunată era! Peste toată gingășia ei, peste toată demnitatea, și peste întreaga renunțare de înaltă noblețe sufletească la propria ei persoană, lucruri pe care i le știam, dar care niciodată nu se manifestaseră mai puternic ca atunci, peste tot focul ce părea să lumineze din adâncul ochilor săi până în adâncul sufletului meu, mândria ei ardea ca un rug uriaș. Mândria care este izvor de credință și puritate; mândria unei adevărate regine din vremuri de demult, când a fi rege însemna să fii cel dintâi și cel mai mare și cel mai brav în totul și în toate! Și, cum am rămas așa câteva momente, glasul profund și grav al tatălui ei păru că sună în auzul meu ca o provocare.

— Și acum ce mai spui?

Răspunsul meu a fost unul fără cuvinte. Am luat mâna dreaptă a lui Margaret, pe când ea și-o lăsă în jos; și, ținând-o strâns, am împins cu cealaltă, înapoi, brățara de aur; m-am aplecat și i-am sărutat încheietura. Privind-o după aceea în ochi, fără să-i dau drumul la mână, i-am citit pe față bucuria pe care am trăit-o întotdeauna ori de câte ori mi-am imaginat raiul. Apoi m-am întors înspre tatăl ci.

— Acesta este răspunsul, domnule!

Obrazul său puternic era grav și blând. El nu spuse decât un singur cuvânt când își așeză mâna pe mâinile noastre strânse, în timp ce se apleca să-și sărute fata:

— Bine!

Furăm întrerupți de o bătaie în ușă. Drept răspuns la un "Intră!" nervos din partea domnului Trelawny, apăru domnul Corbeck. Când ne văzu pe toți, vru să se retragă; dar, într-o clipă, domnul Trelawny sări și-l trase înăuntru. Strângându-i amândouă mâinile, părea că devenise un alt om ... Tot entuziasmul său din tinerețe, despre care ne vorbise odată domnul Corbeck, îl cuprinsese acum pe neașteptate.

— Așadar, ai găsit lămpile! exclamă el, strigând aproape. Prin urmare raționamentul meu a fost exact. Hai în bibliotecă, unde o să fim numai noi, să-mi povestești tot! Și, Ross, mi se adresează el mie, nu vrei să fii bun să-mi aduci cheia de la seif, ca să văd și eu lămpile?

Apoi, toți trei, fata ținându-și afectuos tatăl de braț, intrară în bibliotecă, în timp ce eu mă grăbii către Chancery Lane.

Când fui înapoi cu cheia, i-am găsit încă discutând; dar mai era cu ei și doctorul Winchester, care venise imediat după plecarea mea. Domnul Trelawny, fiind informat de către Margaret despre atenta și bunătatea acestuia, cum, în marea tensiune provocată de întreaga întâmplare, îi respectase dorința exprimată în scris, îl rugă să rămână și să fie de față la discuție.

— Are să vă intereseze, poate, zise el, să aflați și ultima parte a

povestirii.

Masa de seară am luat-o ceva mai devreme împreună; am mai rămas puțin și apoi domnul Trelawny spuse:

— Acum cred că ar fi bine să ne despărțim și să mergem liniștiți cât mai curând la culcare. Mâine vom avea multe de vorbii; și în noaptea asta vreau să-mi limpezesc gândurile.

Doctorul Winchester se retrase și, prevenitor, înțelegând momentul, îl luă cu el și pe domnul Corbeck, lăsându-mă pe mine în urmă. După ce a-ceștia plecară, domnul Trelawny mi se adresă:

— Cred că ar fi bine și pentru dumneata să te duci în noaptea asta acasă. Vreau să rămân singur cu fata mea; am multe lucruri pe care doresc să le discut cu ea, și numai cu ea. Poate că, mâine chiar, va fi posibil să ți le spun și duminică; dar până atunci cred că ne va fi mai ușor la amândoi să rămânem singuri în casă.

Am înțeles și am fost de acord cu dorința lui; dar experiența trăită în ultimele câteva zile mă obseda încă puternic, așa că spusei cu o oarecare ezitare în glas:

— Dar n-ar fi oare riscant? Dacă ați ști cum am ...

Spre surprinderea mea, Margaret mă întrerupse:

— Nici o primejdie, Malcolm. Am să fiu eu cu tata!

Vorbind, se agăță de el cu un aer proiectiv. N-am mai spus nimic și m-am ridicat îndată să plec. Domnul Trelawny îmi spuse cu însuflețire:

— Vino cât poți de devreme, Ross, te rog. Vino să luăm gustarea de dimineață împreună. După aceea vreau să stăm de vorbă amândoi...

A ieșit liniștit din cameră, lăsându-ne singuri. Margaret mi-a întins amândouă mâinile, pe care i le-am sărutat, apoi am tras-o spre mine și... buzele noastre s-au întâlnit pentru prima oară.

N-am dormit prea mult în noaptea aceea. Fericirea pe de o parte și îngrijorarea pe de alta mi-au gonit somnul. Dar, dacă aveam griji și neliniști, aveam în schimb și o fericire fără egal în viața mea —c um nu aveam să mai cunosc vreodată. Noaptea trecu atât de repede, că zorile păreau să dea năvală peste mine, nu să se furișeze cum le e obiceiul.

Înainte de ora nouă eram la Kensington. Toată îngrijorarea mea se risipi ca un nor când o văzui pe Margaret și-mi dădui seama că toată paloare din obraji ei dispăruse, făcând loc frumoasei îmbujorări pe care i-o știam de mult. Îmi spuse că tatăl ei dormise bine și că avea să vină îndată.

— Cred totuși, îmi șopti ea, că dragul și îngânduratul meu tată întârzie intenționat, ca să mă lase să te întâlnesc eu întâi, și singură!

După gustare, domnul Trelawny ne conduse în birou, adresându-mi-se pe când intram:

— I-am cerut și lui Margaret să vină.

Cum ne instalaram, el ne spuse cu un aer grav:

— Ziceam aseară că s-ar putea să avem să ne spunem câte ceva unul altuia. Cred că ți-ai închipuit că mă refeream la un lucru în legătură cu dumneata și Margaret. Nu?

— Da, așa am crezut.

— Foarte bine, băiatul meu. Margaret și cu mine am discutat despre tot și-i cunosc acum intențiile.

Îmi întinse mâna. După ce i-o strânsei cu căldură și o sărutai pe Margaret, care își apropiase scaunul de al meu ca să ne putem ține de mână în timp ce ascultam, el continuă, dar cu o oarecare ezitare — n-aș fi putut-o numi nervozitate — care era ceva nou pentru mine:

— Știi destul de multe despre cum am umblat cu după această mumie și după toate lucrurile ei; și pot să spun că ai și înțeles o mare parte din teoriile mele. Dar pe astea am să ți le explic eu mai târziu, mai cuprinzător și mai exact, dacă o să fie nevoie. Lucrul în legătură cu care vreau să mă

sfătuiesc eu cu dumneata este acesta: Margaret și cu mine nu cădem de acord asupra unui punct. Sunt pe cale să fac o experiență; o experiență ce va încununa douăzeci de ani de activitate, de primejdii și de muncă pe care i le-am dedicat. Prin ea vom putea afla lucruri care au fost ascunse vreme de secole ochilor și cunoașterii oamenilor; zeci de secole. Nu vreau ca fiica mea să fie de față; deoarece nu vreau să mă mint singur, că n-ar exista în asta nici o primejdie — o mare primejdie, și de un fel necunoscut. Eu, oricum, am mai trecut prin primejdii foarte mari, neștiute până azi și, împreună cu mine, bravul om de știință care m-a ajutat. Eu, în ceea ce mă privește, vreau să-mi asum orice risc. Pentru că știința, istoria și filosofia ar avea de câștigat; și vom putea să întoarcem încă o pagină din cartea unei înțelepciuni necunoscute în acești ani prozaici. Dar nu vreau ca și fiica mea să riște aceleași pericole. Ființa ei tânără și luminoasă îmi este mult mai prețioasă ca să accept cu ușurință un astfel de risc, mai ales acum, când ea se află în pragul unei noi fericiri. Nu vreau ca viața ei să fie primejduită, așa cum a fost cea a mamei sale.

Se pierdu pentru un moment, și-și acoperi ochii cu mâinile. Într-o clipă Margaret fu lângă el, îl îmbrățișă și îl sărută liniștindu-l cu vorbe pline de afecțiune. Apoi, ridicându-se în picioare, cu o mână pe capul lui, zise:

— Tată, mama nu ți-a cerut să rămâi lângă ea, nici chiar atunci când ai vrut să pleci în călătoria aceea plină de primejdii ascunse, în Egipt; deși această țară era pe vremea aceea tulburată de la un cap la altul de războaie și de toate primejdiile care le-au urmat. Mi-ai povestit cum ea ți-a dat libertatea să pleci, așa cum o doreai; că ea bănuia pericolele ce te-ar fi așteptat și că se temea pentru tine, o dovedește acest lucru! Ridică brațul cu semnul care părea că sângerează, de la încheietura mâinii. Și acum fiica mamei va face la fel cum a făcut și mama ei. Apoi se întoarse către mine: Malcolm, tu știi că te iubesc. Însă dragostea înseamnă încredere; și tu trebuie să ai încredere în mine, atât la bine cât și la rău. Tu și cu mine trebuie să fim alături de tata în ceasul acesta de pericol necunoscut. Împreună îl vom depăși; sau împreună vom fi învinși; împreună vom muri. Aceasta este dorința mea. Prima dorință exprimată față de cel care îmi va fi soț. Nu crezi că eu, ca fiică, am dreptate? Spune-i tatălui meu ce crezi.

Parcă era o regină vorbind supușilor. Dragostea mea pentru ea creștea tot mai mult. M-am ridicat în picioare alături de ea, i-am luat mâna și am spus:

— Domnule Trelawny, în privința aceasta, eu și Margaret gândim la fel.

El ne prinse pe amândoi de mâini și ni le ținu strâns. Și îndată ne vorbi cu adâncă emoție:

— La fel ar fi făcut și mama ei.

Domnul Corbeck și doctorul Winchester veniră exact la ora fixată, și ne întâlnirăm în bibliotecă. În ciuda stării mele de euforie, simțeam că întâlnirea noastră avea să fie un moment solemn. Pentru că nu puteam uita nici o clipă evenimentele stranii care avuseseră loc; și gândul la alte lucruri ciudate care puteau să mai fie, îl simțeam ca pe un nor ce ne apăsa pe toți. Din atitudinea gravă a tovarășilor mei, ghiceam că fiecare este stăpânit de același gând.

Instinctiv ne-am strâns scaunele în jurul domnului Trelawny, care ocupase marele fotoliu de lângă fereastră; Margaret stătea în dreapta lui, iar eu lângă ea. Domnul Corbeck, în stânga, cu doctorul Winchester de partea cealaltă. După câteva clipe de tăcere, domnul Trelawny se adresă domnului Corbeck:

— I-ai povestit doctorului Winchester totul la zi, așa cum ne-am înțeles?

— Da, răspunse el.

Și domnul Trelawny continuă:

— Iar eu i-am spus lui Margaret tot ceea ce știm noi. Apoi, întorcându-se către doctor, îl întrebă: Trebuie să înțeleg că și dumneata, care cunoști acum tot ceea ce știm noi, cei ce am urmărit ani de zile această problemă, dorești să iei parte la experiența pe care sper s-o realizăm?

Răspunsul veni direct și fără echivoc:

— Bineînțeles! Cum altfel? Când problema aceasta a fost nouă pentru mine, m-am oferit să merg până la capăt. Acum, când prezintă un interes atât de deosebit, nu aș renunța la ea pentru nimic în lume. Fiți liniștit, domnule Trelawny. Sunt un om de știință și un cercetător al fenomenelor vieții. N-am pe nimeni care să depindă de mine, sau care să-mi aparțină. Sunt cu totul singur și liber să fac ce vreau cu persoana mea — inclusiv cu viața mea.

Domnul Trelawny se înclină grav și, întorcându-se către domnul Corbeck, zise:

— Bătrânul meu prieten, îți cunosc ideile de foarte mulți ani, așa că nu am nevoie să te întreb nimic. Cât despre Margaret și Malcolm Ross, ei mi-au mărturisit deja gândurile lor, într-un mod care exclude orice fel de îndoieli.

Făcu o mică pauză, ca și cum ar fi vrut să-și pună ordine în gânduri și-n vorbe; apoi începu să-și expună punctul de vedere și intențiile. Vorbea cu multă atenție, părând să nu uite nici un moment că unii din noi, cei care îl ascultam, nu cunoșteam adevăratele rădăcini și adevărata natură a problemei în cauză, pe care încerca să ni le explice:

— Experimentul pe care îl avem de făcut este acela de a încerca să aflăm despre existența reală a unei forțe sau a unui adevăr în magia veche. Nu pot exista condiții mai favorabile pentru acest test; și dorința mea este să fac tot posibilul ca acest mai vechi plan al meu să devină realitate. Că există o asemenea forță, eu sunt ferm convins. S-ar putea ca în zilele noastre să nu fie posibilă crearea, sau punerea la cale, sau organizarea unei asemenea forțe; dar sunt convins că, dacă în vremuri vechi o asemenea forță a existat, atunci n-ar fi imposibil ca ea, într-un fel oarecare, să fi supraviețuit. La urma urmelor Biblia nu este un mit; și noi citim acolo că soarele s-a oprit în loc la porunca unui om și că un măgar — nu un om — a vorbit. Și dacă Vrăjitoarea din Endor a putut să aducă înaintea lui Saul spiritul lui Samuel, de ce să nu fi putut exista și alții, înzestrați cu puteri asemănătoare; și de ce n-ar putea supraviețui vreunul din aceștia? Într-adevăr, în Cartea lui Samuel ni se spune că Vrăjitoarea din Endor era doar una din cei mulți, și faptul că Saul a consultat-o pe ea a fost doar o întâmplare. El căuta numai pe unul din aceia mulți pe care îi alungase din Israel; "pe toți cei ce aveau Spirite familiare, și pe Magicieni". Regina Tera a Egiptului, care a domnit cu aproape două mii de ani înaintea lui Saul, poseda un Familiar și era și Magiciană. Vă amintiți cum preoții din vremea ei, și chiar cei de după ea, au încercat să-i șteargă numele de pe fața pământului și să pună un blestem chiar pe ușa mormântului său, în așa fel încât nimeni să nu mai poată da de numele ei pierdute? Da, da, și au reușit atât de bine că nici Maneton, istoricul faraonilor Egiptului, care a scris în secolul al X-lea înainte de Cristos, în ciuda tuturor cunoștințelor preoților existenți cu patru mii de ani înaintea sa, și cu toate posibilitățile de acces la orice documente existente pe atunci, nu i-a putut descoperi numele. Nu i-a trecut nimănui prin gând, făcând legătura cu ultimele întâmplări, cine sau ce a fost Familiarul ei?

Fu întrerupt de doctorul Winchester care, izbindu-și cu zgomot palmele, exclamă:

— O pisică! Pisica mumificată! Am știut-o.

Domnul Trelawny îi zâmbi.

— Așa este! Există toate semnele că Familiarul Reginei Magiciene a fost o pisică, mumificată împreună cu ea și care nu numai că a fost așezată în același mormânt, ba chiar a fost pusă în sarcofagul reginei. Ea a fost aceea care m-a mușcat de mână și mi-a provocat tăietura cu ghearele ei ascuțite.

Tăcu. Iar comentariul lui Margaret fu unul copilăresc:

— Așa că săracul meu Silvio este achitat. Îmi pare bine!

Tatăl ei o mângâie pe cap și continuă:

— Această femeie pare să fi fost înzestrată cu extraordinarul dar de a vedea în viitor. De a vedea departe, mult dincolo de veacul ei și de filosofia vremii în care trăia. Pare să fi cunoscut slăbiciunile propriei sale religii, și chiar să fi fost pregătită pentru propria-i reapariție într-o altă lume. Toate aspirațiile ei ținteau către nord, punctul busolei sale, de unde vin adierile răcoroase și tonifiante care fac din viață o bucurie. De la început privirea ei pare să fi fost atrasă de cele șapte stele ale Carului Mare, pentru că, după cum se pomenește în hieroglifile din mormânt, la nașterea sa a căzut un mare aerolit, din miezul căruia s-a scos acea Piatră cu Șapte Stele, pe care ea o considera talismanul vieții sale. Se pare că aceasta i-a influențat atât de mult destinul, încât toate gândurile și toate preocupările sale gravitau în jurul acestei pietre. Sîpetul Magic, atât de minunat cioplit în șapte fețe, provenea — aflăm din aceleași surse — din acest aerolit. Pentru ea, șapte era un număr magic; și nu e de mirare. Cu șapte degete la o mână și tot cu șapte la un picior. Cu un talisman dintr-un rubin excepțional, cu șapte stele gravate în aceeași poziție ca și constelația care i-a prezidat nașterea, fiecare stea având șapte colțuri — o minune a naturii în fond —, ar fi fost nefiresc ca ea să nu se fi simțit atrasă de el. Ba mai mult, Tera fusese născută, așa cum am aflat de pe stela din mormântul ei, în a șaptea lună a anului — luna care începe cu revărsarea Nilului. Această lună stă sub semnul lui Hathor, zeița casei sale, a Antefilor din dinastia tebană — zeița care sub diferite înfățișări simbolizează frumusețea, plăcerea și revenirea la viață. Și iar, în această a șaptea lună — care, după astronomia egipteană de mai târziu, începe la 28 octombrie și ține până la 27 noiembrie — în ziua a șaptea, cele două stele ale Carului Mare care sunt orientate spre Steaua Polară se înalță deasupra orizontului Tebei. Și astfel, toate aceste fapte și lucruri sunt grupate, în chip extraordinar și ciudat, în viața acestei femei. Numărul șapte; Steaua Polară cu constelația celor șapte stele; Zeița Lunii în care se născuse, Hathor, care era propria ei zeiță și zeița familiei Antefilor din dinastia tebană, al cărei simbol regal era și ale cărei șapte înfățișări stăpâneau iubirea, bucuriile lumii și revenirea la viață. Dacă a existat vreodată un loc pentru magie, pentru puterea simbolismului dus până la practici mistice, pentru credința într-un spirit finit, într-o epocă în care oamenii nu l-au cunoscut pe Dumnezeu cel Adevărat, acesta este locul. Și, iarăși, să nu uitați că această femeie poseda toate cunoștințele vremii sale. Avusese grijă de asta înțeleptul și prevăzătorul său tată, știind că numai prin propria-i înțelepciune ca avea până la urmă să învingă intrigile clerului. Gândiți-vă că în vechiul Egipt știința astronomiei a luat naștere și a ajuns la un nivel extraordinar; și că, în evoluția ei, astronomiei i-a urmat astrologia. Și nu este imposibil ca, mai târziu, când cunoștințele noastre asupra fenomenului luminos se vor lărgi, să ajungem să descoperim că astrologia are o bază științifică. Valul următor al gândirii noastre științifice se va ocupa probabil și cu așa ceva. Și acum trebuie să vă atrag atenția asupra unui lucru deosebit. Să țineți minte că vechii egipteni posedau cunoștințe pe care azi, cu toate avantajele secolului în care trăim, noi le ignorăm complet. Acustica, de exemplu, o știință exactă a constructorilor templelor din Karnak și Luxor și ai piramidelor este azi un mister pentru Bell, Kelvin, Edison și Marconi. În plus, toți acești constructori de minunății

cunoșteau probabil unele procedee practice de a se folosi și de alte forțe, printre care cea a luminii, la care azi noi nici măcar nu visăm. Dar despre asta am să vă vorbesc mai târziu. Acest Sipet Magic al reginei Tera este, probabil, mai mult decât bănuim, o cutie fermecată. Se poate — și cred că e așa — să cuprindă forțe despre care noi nu știm nimic. Nu putem să-l deschidem; probabil că e închis pe dinăuntru. Dar cum a fost închis? Este o casetă din piatră tare, uimitor de rezistentă, mai curând o piatră prețioasă decât o marmură obișnuită; cu un capac tot atât de solid; dar și tot atât de fin lucrat, încât nici cea mai perfecționată unealtă din ziua de azi nu se poate introduce în închizătura ei. Cum a fost făcut în mod atât de desăvârșit acest lucru? Cum a fost găsită această piatră, care să aibă niște zone translucide, șapte la număr, și dispuse în forma constelației? Cum se întâmplă, și care e cauza că strălucește din interior, atunci când asupra ei cade lumina stelelor? De ce, atunci când fixăm lămpile în aceeași poziție ca și stelele, lumina din sipet devine mai puternică? Și totuși, cutia nu reacționează defel la lumina obișnuită, oricât ar fi ea de intensă. Eu vă spun că în acest sipet se ascunde un secret științific extraordinar... O să vedem că, într-un fel, lumina va putea să-l deschidă; și o va face, fie cu ajutorul vreunei substanțe deosebit de sensibile la acțiunea ei, fie prin folosirea unor forțe de mari proporții. Oricum, sper ca, în marea noastră ignoranță, să nu greșim și să-i stricăm mecanismul; și să lipsim astfel știința zilelor noastre de o lecție ce ni se oferă, ca prin minune, după aproape cinci mii de ani. Pe de altă parte, s-ar putea, iar, ca în această cutie să stea ascunse secrete care ne vor lumina, în bine sau în rău, calea spre cunoaștere. Noi știm, atât din mărturiile care ne-au rămas, cât și din deducții, că egiptenii au studiat proprietățile ierburilor și mineralelor, în scopuri magice — magie albă dar și magie neagră. Știm că unii vrăjitori din vechime puteau provoca în somn vise de orice fel, după dorință. Că acest lucru era obținut mai ales prin hipnotism, o altă artă sau știință a bătrânului Nil, eu nu am nici o îndoială. Ba chiar trebuie să fi stăpânit și folosirea drogurilor; lucru care depășește cu mult cunoștințele noastre. Cu farmacopeea noastră noi putem, până la un anumit punct, să provocăm vise. Putem să facem chiar o diferențiere între bine și rău — vise plăcute, sau vise neplăcute, și chiar chinuitoare. Dar acești vechi vraci par să fi fost capabili să provoace, după bunul lor plac, orice formă sau orice culoare de vis; puteau sugera, după dorință, orice gest, orice gând. În acest sipet, pe care l-ați văzut aici, poate să existe un întreg arsenal de vise. Și, într-adevăr, unele din aceste forțe, care se găsesc aici înăuntru, poate că au și fost folosite în casa mea.

Doctorul Winchester îl întrerupse din nou.

— Dar dacă au fost folosite în cazul dumneavoastră unele din aceste forțe aflate aici, ce a putut să le declanșeze la timpul potrivit, și cum? În afară de asta, dumneavoastră și domnul Corbeck ați mai căzut o dată, mai de mult, într-o transă de trei zile întregi, atunci când v-ați aflat pentru a doua oară în mormântul reginei. Și în momentul acela, așa cum am reținut din povestirea domnului Corbeck, sipetul nu se afla în mormânt, ci doar mumia. Sigur că, în aceste amândouă cazuri, trebuie să fi existat o inteligență activă, trează, care dispunea de o anumită forță.

Răspunsul domnului Trelawny fu la fel de precis:

— A existat o inteligență trează. Sunt convins de asta, și ea s-a folosit de o putere care nu i-a lipsit niciodată. Cred că, în ambele cazuri, forța utilizată a fost hipnotismul.

— Și unde se află această forță? Cum priviți dumneavoastră această problemă?

Vocea doctorului Winchester vibra intens de emoție, pe când se apleca înainte, respirând puternic, cu privirea înflăcărată. Domnul

Trelawny răspunde grav:

— În mumia reginei Tera! Ajungem imediat și la aceasta. Poate că ar fi bine să mai așteptăm puțin până vă mai lămuresc. Ceea ce știu e că pregătirea acestui sipet a fost făcută pentru o ocazie specială; ca, de altfel, toate pregătirile efectuate în acest mormânt și în tot ceea ce ține de el. Regina Tera nu trebuia să se ferească de scorpioni și de șerpi într-un mormânt de piatră, tăiat într-o bucată de stâncă verticală, la o sută de picioare deasupra văii și la cincizeci sub vârf. Măsurile ei de siguranță au fost luate împotriva unor mâini profanatoare; împotriva invidiei și urii preoților, care, dacă i-ar fi cunoscut scopul real, ar fi încercat să i-l zădărnicească. În ceea ce o privea, ea și-a pregătit totul pentru clipa revenirii sale la viață, indiferent când avea să se întâmple aceasta. După picturile simbolice din mormânt, am convingerea că exista o mare diferență între credința ei în reînvierea cărnii și credințele timpului. E neîndoios lucru că acesta a fost și motivul care a stârnit ura preoților și le-a furnizat pretextul ca să distrugă orice semne ce ar fi reamintit, în prezent sau în viitor, de existența cuiva care le batjocorise teoriile și le hulise zeii. Tot ce-i trebuia ei, atât pentru realizarea revenirii sale la viață, cât și pentru ce avea să mai urmeze, era cuprins aici, în aceste încăperi săpate în stâncă și aproape ermetic sigilate. În marele sarcofag care, după cum știți, e de dimensiuni cu totul neobișnuite chiar pentru faraoni, se găsea și mumia Familiarului său, pisica, un animal care, judecând după mărime, cred că era un soi de felină sălbatică. În mormânt, tot într-un recipient rezistent, se găseau vasele canope, care în mod obișnuit trebuie să conțină organele interne, îmbălsămate separat, dar care în cazul nostru nu conțineau nimic. Deci, cred eu, avem aici de a face cu o abatere de la sistemul obișnuit de îmbălsămare; că, deci, organele interne fuseseră reintroduse în corp, fiecare la locul său — dacă chiar au fost scoase vreodată. Dacă această presupunere este adevărată, atunci o să vedem că reginei nu i-a fost extras nici creierul, conform ritualului; sau, dacă a fost, atunci i l-au pus cu grijă la loc, și nu l-au lăsat afară îmbălsămat separat. În sfârșit, în sarcofag a fost așezat Sipetul Magic, pe care se odihneau picioarele reginei. Rețineți, de asemenea, grija pentru păstrarea controlului asupra elementelor naturii; conform credinței sale, mâna nebandajată controla aerul, iar strania bijuterie cu cele șapte stele strălucitoare controla focul. Semnele simbolice de pe tălpile picioarelor aveau putere asupra pământului și apei. Despre rubinul înstelat veți afla mai târziu; dar, fiindcă vorbim și de sarcofag, rețineți cum a apărut ea secretul împotriva oricăror profanatori de morminte. Nimeni n-ar fi putut deschide Sipetul Magic fără ajutorul lămpilor; căci acum știm că lumina obișnuită nu are nici un efect asupra lui. Marele capac al sarcofagului nu era fixat conform obiceiului, pentru că ea dorea să aibă controlul asupra aerului. Dar a ascuns lămpile, care, structural, țineau de Sipetul Magic; le-a închis într-un loc unde nu le putea găsi nimeni, fără ajutorul ghidului secret pregătit de ea și destinat special luminii înțelepciunii. Dar, chiar și așa, ea luase măsuri contra vreunei eventuale și întâmplătoare descoperiri a lor, construind un dispozitiv ucigaș împotriva oricărui intrus neatent. Făcând asta, ea pusese în aplicare sistemul tradițional al paznicului de comori ucigaș din piramidele construite de marii săi înaintași, aparținând celei de a patra dinastii de faraoni ai Egiptului. Cred că ați observat câte devieri de la vechile reguli existau în acest mormânt. De exemplu, puțul lăcașului mumiei, care în mod obișnuit se umple cu pietre și moloz, era lăsat deschis. De ce? Cred că ea aranjase totul ca să poată părăsi mormântul atunci când, după revenirea la viață, avea să se transforme într-o altă femeie, cu o altă personalitate, mai puțin deprinsă cu adversitățile cărora le fusese supusă în prima ei existență. Atât cât putem bănui despre intențiile sale, toate cele

necesare ieșirii ei în lume fuseseră bine gândite; până și lanțul de fier descris de Van Huyn, prins în stâncă lângă ușă, cu ajutorul căruia putea să coboare singură în vale. Că se aștepta la scurgerea unei lungi perioade de timp, se vede după alegerea materialului. O funie obișnuită s-ar fi degradat și ar fi devenit nesigură cu vremea, dar ea și-a imaginat, și pe bună dreptate, că fierul va rezista. Care aveau să fie intențiile ei, atunci când ar fi apărut din nou pe pământ, nu știm; și n-o să știm niciodată, afară doar dacă buzele ei moarte nu s-or mișca și n-or vorbi.

XV

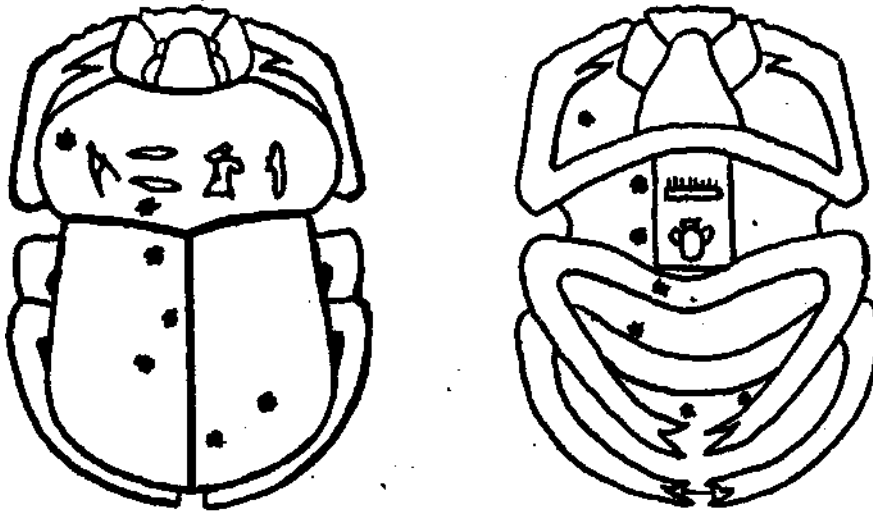
Ce a urmărit regina Tera

— Și acum, despre Piatra cu Stele. Pe aceasta o considera în mod clar ca pe cea mai prețioasă dintre comorile sale. Pe ea regina gravase cuvinte pe care nimeni în acea vreme nu îndrăznea să le pronunțe. În vechea credință egipteană se spunea că există cuvinte care, folosite cum trebuie — căci felul cum erau rostite avea tot atâta importanță cât și cuvintele înseși —, puteau porunci Stăpânilor Lumii de Sus, cât și celor ai Lumii de Jos. *Hekau*-ul, sau cuvântul puterii, era, în unele ritualuri, indispensabil. Pe Rubinul cu Șapte Stele, care, după cum știți, este tăiat în formă de scarabeu, sunt gravate în hieroglife două astfel de *hekau*-uri: unul deasupra și altul dedesubt. Dar o să înțelegeți mai bine când o să-l vedeți. Așteptați aici! Nu vă mișcați!

Și, zicând acestea, se ridică și părăsi încăperea. M-a cuprins o mare teamă pentru el; dar, când m-am uitat la Margaret, în mod straniu m-am liniștit. Ori de câte ori exista posibilitatea vreunei primejdii pentru tatăl ei, ea era întotdeauna cuprinsă de un puternic sentiment de teamă; acum era netulburată și calmă. N-am spus nimic și am așteptat.

După două-trei minute, domnul Trelawny reveni. Ținea în mână o cutie mica aurie și, când își reluă locul, o puse pe masă. Toți ne-am aplecat înainte, în timp ce el o deschidea.

Pe o țesătură de satin alb se odihnea un rubin splendid, imens ca mărime, aproape cât vârful degetului mic al lui Margaret. Era tăiat — nu putea să fie aceasta forma lui naturală, deși pietrele scumpe nu te lasă să bănuiești că o unealtă le-a dat înfățișarea —, era tăiat, spun, în chip de scarabeu, cu aripile strânse și cu picioarele și antenele lipite de corp. Sclipind pe fondul minunat al culorii "sângelui de porumbel" se zăreau șapte stelute, fiecare cu câte șapte colțuri, așezate într-o poziție care reproducea exact desenul constelației Carului. În mintea oricui care a văzut măcar o dată această constelație nu se putea naște nici un fel de confuzie. Pe rubin erau gravate câteva semne hieroglifice săpate cu o extraordinară precizie, așa cum am putut constata atunci când mi-a venit rândul să le privesc cu lupa pe care domnul Trelawny o scosese din buzunar și ne-o înmânase.



După ce l-am privit bine cu toții, domnul Trelawny îl întoarse pe partea cealaltă și-l lăasă în continuare să se odihnească pe spate în culcușul din interiorul capacului. Reversul nu era mai puțin uimitor decât fața, fiind lucrat astfel ca să redea partea ventrală a insectei. Și pe aceasta erau gravate câteva semne hieroglifice. Domnul Trelawny își reluuă relatarea, în timp ce noi stăteam aplecați deasupra acestui splendid giuvaer.

— După cum vedeți, există aici două cuvinte: unul pe partea superioară, altul pe cea inferioară, Simbolurile de deasupra reprezintă un singur cuvânt, compus dintr-o silabă prelungită de determinanți. Știți, presupun, că limba egipteană a fost o limbă fonetică și că simbolul hieroglific reprezintă un sunet. Primul simbol de aici, sapa, reprezintă sunetul *mer*, iar cele două elipse ascuțite, prelungirea "r"-ului final: *mer-r-r*. Desenul care înfățișează un om așezat, cu mâinile pe față, este ceea ce numim noi "determinantul gândului"; iar sulul de papyrus, acela al "abstractului". Astfel, noi obținem cuvântul *mer*, iubire, în sensul său abstract cel mai deplin. Acesta este *hekau*-ul care poruncește Lumii de Sus..

Chipul lui Margaret era numai lumină când spuse încet, cu glasul ei adânc și sonor:

— O, deci este adevărat. Cât de bine au putut bătrânii meșteșugari să înfățișeze atotputernicul Adevăr!

Obrajii ei se îmbujorară imediat în timp ce își plecă privirea. Tatăl ei îi zâmbi plin de dragoste și continuă:

— Simbolizarea cuvântului de pe revers este mai simplă, deși sensul e mai obscur. Primul simbol, *men*, înseamnă "în așteptare", iar cel de-al doilea, *ab*, înseamnă "inima". Obținem astfel "inimă în așteptare", sau pe limba noastră "răbdare". Și acesta este *hekau*-ul care comandă Lumea de Jos.

Închise cutiuța și, făcându-ne semn să rămânem pe loc, se duse la el în cameră să pună piatra înapoi în seif. După ce reveni și-și reluuă locul, continuă:

— Această bijuterie, cu cuvintele ei mistice, pe care regina Tera o ținea sub palmă în sarcofag, avea să fie un factor important — probabil cel mai important — în realizarea revenirii sale la viață. De la început mi-am dat instinctiv seama de asta. Am păstrat rubinul în seiful meu cel mare, de unde nu-l putea scoate nimeni; nici măcar regina Tera însăși, cu corpul ei astral.

— "Corpul ei astral"? Ce e asta, tată? Ce înseamnă?

Se ghicea nerăbdare în glasul lui Margaret când puse această întrebare care m-a surprins puțin; dar Trelawny avu un zâmbet indulgent,

părintesc, care îi lumină fața aspră și gravă, ca o rază ce străbate printre nori.

— Corpul astral, ideea însușită și de budiști, mult timp după întâmplarea despre care vă vorbesc, și care azi, în misticismul modern, este acceptată ca un fapt, s-a născut, după câte știm noi cel puțin, în vechiul Egipt. Și el înseamnă că o ființă omenească înzestrată poate, dacă vrea, să-și transfere, iute ca gândul, corpul unde dorește, prin dematerializare și reîncarnarea particulelor care îl compun. Conform vechilor credințe, ființa omenească este alcătuită din mai multe părți. Și am să vi le spun, pentru ca dumneavoastră să înțelegeți ce se petrece cu ele, cum se leagă și cum depind una de alta. În primul rând există un *Ka*, sau "Dublul", care, după cum consideră doctorul Budge, poate fi explicat ca o "individualizare abstractă a personalității" plină de toate atributele caracteristice individului pe care îl reprezintă și care posedă o existență absolut independentă. El este liber să se deplaseze din loc în loc, după cum vrea; și poate ajunge chiar în ceruri, să stea de vorbă cu zeii. Apoi mai există un *Ba*, sau sufletul, care locuiește în *Ka* și care are puterea de a fi material sau imaterial, după dorință; "el posedă și substanță și formă... Are puterea de a-și părăsi mormântul... Își poate vizita trupul în mormânt... și se poate reîncarna și sta de vorbă cu acesta." După aceea mai este *Khu*, "inteligența spirituală" sau spiritul. El ia forma "conturului luminos și intangibil al corpului"... După aceea urmează *Sekhem*, sau "puterea" omului, tăria sau forța sa vitală personificată. Acestea sunt *Khaibit* sau "umbra", *Ren* sau "numele", *Khat* sau "trupul fizic", și *Ab*, "inima", unde locuiește viața. Toate acestea la un loc formează un întreg, ființa omenească. Așa că, vedeți, dacă o astfel de împărțire a funcțiilor, spirituale și fizice, eterice și trupești, închipuite și reale, este acceptată ca adevărată, atunci există toate posibilitățile și mijloacele de transfer corporal, sub controlul unei voințe și al unei inteligențe libere.

Când se opri, eu murmurai o frază din *Prometeu eliberat* al lui Shelley:

"Marele Zoroastru...

Își întâlnește propria imagine umblând prin grădină."

Domnul Trelawny nu păru deranjat de întrerupere.

— Chiar așa, zise el în felul său liniștit. Shelley a avut o mai bună concepție despre vechile credințe decât oricare altul dintre poeții noștri. Cu glas din nou schimbat el își reluă discursul, căci discursul era pentru unii din noi: Mai există încă o altă credință a vechiului egiptean, pe care trebuie s-o rețineți; aceea ce se referă la figurile *ushaptiu* ale lui Osiris, îngropate împreună cu mortul, ca să lucreze pentru el în Lumea de Jos. Extinderea acestei idei a dus la credința că e posibil să transmiți, cu ajutorul formulelor magice, sufletul și calitățile unei persoane aflate în viață unei figurine plăsmuite după imaginea sa. Acest lucru conferă o extraordinară putere persoanei înzestrate cu darul magiei. Și, îmbinând aceste diferite credințe și corolarele lor firești, am ajuns la concluzia că regina Tera spera să-și poată realiza propria înviere, când, unde și cum ar fi vrut. Că, poate, pentru a-și duce la îndeplinire intenția, și-a stabilit o dată exactă, acest lucru nu pare imposibil; ba chiar probabil. N-am să mă opresc acum să vă explic asta, am să abordez subiectul mai târziu. Cu un suflet alături de zeii, cu un spirit care putea, după dorință, să rățăcească pe pământ, și cu însușirea de a putea face un transfer corporal, având deci un corp astral, e clar că n-ar fi existat nici opreliști și nici limite în fața ambițiilor sale. Suntem obligați să credem că în tot acest timp, care a durat patruzeci-cincizeci de veacuri, ea a dormit în mormântul ei — așteptând. Așteptând cu "răbdarea" care îi putea cârmui pe zeii din Lumea de Jos

acea "iubire" care le putea porunci celor din Lumea de Sus. Noi nu știm ce putea ea visa; dar trebuie că visul ei a fost spulberat atunci când acel explorator olandez a pătruns în caverna sculptată, iar următorul a violat singurătatea sacră a mormântului, prin ultragiul adus furându-i mâna. Acest furt, cu tot ce a mai urmat, nouă ne-a dovedit însă un lucru: că fiecare parte a corpului său, deși separată de rest, putea constitui un punct central de regrupare a elementelor sau particulelor corpului ei astral. Mâna aceea, care se găsește la mine în cameră, îi putea asigura reginei o reîncarnare imediată, dar și o dematerializare rapidă. Și acum am ajuns la concluziile argumentării mele. Scopul atacului comis asupra mea a fost deschiderea seifului, pentru ca astfel să poată fi scos de acolo Rubinul sacru cu șapte stele. Ușa imensă a seifului nu putea să oprească corpul ei astral, care, întreg sau numai o parte, ar fi putut să se reintegreze fie înăuntrul, fie în afara seifului. Și nu mă îndoiesc că, în întunericul nopții, mâna aceea mumificată a căutat de nenumărate ori Piatra Talisman, căpătând noi forțe prin atingerea ei. Dar, în ciuda puterii sale, corpul astral nu putea să scoată Piatra din seif. Rubinul nu este astral; și n-avea cum să fie deplasat decât în mod normal, deschizându-se ușa. În acest scop, regina s-a folosit de corpul său astral și de puterea sălbatică a Familiarului, ca să introducă în broasca seifului cheia de care se împiedica voința ei. Ani de zile am bănuțit, ba chiar am crezut aceasta și m-am și ferit de aceste forțe ale Lumii de Jos. Și, de asemenea, am așteptat cu răbdare până să adun la un loc toate elementele necesare deschiderii Sipețului Magic și readucerii la viață a reginei mumificate.

El tăcu, și glasul fiicei sale se auzi cald, limpede și plin de adâncă înțelegere:

— Tată, în credința egipteană, puterea de a readuce la viață un corp mumificat este ceva general sau limitat? Adică, această reînviere poate avea loc de mai multe ori în decursul veacurilor, sau doar o dată, și asta definitiv?

— Nu există decât o singură înviere, răspunse el. Au fost unii care au crezut că aceasta trebuia să fie o înviere adevărată a trupului, în lumea reală. Dar credința generală a fost că spiritul își află fericirea în Câmpiile Eli-zee, unde se găsește hrană din belșug și nimeni nu se teme de foamete. Acolo există umiditate și o bogăție de trestii și de stuf, și toate fericirile pe care și le dorește un popor care trăiește într-o țară secetoasă și cu climat arzător.

Atunci Margaret vorbi cu o vigoare ce dovedea convingerile păstrate în adâncul sufletului său:

— Deci mie îmi este dat să înțeleg care a fost visul acestei mari, departe-văzătoare și mărinimoase doamne a trecutului; visul care i-a îndemnat sufletul să aștepte cu răbdare clipa când, după scurgerea atâtor veacuri, acest vis avea să devină o realitate. Visul unei iubiri putea să se nască; o iubire pe care ea simțea că ar putea, chiar în condiții noi, s-o trezească. Iubirea care este gândul de o viață al oricărei femei; al celei de odinioară și al celei de azi; păgână sau creștină, sub price soare, în orice lume, pentru orice muritor, oricare i-ar fi bucuriile și suferințele în viață și în orice împrejurări s-ar afla.

Oh! Știu asta! Știu asta! Sunt femeie, și cunosc inima femeii. Ce însemna lipsa de hrană sau abundența ei? Ce însemnau ospetele sau foamea, pentru această femeie născută într-un palat, cu umbra coroanei celor două Egipturi pe frunte? Ce însemnau mlaștinile cu stuf sau murmurul apei repezi pentru ea, ale cărei bărci puteau pluti pe marele Nil, de la izvoare până la vărsare? Ce însemnau pentru ea bucuriile mărunte, sau absența micilor temeri, ea, al cărei braț ridicat putea să pornească oști, sau să aducă la țărnul palatelor sale pe toți neguțătorii lumii! La cuvântul căreia au

răsărit temple pline de frumusețile artei vremurilor vechi, cărora a visat și i-a plăcut să le dea viață! Sub îndrumarea căreia s-a deschis stânca, pentru a face loc mormântului, așa cum ea însăși l-a plănit. Sigur, sigur, o astfel de ființă a avut numai visuri nobile. Le simt în inima mea, le văd cu ochii închiși!

În timp ce vorbea, părea inspirată; și privirea ei scruta acum depărtările, ca și cum ar fi zărit ceva dincolo de lume. Apoi ochii-i adânci se umplură de lacrimile abia stăpânite ale unei mari emoții. Prin glasul ei părea că vorbește sufletul adevărat al femeii; iar noi, care o ascultam, eram fermecați.

— Pot s-o văd în singurătatea și în liniștea mândriei sale fără margini, visându-și visul despre lucruri atât de deosebite de ceea ce o înconjura... Despre un alt pământ, acolo departe, departe, sub cerul nopților liniștite, sub lumina frumoasă și plină de răcoare a stelelor. Un pământ sub steaua de la miazănoapte, unde suflă vânturile blânde care răcoresc aerul înfierbântat al deșertului. Un pământ al ierburilor verzi, departe, departe, undeva ... Acolo unde nu există uneltiri și nici preoțimea vicleană care gândește numai să ajungă la putere cu ajutorul templelor sale triste, și ale mai tristelor peșteri pentru morți, cu interminabilele lor ritualuri funebre. Un pământ unde iubirea nu este ceva de rând, ci un dar divin al sufletului! Acolo unde avea să găsească, poate, acel suflet nobil, care să-l înțeleagă pe al său și care să-i poată vorbi cu buze de ființă muritoare ca și ea; un suflet a cărui gândire să se contopească cu a sa, într-o dulce comuniune de la inimă la inimă, așa cum avea să li se amestece suflarea în aerul din jur. Cunosc simțământul, pentru că eu însămi l-am împărtășit. Acum pot vorbi despre el, de când binecuvântarea a pătruns în propria mea viață. Pot vorbi despre el, deoarece îmi dă puterea să înțeleg emoțiile și sufletul plin de doruri al acestei dulci și frumoase regine, atât de deosebită de lumea sa, atât de sus deasupra vremii sale! A cărei ființă, s-o spunem, poate porunci forțelor din Lumea de Jos; iar numele aspirațiilor sale, deși săpat doar pe o nestemată luminată de stele, poate porunci tuturor forțelor din Panteonul Marilor Zei. Și sunt sigură că va fi fericită să se odihnească după împlinirea acestui vis!

Noi bărbații ascultam tăcuți emoționanta interpretare dată de Margaret dorinței sau scopului femeii de demult. Fiecare vorbă și intonație a sa purtau în ele convingerea propriei sale credințe. Măreția gândurilor ei părea să ne înalțe pe toți cei care ascultam. Nobilele ei cuvinte, înșirându-se într-o cadență muzicală și vibrând de o intensitate interioară, păreau glasul unui instrument uriaș al forțelor elementare. Chiar și tonul său era pentru noi toți ceva nou: o ascultam ca pe o nouă și stranie ființă, dintr-o altă lume tot atât de stranie. Chipul tatălui era plin de încântare. Acum înțelegeam de ce. Înțelegeam fericirea care îi intrase în viață, la reîntoarcerea în lumea reală din acel prelungit popas în lumea visului. Ca să găsească în fiica sa, a cărei fire îi rămăsese până atunci necunoscută, o asemenea bogăție de sentimente, o atât de frumoasă interiorizare spirituală, o astfel de imaginație de erudit, o astfel de... Restul sentimentelor sale erau de speranță...

Ceilalți doi bărbați tăceau fără să-și dea seama. Unul își avusese propriile-i visuri; cât despre celălalt, visurile lui urmau să se înfiripe.

Iar eu, eu păream căzut în transă. Cine era această nouă, luminoasă ființă care se trezise la viață din negura și tenebrele spaimelor noastre? Iubirea oferă posibilități dumnezeiești inimilor celor îndrăgostiți. Aripile sufletului pot oricând să crească pe umerii ființei iubite, care va lua apoi chip de înger. Știam că în sufletul lui Margaret existau superbe posibilități, de toate felurile. Atunci când la umbra sălciiilor aplecate pe râu privisem în adâncul ochilor săi frumoși, am avut pentru totdeauna credința în multiplele frumu-

seși și splendori ale inimii sale; dar azi, spiritul acesta avântat și înțelegător era, cu adevărat, o revelație. Mândria mea, ca și cea a tatălui ei, mă depășea; bucuria și încântarea mea erau supreme.

Când reveniram cu toții pe pământ, fiecare în felul său, domnul Trelawny, ținând strâns mâna fiicei sale, își continuă prelegerea:

— Și acum să vorbim despre momentul ales de regina Tera pentru învierea sa. Azi, noi suntem în măsură să facem cele mai precise calcule astronomice, legate de poziția exactă a stelelor. După cum știți, stelele își schimbă poziția lor relativă pe cer; dar, deși distanțele reale străbătute sunt dincolo de înțelegerea noastră, efectele, așa cum le vedem noi, sunt neînsemnate. Cu toate acestea ele pot fi măsurate, nu în ani, desigur, ci în secole. Acesta a fost și procedeul prin care Sir John Herschel a reușit să stabilească data ridicării Marii Piramide — o dată fixată cu ajutorul timpului necesar ca să schimbe o stea din emisfera nordică a constelației Dragonului cu Steaua Polară; lucru verificat după aceea de descoperiri ulterioare. Deducem de aici că nu putem să ne îndoim în nici un fel că, cel puțin cu o mie de ani înaintea reginei Tera, la vechii egipteni astronomia era o știință exactă. Prin urmare, aștrii care urmează să formeze o constelație își schimbă, în decursul timpului, pozițiile lor relative; și un exemplu remarcabil este Carul Mare. Schimbările în poziția stelelor, chiar în decurs de patruzeci de veacuri, sunt atât de mici, încât cu greu pot fi observate de un ochi neantrenat pentru observații de detaliu; însă ele pot fi măsurate și verificate. A observat careva din dumneavoastră cât de exact corespund stelele de pe Rubin cu poziția stelelor Carului? Sau cum acestea concordă cu părțile translucide ale Sîpetului Magic?

Toți dădurăm afirmativ din cap. El continuă:

— Așa este. Ele corespund cu exactitate și totuși, atunci când regina Tera a fost așezată în mormânt, nici stelutele de pe Rubin, nici părțile translucide ale Sîpetului nu corespundeau cu poziția aștrilor din constelație, așa cum erau atunci.

Ne uitarăm unul la altul când el se opri: începeam să înțelegem lucruri neclare până atunci. Cu voce sigură, el continuă:

— Nu vedeți care este sensul aici? Nu vedeți oare sub altă lumină intențiile reginei? Ea, care se lăsase condusă de preziceri, magie și superstiții, a ales, în mod firesc, pentru revenirea sa la viață, o vreme care pare să-i fi fost indicată de Marii Zei Înșiși, care și-au trimis mesajul lor prin intermediul unui fulger nimicitor, venit din alte lumi. Când o asemenea vreme este fixată de către înțelepciunea divină, nu trebuie să admitem că doar o culme a inteligenței omenești se poate folosi de ea? Așa se face — aici glasul său deveni mai profund și tremură sub intensitatea emoției — că azi ne este nouă și vremurilor noastre dat prilejul minunat de a putea arunca o privire în lumea trecutului, așa cum nimănui în ziua de azi nu i-a fost dat s-o facă; și n-o să-i fie dat niciodată. De la început și până la sfârșit, scrierile ascunse și simbolurile din minunatul mormânt al acestei excepționale femei sunt pline de lumini călăuzitoare; și cheia nenumăratelor taine stă aici în această atât de splendidă nestemată, pe care ea o ținea în mâna sa, deasupra inimii fără viață, sperând și crezând că această inimă va palpita din nou într-o lume mai bună și mai nobilă! Ne-au mai rămas acum de luat în considerație doar câteva mici amănunte. Margaret ne-a dezvăluit natura intimă a simțămintelor celeilalte regine. El o privi cu dragoste și-i strânse mâna, în timp ce spuse aceasta, și continuă: în ceea ce mă privește, eu sper sincer ca ea să fi avut dreptate; pentru că, în cazul acesta, va fi, sunt sigur, pentru noi toți o mare bucurie să fim de față la realizarea unor atare speranțe. Dar nu trebuie să ne grăbim, sau să ne încredem prea mult în nivelul actual al cunoștințelor noastre. Glasul pe care noi îl ascultăm atenți vine dintr-un timp ciudat de diferit de al nostru;

când viața omului prețuia prea puțin, și când moralitatea vremurilor se sinchisea la fel de puțin de metodele folosite pentru înlăturarea unor piedici din calea realizării unei dorinți. Va trebui să ne păstrăm privirea ațintită asupra laturii științifice a problemei și să așteptăm desfășurarea ei pe plan psihic. Și acum, să vorbim despre această cutie de piatră pe care noi o numim Sipețul Magic. După cum v-am mai spus, eu sunt convins că el se deschide numai supunându-l unor legi ale luminii, sau cu folosirea unor forțe ale ei, necunoscute nouă până în prezent. Există aici mult loc pentru ipoteze și experiențe; deoarece nici până azi oamenii de știință nu au diferențiat cu precizie câte feluri, câte trepte de lumină există și ce putere au. Fără să stăm să analizăm diversele forme de radiații, putem admite totuși existența unor forme de lumină având calități și intensități diferite; și câmpul acesta de investigații științifice este aproape virgin. Știm până azi atât de puțin despre forțele naturii, că nu trebuie să ne oprim imaginația să zboare în căutarea unor posibilități în viitor. Numai în câțiva ani am făcut atâtea descoperiri, care, acum doar două secole, i-ar fi aruncat pe autorii lor în flăcările rugului. Lichefierea oxigenului; descoperirea radiului, a heliului, a poloniului, a argonului; razele Roentgen, razele catodice, radiațiile lui Becquerel. Și, când vom dovedi că există feluri diferite de lumină, cu însușiri diferite, atunci vom putea afla că arderea posedă și ea puteri proprii de diferențiere; că unele flăcări au însușiri pe care altele nu le au. Se poate ca una din condițiile esențiale ale substanței să fie continuitatea, chiar când i se distruge baza. Aseară m-am gândit la acest lucru și mi-am spus că, dacă există anumite proprietăți ale unor uleiuri, pe care altele nu le au, tot așa ar putea exista unele calități similare sau corespunzătoare, sau forțe, în compușii lor. Cred că ați observat câteodată cum lumina dată de uleiul de rapiță nu este chiar aceeași cu cea de parafină, sau că flacăra gazului de iluminat diferă de cea dată de grăsimea de balenă. Asta se observă și la farurile marine. Și deodată mi-a venit în minte ideea că s-ar putea să existe anumite însușiri în uleiul găsit în vasele din mormântul reginei Tera, când acesta a fost deschis. Ele nu erau folosite ca să conserve organele interne, așa cum se obișnuia, ci trebuie să fi fost puse acolo cu un alt scop. Mi-am amintit că în relatarea lui, Van Huyn făcuse niște comentarii asupra modului cum fuseseră sigilate vasele. Sigiliile fuseseră aplicate ușor, deși eficient; puteau fi lesne deschise fără efort. Vasele erau și ele puse într-un sarcofag care, deși foarte solid și ermetic închis, putea fi desfăcut ușor. Prin urmare, m-am apucat îndată să examinez recipientele. Puțin, foarte puțin din tot uleiul mai rămăsese încă, dar devenise gros în cele două veacuri și jumătate cât vasele stătuseră deschise. Însă nu se râncezise; și, cercetându-l, am descoperit că era ulei de cedru, care mai împrăștia încă ceva din aroma sa inițială. Asta mi-a dat ideea că el trebuia folosit la lămpi. Oricine a fost acela care a pus uleiul în vase și a așezat vasele în sarcofag, a știut că ar putea avea loc o îngroșare a lui în decursul timpului, chiar în vase de alabastru, și a avut precis în vedere acest lucru; căci fiecare vas ar fi putut umple de circa șase ori lămpile. Cu acea parte din uleiul rămas am făcut deci câteva experiențe care ar putea să dea ceva rezultate interesante. Știi, doctore, că uleiul de cedru, care era foarte mult folosit în ceremonialul de pregătire a morților în vechiul Egipt, are o oarecare putere de refracție pe care nu o găsim la alte uleiuri? Spre exemplu, noi îl folosim la lentilele de microscop, pentru a mări claritatea imaginii. Noaptea trecută am turnat puțin într-una din lămpi, pe care am așezat-o lângă o parte translucidă a Sipețului Magic. Rezultatul a fost extraordinar; incandescența luminii în interior a fost mai plină și mai intensă decât mi-aș fi putut închipui, acolo unde o lumină electrică, plasată în același loc, ar fi avut prea puțin efect — sau chiar deloc. Aș mai fi încercat și cu altele din cele șapte lămpi, dacă

rezerva mea de ulei nu se termina. Dar sunt pe cale de a rezolva problema, căci aştept să primesc în curând o cantitate suficientă de ulei de cedru. Orice s-ar întâmpla, indiferent din ce cauză, experimentul nostru nu va trebui în nici un caz să fie împiedicat din acest motiv. Vom vedea! Vom vedea!

Doctorul Winchester urmărea, evident, raţionamentul logic al celuilalt, căci comentă:

— Sper din toată inima ca, atunci când lumina va contribui la deschiderea cutiei, mecanismul ei să nu fie avariat sau distrus.

Îndoiala lui ne-a pus pe câţiva dintre noi pe gânduri.

XVI

Grota

Pe seară, domnul Trelawny ne adună iar pe toţi în birou. Când văzu că suntem atenţi, încep să-şi expună teoria:

— Am ajuns la concluzia că, pentru a duce la capăt în bune condiţii marele nostru experiment, trebuie să realizăm o izolare completă şi absolută. O izolare nu numai pentru o zi sau două, ci pentru atât cât va fi nevoie. Aici, aşa ceva ar fi cu neputinţă; obligaţiile şi obișnuinţa vieţii într-un mare oraş, cu riscurile fireşti de a fi expuşi unor întreruperi, ne-ar deranja. Numai telegramele, scrisorile recomandate, sau mesagerii speciali, şi ar fi suficient; dar marea armată a celor care ar dori să afle ceva ar face dezastrul sigur. În afară de asta, întâmplările din ultima săptămână au atras atenţia poliţiei asupra acestei case. Chiar dacă n-au fost date instrucţiuni speciale din partea Scotland Yard-ului sau ale comisariatului de poliţie, puteţi fi siguri că sergentul de stradă, în rondul său, va ţine clădirea sub observaţie. Apoi, toţi servitorii care şi-au părăsit slujba n-or să întârzie să vorbească. Trebuie s-o facă deoarece, în interesul propriei lor reputaţii, sunt obligaţi să găsească o motivaţie pentru părăsirea unei slujbe care, de ce să n-o spun, avea o oarecare poziţie printre vecini. Servitorii vecinilor vor începe să vorbească şi, probabil, înşişi vecinii. Şi atunci, inteligenta şi activa presă, cu zelul ei obișnuit în a informa publicul şi în dorinţa ei de a mări circulaţia informaţiilor, ar lua în primire toată întâmplarea. Când ai un reporter pe urmele tale, şansele de intimitate se reduc la nimic. Chiar dacă ne-am încuia toţi aici, nici aşa n-am fi scutiţi de întrerupere şi poate chiar şi de un amestec nedorit. Şi una şi alta ne-ar strica planurile, aşa că trebuie să ne luăm măsuri efective de părăsire a locului şi de cărat cu noi toate lucrurile. Eu sunt pregătit pentru aşa ceva. De multă vreme am prevăzut o astfel de eventualitate şi m-am organizat în vederea ei. Desigur, n-am ştiut nimic despre ce s-a întâmplat; dar am ştiut ceva despre ce avea sau putea să se întâmple. De mai bine de doi ani, casa mea din Cornwall a fost pusă la punct ca să primească toate curiozităţile care se adăpostesc aici. Când Corbeck a plecat în căutarea lămpilor, am pregătit vechea locuinţă din Kyllion; este prevăzută peste tot cu lumină electrică, şi toate instalaţiile pentru producerea curentului sunt gata. Poate ar fi bine să vă spun, întrucât nimeni dintre dumneavoastră, şi nici măcar Margaret, nu ştiţi, că această casă este complet închisă accesului public, ba chiar privirilor. Ea se găseşte situată pe un mic promontoriu stâncos, în spatele unui deal abrupt, şi nu poate fi văzută decât de pe mare. Mai de mult, ea a fost împrejmuită cu un zid înalt de piatră, căci clădirea dinaintea ei fusese ridicată de un strămoş al meu în zilele când orice casă mare, situată departe de un centru locuit, trebuia să fie dotată cu mijloace proprii de apărare. Aici, deci, este un loc foarte potrivit pentru noi, care ar putea fi pregătit în scopul dorit. Am să vă explic totul

când o să ajungem acolo. Acest lucru se va întâmpla curând, căci suntem deja în curs de mutare. Am trimis vorbă domnului Marvin ca toate pregătirile pentru transportul nostru să fie gata. El va obține un tren special, de noapte, pentru evitarea curioșilor. Vom dispune, de asemenea, și de un număr de căruțe și camioane cu cai, cu destui oameni și unelte, pentru cărațul lăzilor la gara Paddington. O să fim plecați de aici mai înainte ca domniile Arguși de la ziare să prindă de veste. Azi vom începe împachetatul; și cred că până mâine noapte vom fi gata. Toate lăzile pe care le-am folosit când am adus lucrurile din Egipt sunt depozitate în dependențe, și-mi pare bine că, dacă ele au fost suficiente pentru un drum prin deșert, de-a lungul Nilului până la Alexandria și de acolo la Londra, vor fi în mod sigur bune și pentru drumul de aici până la Kyllion. Noi patru, bărbații, cu Margaret care să ne ajute când va fi nevoie, vom putea împacheta fără riscuri lucrurile; iar personalul de la transporturi le va urca în camioane. Tot azi pleacă la Kyllion și servitorii; iar doamna Grant se va ocupa de pregătirile necesare. Ea va duce cu sine un stoc de provizii, atât cât să nu atragem atenția localnicilor prin cumpărăturile noastre zilnice; și ne va aproviziona cu alimente de la Londra. Mulțumită felului înțelept și generos în care Margaret i-a tratat pe servitorii care s-au hotărât să rămână, avem în acest moment un personal pe care putem conta. Au fost în prealabil instruiți să păstreze secretul, așa că, din interior, nu trebuie să ne temem de indiscreții. Într-adevăr, când servitorii se vor întoarce la Londra, după ce vor pregăti totul la Kyllion, n-or să mai existe multe subiecte de trăncăneală; în orice caz, nu prea multe amănunte. Și deoarece trebuie să începem primele ambalări imediat, o să amânăm alte explicații pentru mai târziu, când vom avea timp.

Prin urmare, ne-am pus pe treabă. Îndrumați de domnul Trelawny și ajutați de servitori, am scos din dependențe lăzile. Unele dintre ele erau foarte solide, întărite cu multe dubluri de lemn, benzi de fier și stinghii prevăzute cu șuruburi și piulițe. Le-am aranjat prin casă, fiecare în apropierea obiectului pe care trebuia să-l conțină. După ce aceste pregătiri s-au încheiat și după ce am adus în fiecare cameră și hol cantități mari de paie, deșeururi de bumbac și hârtie, am dat drumul la servitori. Apoi ne-am apucat de împachetat.

Nici unul din noi, neobișnuiți cu ambalatul, n-aveam nici cea mai mică idee de câtă muncă trebuia depusă pentru ceea ce ne-am propus. În ceea ce mă privește, eu avusesem o idee vagă despre marele număr de obiecte egiptene din casa domnului Trelawny; dar, până în clipa când am ajuns să mă ocup de ele în ordine, n-am putut bănui nici importanța, nici mărimea unora din ele și nici numărul lor imens. Am lucrat până noaptea târziu. Câteodată am făcut apel la tot efortul pe care trebuia să-l depunem împreună doar pentru un singur obiect; apoi lucram iar separat, însă mereu sub supravegherea directă a domnului Trelawny. El personal, ajutat de Margaret, ținea o evidență exactă a fiecărei piese.

Abia după ce ne-am așezat, zdrobiți de oboseală, la o cină îndelung amânată, am început să ne dăm seama că o mare parte din treabă fusese făcută. Și totuși închisesem puține lăzi; ne mai rămânea încă destul de lucru. Terminasem de ambalat câteva lăzi, fiecare conținând un singur sarcofag mare. Lăzile cu obiecte mai numeroase nu puteau fi închise până ce acestea nu erau clasificate și împachetate.

În noaptea aceea am dormit neîntors și fără vise; și, de dimineață, am constatat că și ceilalți dormiseră la fel.

Până la ora mesei, în seara următoare, treaba era făcută și totul gata pentru hamalii care trebuiau să sosească la miezul nopții.

Cu puțin înainte de ora fixată am auzit huruitul roților și imediat am fost asaltați de o armată de muncitori care, doar prin forța numărului lor,

păreau să mute fără efort, într-o nesfârșită procesiune, toate lăzile și pachetele. Le-a fost de ajuns ceva mai mult de o oră și, când camioanele și căruțele au pornit la drum, eram și noi gata să le urmăm la Paddington. Bineînțeles că Silvio ne însoțea, ca făcând parte din grup. Înainte de a pleca am mai aruncat o privire prin casa care arăta într-adevăr dezolant. Cum servitorii plecaseră toți spre Cornwall, nu se făcuse nici măcar o încercare de curățenie; fiecare încăpere și culoar unde lucrasem și toate scările erau pline de hârtii, câlți și urme de încălțăminte murdară.

Ultimul lucru pe care domnul Trelawny l-a făcut, înainte de a ieși, a fost să ia Rubinul cu Șapte Stele. Pe când îl pune în siguranță în portmoneu, Margaret, care păruse deodată moartă de oboseală și stătea lângă tatăl ei palidă și țeapănă, deodată se luminează la față, parcă inspirată de această piatră. Zâmbi când i se adresă aprobator tatălui său:

— Ai dreptate, tată. În noaptea asta n-o să mai avem necazuri. Ea n-o să-ți mai strice, sub nici un motiv, socotelile. Ți-o jur pe sufletul meu.

— Ea — sau ceva — ne-a stricat multe, acolo în deșert, când ne înapoiam de la mormânt în Valea Vrajitorului, observă Corbeck, de alături.

Margaret îi răspunse ca fulgerul:

— Aa, dar atunci ea se afla în mormântul din care mii de ani corpul ei nu fusese mutat. Ea trebuie să știe acum că lucrurile s-au schimbat.

— Și cum poate să știe? Întrebă tăios Corbeck.

— Dacă posedă acel corp astral, despre care ne-a vorbit tata, atunci sigur că trebuie să știe. Cum să nu poată? Cu prezența ei invizibilă și cu o inteligență în stare să rătăcească peste tot, până la stele, chiar și dincolo de lumea noastră!

Tăcu, iar tatăl său spuse solemn:

— Aceasta este și ipoteza pe care ne bazăm. Trebuie să avem curajul convingerilor noastre și să acționăm conform lor — până la capăt!

Margaret îi prinse mâna și i-o ținu strâns, cu un aer visător, în timp ce noi ne strecuram unul câte unul din casă. Îi mai strângea încă mâna când el încuia ușa de la hol, iar noi ne îndreptam toți spre poartă, la ieșire, de unde am luat o trăsură spre Paddington. Când toate lucrurile fură încărcate la gară, toți muncitorii plecară la tren; în acesta fuseseră încărcate și câteva chesoane folosite la căratul lăzilor care conțineau marile sarcofage. Căruțe obișnuite și mulți cai trebuiau să ne aștepte la Westerton, stația noastră pentru Kyllion. Domnul Trelawny rezervase un vagon de dormit pentru tot grupul; cum plecă trenul, am intrat toți în cușete.

În noaptea aceea am dormit dus. Trăiam o senzație de absolută și supremă siguranță. Vorbele lui Margaret: "În noaptea asta n-o să mai avem necazuri!" păreau să mi-o aducă o dată cu ele. Nu mă îndoiam de asta; și nici ceilalți, cred. Abia după aceea am început să mă gândesc ce o făcea să fie atât de sigură. Trenul era un tren de mică viteză, cu multe și prelungite opriri. Dar cum domnul Trelawny nu ținea să ajungă la Westerton pe lumină, nu era nevoie să ne grăbim; iar pentru cărători fusese organizată servirea mesei la anumite halte pe parcurs. Noi aveam pregătite coșurile cu provizii în propriul nostru vagon.

Toată după-amiaza am discutat despre Marele nostru Experiment, lucru care părea să devină adevărata esență a preocupărilor noastre. Pe măsură ce trecea timpul, domnul Trelawny părea tot mai cuprins de entuziasm; speranța pentru el devenise certitudine. Doctorul Winchester, la fel; deși uneori mai emitea câte o considerație științifică ce provoca un impas în șirul de argumente ale celui alt, sau pur și simplu, îl întrerupea. Pe de altă parte, domnul Corbeck părea ușor în dezacord cu teoria. Poate pentru că, în timp ce părerile celorlalți avansau, a sa rămânea pe loc; și dădea impresia unei atitudini negative, chiar dacă nu pe de-a-ntregul.

Cât despre Margaret, ea părea într-un fel copleșită. Poate că trecea

printr-un nou val de frământări, sau poate că privea acum problema mult mai serioasă decât o făcuse până atunci. Era, în general, mai mult sau mai puțin distrasă, cufundată parcă în gânduri; se trezea ades din ele cu o tresărire. Asta se întâmpla de obicei atunci când survenea ceva pe drum, ca de exemplu oprirea în stații, sau când uruitul puternic provocat de traversarea unui viaduct trezea ecoul în dealurile și stâncile din jurul nostru. De fiecare dată ea se avânta în discuții, luând parte la ele de parcă ar fi vrut să arate că, oricât i-ar fi fost gândul de preocupat, simțurile ei recepționau pe deplin tot ce se petrecea în jurul său. Față de mine se comporta ciudat. Uneori era rezervată, pe jumătate sfioasă, pe jumătate trufașă, ceea ce era ceva nou pentru mine. Altădată, în privire, în gesturi și în glas părea plină de pasiune, lucru care mă zăpăcea de bucurie. Și totuși, puțin din natura ei adevărată s-a manifestat pe parcursul acestei călătorii.

Pe drum a existat doar un singur episod oarecum alarmant, dar cum noi toți dormeam în acel moment, n-a deranjat pe nimeni.. Am aflat despre el de dimineață, de la un însoțitor de tren. Pe când străbăteam drumul dintre Dawlish și Teignmouh, trenul a fost oprit de cineva care semnaliza agitând o tortă, chiar pe linie. Mecanicul, trăgând frâna, a descoperit că exact în fața garniturii avusese loc o mică alunecare de teren; o porțiune din pământul roșu al malului se surpase. Însă nu ajunsese până la șine; și mecanicul și-a reluat drumul, fără să fie prea încântat de această întârziere. Ca să folosesc propriile cuvinte ale însoțitorului, "aici pe linia asta, sunt al dracului de multe necazuri!"

Am sosit la Westerton cam pe la orele nouă seara. Căruțele și caii ne așteptau, și operația de descărcare din tren începu imediat. Grupul nostru nu rămase să aștepte terminarea descărcatului, treaba fiind lăsată pe mâna unor oameni pricepuți. Ne-am urcat în trăsură care ne aștepta și ne-am îndreptat grăbiți prin întunericul nopții spre Kyllion.

Ne-a impresionat pe toți casa, așa cum o vedeam în lumina strălucitoare a lunii. O clădire mare de piatră din epoca iacobină; vastă și spațioasă, situată deasupra mării, chiar pe marginea unei faleze înalte. Când am dat ocol aleii tăiate în stâncă și am ajuns sus pe platoul unde se găsea clădirea, tunetul și murmurul valurilor ce se spărgeau de stânci, la distanță sub noi, ajungeau sus însoțite de o suflare de aer umed și înviorător. Am înțeles atunci într-o clipită cât de bine aveam să fim feriți aici, pe malul stâncos, deasupra mării, de priviri străine.

Am găsit în casă totul pregătit. Doamna Grant și echipa sa făcuseră treabă bună: totul era strălucitor, proaspăt și curat. Am făcut un scurt examen al încăperilor principale și apoi ne-am despărțit să ne spălăm și să ne schimbăm, după un drum de mai bine de douăzeci și patru de ore.

Am luat cina în marea sufragerie din aripa de sud, care avea toată fața spre mare. Murmurul valurilor ajungea până la noi mai înăbușit, dar neîntrerupt. Deoarece acest mic promontoriu înainta mult în mare, partea de nord a clădirii era deschisă; iar nordul nu ne era închis de uriașa masă de roci care, înălțându-se în spate deasupra noastră, ne despărțeau de restul lumii. Departe, dincolo de golf, puteam vedea luminile tremurânde ale castelului și, ici și colo, de-a lungul țărmului, lumina palidă a unei ferestre de pescar. În rest, marea era un câmp albastru întunecat cu, din când în când, o licărire de lumină, când raza stelelor ajungea până jos, pe creasta vreunui val învolburat.

După cină, ne-am strâns cu toții în încăperea pe care domnul Trelawny o mobilase ca birou, alături de dormitorul său. Când am intrat, primul lucru pe care l-am observat a fost un seif mare, oarecum asemănător cu cel din camera sa din Londra. După ce ne-am strâns toți, domnul Trelawny se apropie de masă și, scoțându-și portmoneul, îl puse jos. Făcând asta, îl apăsă ușor cu palma. Fața lui deveni brusc curios de palidă. Cu degete tre-

murânde, deschise portmoneul, murmurând:

— Umflătura nu-mi pare aceeași; sper să nu se fi întâmplat nimic!

Toți trei bărbații ne-am strâns aproape, în jurul lui. Doar Margaret a rămas calmă; stătea dreaptă și tăcută, liniștită ca o statuie. Avea o privire îndepărtată, ca și cum n-ar fi știut și nici nu ar fi interesat-o ce se petrece în jurul ei.

Cu un gest deznădăjduit, Trelawny deschise larg buzunarul portmoneului, în care pusese Rubinul cu Șapte Stele. Prăbușindu-se pe scaunul de lângă el, bâlbâi cu voce răgușită:

— Dumnezeule! A dispărut. Fără el, Marele nostru Experiment s-a terminat!

Vorbele lui părură că o trezesc pe Margaret din starea ei de introspecție. Obrazul i se crispă de durere, dar aproape imediat se liniști. Zâmbi ușor și spuse:

— Trebuie să fie în camera ta, tată. A căzut probabil din portmoneu când te-ai schimbat.

Fără să scoatem o vorbă, ne-am repezit cu toții în cealaltă încăpere pe ușa deschisă. Și atunci un sentiment de liniște ne cuprinse pe toți, la fel cum te cuprinde frica.

Acolo, pe masă, stătea Rubinul cu Șapte Stele, scânteind și aruncând o lumină mohorâtă, ca și cum fiecare colț al celor șapte steluțe ale sale își strecura raza prin sânge.

Cu oarecare sfială ne-am uitat în jur, apoi unul la celălalt. Margaret era acum la fel ca noi. Își pierduse calmul de statuie. Toată rigiditatea ei meditativă dispăruse și își frângea mâinile cu atâta putere, încât încheieturile i se albiseră.

Fără să scoată o vorbă, domnul Trelawny luă piatra și fugi cu ea în camera alăturată. Deschise cât putu de repede, cu cheia pe care o ținea legată de încheietura mâinii, ușa seifului și vârî bijuteria înăuntru. Când ușa grea fu închisă și încuiată, el păru să respire mai ușurat.

Într-un fel, acest episod, deși în multe privințe neliniștitor, păru să ne readucă la vechea noastră stare de spirit. De la plecarea din Londra fuseserăm tot timpul suprasolicitați; iar întâmplarea aceasta venea ca un fel de destindere. Un alt pas în ciudata noastră acțiune fusese făcut. Schimbarea era mult mai vizibilă la Margaret decât la oricare din noi. Poate pentru că ea era femeie și noi bărbați; poate pentru că era mai tânără decât noi toți; poate că ambele motive erau valabile, fiecare în felul său. Dar oricum, o schimbare exista; iar eu eram mai fericit decât fusesem pe drum. Toată buna ei dispoziție, gingășia și marea ei sensibilitate păreau acum mai depline; și ori de câte ori privirea tatălui se oprea asupra ei, chipul lui se lumina.

În așteptarea sosirii căruțelor, domnul Trelawny ne plimbă prin casă, arătându-ne și explicându-ne cum urmau să fie așezate lucrurile pe care le adusesem cu noi. Numai într-o singură privință fu mai reținut. Poziția acelor obiecte legate direct de Marele Experiment nu ne-a indicat-o. Deocamdată lăzile ce le conțineau trebuiau să rămână în holul de la intrare.

În timp ce inspectam casa, căruțele își anunțară sosirea; iar agitația și zarva din noaptea precedentă reîncepură. Domnul Trelawny stătea în hol lângă ușa masivă, legată în fier, și dădea dispoziții pentru amplasarea fiecărei lăzi mari. Cele care conțineau obiecte mărunte fură așezate în holul interior, unde urmau să fie desfăcute.

Într-un timp necrezut de scurt toate lucrurile fură descărcate, iar căraușii plecară cu un bacșiș pentru fiecare, oferit prin șeful lor, ceea ce îi făcu să se piardă în mulțumiri. Ne-am retras apoi în camerele noastre. Eram toți plini de o încredere ciudată. Nu-mi închipui că exista cineva care să se îndoiască de liniștea de care aveam să ne bucurăm în restul nopții.

Încrederea ne-a fost îndreptățită, căci de dimineață, când ne-am strâns din nou, am constatat că toți domniserăm bine și împăcați.

În timpul zilei, toate curiozitățile, cu excepția materialului necesar pentru Marele Experiment, fură așezate la locul care le fusese destinat. Apoi am aranjat ca tot personalul să se înapoieze cu doamna Grant la Londra a doua zi de dimineață.

Odată personalul plecat, domnul Trelawny, după ce constată că toate ușile erau încuiate, ne luă cu el în birou.

— Acum, zise el după ce ne așezarăm, am să vă împărtășesc un secret; însă, conform unei vechi promisiuni, care nu îmi lasă toată libertatea, trebuie să vă cer la fiecare să-mi făgăduiți solemn că n-o să-l dați în vileag. De cel puțin trei sute de ani, această promisiune a fost respectată de toți cei cărora le-a fost cerută și, nu numai o dată, vieți omenești și siguranța lor au fost apărate datorită respectării acestei promisiuni. Chiar așa, eu calc litera, dacă nu și spiritul tradiției; pentru că ar trebui să îl dezvălui numai celor mai apropiați membri ai familiei.

Am promis cu toții. Atunci el continuă:

— În această casă există un loc tainic, o grotă, evident naturală, dar amenajată de mâna omului, sub această clădire. N-am să vă spun acum că ea a fost întotdeauna folosită în limitele legii. În vremea Edictului Sângeros mai mulți cetățeni din Cornwall și-au găsit refugiu aici; și mai târziu, și mai de demult, ea a constituit — nu mă îndoiesc de asta — un loc bun pentru ascuns mărfuri de contrabandă. "Tre Pol și Pen", cred că știți, au fost întotdeauna contrabandiști, iar cunoscuții, prietenii și vecinii lor nu s-au dat nici ei înapoi de la o asemenea treabă. Un loc sigur, bun de ascunziș, a fost, din aceste motive, considerat întotdeauna un lucru valoros; și deoarece stăpânii Casei noastre au insistat întotdeauna ca acest secret să fie păzit, eu sunt legat pe cuvânt de onoare să-l respect. Mai târziu, dacă totul se va sfârși cu bine, am să vi-l spun, ție, Margaret, și dumitale, Ross, punându-vă aceleași condiții de care sunt și eu legat.

Se ridică, iar noi toți îl urmarăm. Ne lăsă în holul exterior câteva minute; apoi reveni și ne făcu semn să-l urmăm.

În holul interior văzurăm că o porțiune întreagă dintr-un splendid element decorativ al peretelui era mișcată într-o parte, și în cavitatea rămasă se vedea un spațiu mare întunecat, cu capătul unei scări tăiată în stâncă. Dar, cum nu era chiar atât de întunecat, însemna că exista neapărat undeva o sursă de lumină naturală, așa că, fără să ezităm, l-am urmat pe domnul Trelawny, care începuse să coboare. Cam după vreo patruzeci ori cincizeci de trepte tăiate printr-un fel de coridor cotit, am ajuns într-o grotă mare, al cărei capăt se îngusta spre fund. Era un loc foarte spațios, luminat slab prin câteva lungi deschizături de formă curioasă. De fapt, doar niște fisuri în rocă, ce permiteau mascarea unor ferestre. Lângă fiecare atârna un oblon care putea fi închis fără greutate cu ajutorul unei funii ce se vedea legănându-se ușor. Zgomotul continuu al valurilor ajungea slab de jos. Domnul Trelawny începu imediat să vorbească.

— Acesta este locul pe care l-am ales, ca cel mai potrivit pentru Marele nostru Experiment. El îndeplinește în sute de feluri diferitele condiții care, trebuie s-o spun, sunt de primă importanță pentru obținerea succesului. Aici suntem și vom fi tot atât de izolați cât și regina Tera în mormântul ei de piatră din Valea Vrajitorului, și chiar într-o cavernă. De va fi bine sau rău, aici trebuie să ne încercăm norocul și să așteptăm rezultatele. Dacă reușim, atunci vom putea să facem cunoscut oamenilor de știință moderni oceanul de lumină al Lumii Vechi, care va schimba întregul fel de a gândi, de a studia și de a acționa al omenirii. Dacă nu reușim, atunci tot ceea ce am aflat până azi în vederea încercării noastre va pieri o dată cu noi. Eu cred că acum suntem pregătiți pentru aceasta și

pentru ce are să mai fie!

Tăcu. Nimeni nu spuse nimic, și toți dădurăm din cap în semn de înțelegere. El continuă, dar cu o mică ezitare:

— Nu este încă prea târziu! Dacă vreunul din dumneavoastră are vreo îndoială sau vreo presimțire, pentru numele lui Dumnezeu, să vorbească acum! Oricine ar fi, este liber să plece, nu-l va împiedica nimeni s-o facă. Cei rămași pot merge singuri mai departe!

Se opri din nou, și ne privi cu atenție pe toți la rând. Ne uitarăm și noi unul la altul: nimeni nu șovăia. În ceea ce mă privea, dacă aș fi avut vreo îndoială, chipul lui Margaret îmi dădea siguranță. Era netemător; era concentrat; era calm.

Domnul Trelawny trase adânc aer în piept și, pe un ton mai bine — dispus dar și mai hotărât, continuă:

— Ei bine, pentru că gândim cu toții în același fel, cu cât vom face mai curând cele necesare, cu atât va fi mai bine. Vreau să vă spun că acest loc, ca de altfel și tot restul clădirii, poate fi iluminat electric. Dar nu putem face legătura direct la rețea, ca să nu ne trădăm secretul; am însă aici un cablu pe care îl putem instala în hol și închide circuitul.

În timp ce vorbea, începu să urce treptele. Lângă intrare prinse capătul unui cablu pe care îl trase și-l montă la un întrerupător instalat pe perete. Apoi, acționând întrerupătorul, inundă întreaga peșteră și scara de jos cu lumină. Acum puteam să văd, la lumina ce cădea în coridor, că vâgăuna de lângă scară dădea direct în cavernă. Deasupra se găseau un troliu și un întreg bloc de scripeți sistem Smeaton. Domnul Trelawny, văzându-mă că-l privesc, zise, ghicindu-mi exact gândurile:

— Da, e ceva nou. L-am instalat eu singur cu un scop precis. Știam că o să avem de coborât greutatea mari; și, fiindcă nu vroiam să-mi cunoască secretul prea mulți, am aranjat acest palan pe care îl pot acționa singur în caz de nevoie.

Ne-am apucat îndată de treabă; și, până la căderea nopții, am coborât, am desfăcut și am plasat în locurile indicate de domnul Trelawny toate sarcofagele mari și toate obiectele și curiozitățile pe care le adusesem cu noi.

Era ceva straniu și ireal în toată această desfășurare de splendori aparținând unor vremuri apuse, într-o cavernă cu pereții verzi, care, ca formă și scop, cu instalațiile moderne și cu lumina electrică, reprezenta atât lumea trecutului cât și pe cea de azi. Și, pe măsură ce timpul trecea, ajungeam să recunosc tot mai mult înțelepciunea și alegerea potrivită făcută de domnul Trelawny. M-a tulburat însă momentul când Silvio, care fusese adus în brațe de stăpâna sa și care adormise pe haina mea, după ce mă dezbrăcasem, sări ca un are și se repezi cu aceeași ferocitate, ca prima oară, asupra mumiei pisicii, în clipa în care o despachetam.

Incidentul mi-a arătat-o pe Margaret într-o nouă postură, și încă una care mi-a dat o strângere de inimă. Ea stătuse foarte liniștită deoparte, aplecată asupra unui sarcofag, într-una din acele atitudini absente, cum o mai văzusem de curând; dar auzind zgomotul și văzând ieșirea violentă a lui Silvio, păru cuprinsă de o adevărată furie. Ochii ei erau plini de flăcări, iar gura i se crispă într-un fel crud și aspru, așa cum nu o mai văzusem niciodată. Făcuse în mod reflex un pas înspre Silvio, gata să intervină. Dar făcusem și eu un pas; și, când ea îmi prinse privirea, se opri tresărind. Tresărirea ei violentă aproape că îmi tăie respirația; și am ridicat atunci mâna să mă frec la ochi. Când am făcut asta, ea se liniști deodată; iar pe chipul ei se putea citi numai uimire. Cu toată gingășia și grația ei se apropie și-l luă pe Silvio în brațe, așa cum făcuse și altădată, îl ținu strâns, mângâindu-l și răsfățându-l, ca pe un copil mic care a greșit.

Privind-o, mă cuprinse un fel de teamă ciudată. Margaret pe care o

cunoșteam eu părea schimbată; și în adâncul inimii mele mă rugam ca pricina acestei tulburări să dispară cât mai repede. Mai mult ca oricând îmi doream în clipa aceea ca ciudatul nostru Experiment să se sfârșească cu bine.

Când totul fu pus la punct în încăperea așa cum dorea domnul Trelawny, acesta ne privi pe rând până ce simți că ne-am concentrat toată atenția asupra sa și ne spusei

— Totul este acum gata și fiecare lucru e la locul său. Ne-a rămas doar să așteptăm momentul potrivit pentru a începe.

Un timp am rămas tăcuți. Doctorul Winchester vorbi primul:

— Care e momentul potrivit? Ați aproximat ceva? Chiar dacă nu sunteți sigur de data exactă?

El răspunse imediat:

— După foarte multă gândire, am fixat ziua de 31 iulie.

— Pot să vă întreb de ce această zi?

Răspunsul veni calm:

— Regina Tera a fost într-o mare măsură stăpânită de misticism, și există atâtea semne evidente că ea, așteptând să revină la viață, a ales, normal, pentru acest eveniment un moment aflat sub influența unui zeu al reînvierii. Și cea de a patra lună a anotimpului inundațiilor aparține lui Harmachis, acesta fiind numele lui Ra, Zeul Soare, la ora răsăritului, în zori, simbolizând deci deșteptarea, trezirea. Această trezire se referă clar la viață fizică, fiind vorba aici de miezul existenței zilnice a unui om. Și cum această lună începe la 25 iulie, după calendarul nostru a șaptea zi ar fi 31 iulie; pentru că puteți fi siguri că mistica regină n-ar fi ales altă zi decât pe a șaptea, sau cel mult un multiplu de șapte. Știu că mulți dintre dumneavoastră v-ați întrebat de ce ne-am apucat de aceste pregătiri cu atâta minuțiozitate. Iată de ce. Noi trebuie să fim gata, din toate punctele de vedere, atunci când are să vină timpul; și nu vedeam de ce să stăm în așteptare zile întregi degeaba.

Așa că am așteptat ziua de 31 iulie, încă două zile, când urma să aibă loc Marele Experiment.

XVII

Îndoieli și temeri

Marile învățăminte le tragem din experiențe mici. Istoria veacurilor nu este altceva decât o nesfârșită repetare a istoriei orelor. Amintirile sufletului nu sunt decât istoria multiplă a unei clipe.

Îngerul Judecății scrie în Cartea Mare a Vieții, dar nu folosind culorile curcubeului; pana sa nu este înmuiată în nici un fel de culoare, ci doar în lumină și-n întuneric. Ochiul înțelepciunii infinite nu are nevoie de nuanțe. Toate lucrurile, toate gândurile, toate emoțiile, experiențele, îndoielile, speranțele și spaimile, toate intențiile și dorințele, privite în adevăratul miez al mulțimii de elemente care le alcătuiesc, sfârșesc prin a se transforma în exact contrariul lor.

Dacă cineva ar vrea să cunoască istoria unei vieți, care să cuprindă, adunată în ea, întreaga experiență trăită de un fiu al lui Adam, atunci cu siguranță că toată povestea, scrisă cinstit, a amintirilor mele din ultimele patruzeci și opt de ore i-ar oferi tot ce-și dorește. Iar Îngerul Judecății va putea și el să scrie, ca de obicei, în lumini și umbre, ceea ce vom înțelege noi că reprezintă expresia finală a Cerului și a Infernului. Deoarece în Cerul prea-înalt se află lăcașul Credinței; iar Îndoiala stă deasupra întunericului căscat al Iadului.

Au existat în aceste două zile, desigur, clipe însorite; clipe în care,

simțind duișia lui Margaret și dragostea ei pentru mine, toate îndoielile mele se risipeau ca ceața dimineții dinaintea soarelui. Dar cumpăna timpului — și cât de copleșitoare era ea — atârna sumbră deasupra mea, ca un lînțoliu. Ora, pe care acceptasem s-o aștept, se apropia atât de repede și mă învecinam atât de mult cu ea, încât sentimentul sfârșitului era copleșitor. Probabil că rezultatul avea să fie viața sau moartea pentru oricare dintre noi; dar eram toți pregătiți pentru asta. Margaret și cu mine, în privința riscului, eram un singur suflet. Problema aspectului moral al cazului, care implica și credința religioasă în care fusesem educat, nu era de natură să mă îngrijoreze; căci nu stătea în puterea mea nici măcar să înțeleg faptele și cauzele care le provocau. Îndoiala în privința succesului Marelui Experiment era îndoiala care există în toate acțiunile de mari perspective. Pentru mine, a cărui viață se petrecuse în lupte ale minții, această formă de îndoială era mai degrabă un stimulent decât o inhibare. Atunci ce era acel ceva care mă tulbura și care devenea suferință ori de câte ori gândurile mele stăruiau mai mult asupra sa?

Începeam să mă îndoiesc de Margaret?

Care era lucrul de care mă îndoiam? Nu știam. Nu era dragostea ei, nici cinstea, nici credința, sau bunătatea, sau râvna ei. Atunci, ce?

Era ea însăși!

Margaret se transforma. Uneori, în ultimele zile, de-abia mai recunoșteam în ea pe aceeași față pe care o cunoscusem la picnic, și cu care împărțisem orele de veghe în camera tatălui ei bolnav. Pe atunci, chiar în clipele ei de mare durere sau frică, sau neliniște, ea era plină de viață, de idei și de spirit. Acum, părea în general distrată, și uneori căzută în apatie, ca și cum mintea ei — întreaga ei ființă — n-ar fi fost de față. În unele momente își dovedea întreaga putere de observație și luciditate. Recunoștea și-și aducea aminte de tot ce se petrecea, sau se petrecuse în jurul său; dar revenirea ei la vechea sa personalitate îmi dădea senzația că asist la apariția unei persoane noi în cameră. Până la plecarea din Londra, eram mulțumit ori de câte ori ea era de față. Mă stăpânea acel plăcut sentiment de siguranță care vine din conștiința că dragostea este împărtășită. Acum, însă, îndoiala îi luase locul. Nu mai știam dacă ființa aceasta era Margaret a mea — vechea Margaret pe care o iubisem din prima clipă — sau o alta, nouă, pe care de-abia o înțelegeam, și a cărei răceală spirituală puneă între noi o barieră nevăzută. Câteodată, să zic așa, părea că se trezește brusc. În acele momente, deși îmi spunea lucruri drăguțe și plăcute, pe care le mai spusese deseori înainte, părea totuși mai puțin ea. Era ca și cum ar fi vorbit ca un papagal, sau ar fi repetat vorbele cuiva care putea citi cuvinte și fapte, dar nu și gânduri. După una sau două încercări de acest fel, propria mea îndoială începu să ridice un zid; fiindcă nu mai puteam vorbi cu ușurința și libertatea mea obișnuite. Și astfel, ceas de ceas, am fost purtați amândoi în derivă, tot mai departe unul de altul. Dacă nu ar fi existat acele câteva puține și întâmplătoare momente, când vechea Margaret revenea la mine plină de farmecu-i cunoscut, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Așa stând lucrurile, fiecare astfel de clipă mă făcea s-o iau de la capăt și să am grijă ca dragostea mea pentru ea să rămână neschimbată.

Aș fi dat orice să găsesc pe cineva căruia să mă pot destăinui; dar acest lucru era cu neputință. Cum să vorbesc oare despre îndoielile mele în privința lui Margaret cu cineva, fie chiar și tatăl ei? Cum puteam să-i spun ei așa ceva, când ea însăși era în cauză? Nu-mi rămânea decât să îndur — și să sper. Și, din două, să îndur era o suferință mai mică.

Cred că uneori Margaret își dădea seama că între noi se așternuse un fel de nor, deoarece spre sfârșitul primei zile ea începu să mă evite puțin; să fi devenit mai neîncrezătoare în mine ca de obicei? Până acum căutase

orice prilej ca să fim împreună, așa cum făceam și eu; dar, de astă dată, evitându-ne unul pe altul, ne provocam amândoi o nouă suferință. În ziua aceea, toți din casă păreau foarte liniștiți. Fiecare își vedea de treaba lui, sau era stăpânit de propriile sale gânduri. Ne întâlneam numai când luam masa; și atunci, deși vorbeam, toți păream mai mult sau mai puțin preocupați. Nu exista în toată casa nici măcar agitația provocată de o activitate de rutină. Prevederea domnului Trelawny de a pregăti trei camere, câte una pentru fiecare din noi, făcuse inutilă prezența servitorilor. În sufragerie se găsea mâncare pregătită pentru mai multe zile. Către seară am ieșit singur să fac o mică plimbare. Am căutat-o pe Margaret, să-i cer să vină cu mine; dar, când am găsit-o, se afla într-una din stările ei de apatie, și farmecul prezenței sale dispăruse pentru mine. Supărat pe mine însumi, dar incapabil să-mi înfrânez nemulțumirea, am ieșit singur pe promontoriul stâncos.

Pe țărnul de piatră, cu vasta și încântătoarea întindere a mării în fața mea, și fără alte zgomote decât puternicul clipocit al valurilor de sub mine și țipătul aspru al pescărușilor de deasupra, gândurile îmi alergau libere. Dar orice aș fi făcut, ele reveneau mereu asupra aceluiasi subiect, alungarea îndoielilor care mă copleșeau. Aici, singur, în mijlocul cercului de necuprins al forțelor naturii în luptă, mintea mea începu să lucreze cu precizie. Fără să vreau m-am pomenit că îmi pun o întrebare, la care singur nu mi-aș fi permis să răspund. Până la urmă, insistența cu care gândul meu se zbătea avu câștig de cauză. Mă găseam față în față cu propriile mele îndoieli. Obişnuința felului meu de viață începea să-și spună cuvântul, și am început să analizez ceea ce era evident.

Era un lucru atât de dureros, încât a trebuit să lupt pentru a-mi obliga gândurile la un efort logic. Porneam de la un fapt: Margaret era schimbată — în ce fel și din ce cauză? Să fi fost acesta caracterul său, sau cugetul, sau inima sa? Căci înfățișarea ei rămăsese aceeași. Am încercat să grupez la un loc tot ceea ce aflasem cândva despre ea, începând cu ziua când se născuse.

La un moment dat mi s-a părut ciudat. Ea se născuse, conform celor spuse de Corbeck, dintr-o mamă care murise la naștere, în timp ce tatăl și un prieten al său se aflau în transă, într-un mormânt, la Assuan. Această transă s-a presupus că le-a fost provocată de o femeie; o femeie mumificată, care își păstrase corpul astral, după cum aveam toate motivele s-o credem în urma analizării tuturor elementelor cunoscute. Un corp astral posesor al unei voințe libere și al unei inteligențe active. Cu acest corp astral, spațiul înceta să mai existe. Uriașa distanță dintre Londra și Assuan devenea zero; iar puterea necromantică, sau ce-o fi fost ea, pe care o poseda Magiciana, că a fost probabil folosită asupra mamei decedate și, posibil, asupra copilului mort.

Copilul mort! Să fie posibil ca acest copil să fi murit și apoi să fi fost readus la viață? Atunci de unde a venit spiritul însuflețitor — sufletul? Logica mă conducea acum cu stăruință spre singura explicație posibilă.

Dacă vechea credință a egiptenilor era adevărată, atunci *Ka*-ul reginei moarte și *Khu*-ul ei puteau să însuflețească orice ar fi dorit ea. În cazul acesta, Margaret n-ar fi deloc o persoană, ci pur și simplu o fază a reginei Tera însăși; un corp astral supus voinței sale!

Aici m-am revoltat împotriva logicii. Toate fibrele ființei mele respingeau o asemenea concluzie. Cum aș fi putut să cred că, de fapt, nu exista nici o Margaret; ci doar o imagine însuflețită, de care se folosea în scopuri personale Dublul unei femei ce trăise cu patruzeci de secole în urmă... ! Perspectiva îmi apărea acum mai clară, în ciuda noilor îndoieli.

Cel puțin o aveam pe Margaret!

Iar începu să se agite cumpăna logicii. Atunci, copilul nu a fost mort.

Dacă ar fi fost așa, ce legături ar fi avut Magiciana cu nașterea lui? Era clar — știam asta de la Corbeck — că există o stranie asemănare între Margaret și desenele reprezentând-o pe regina Tera. Cum era posibil așa ceva? Nu putea fi vorba de un semn de la naștere, reproducând ce avusese în minte mama copilului; pentru că doamna Trelawny nu văzuse niciodată desenele. Dar nici tatăl copilului nu le văzuse până la data descoperirii drumului spre mormânt; și asta cu doar câteva zile înainte de nașterea fetei. De gândul ăsta nu puteam scăpa atât de ușor, cum scăpasem de ultimul; toate fibrele ființei mele deveneau mute. Nu-mi rămânea decât grozăvia îndoielii. Și chiar și atunci — ce ciudat este sufletul omului! — îndoiala mea lua o formă concretă; un întuneric vast și de nepătruns, prin care sclipeau spasmodic și neregulat punctulețe delicate de lumină evanescentă, care păreau să împingă misterul spre o existență reală.

Ultima posibilitate privind legăturile dintre Margaret și regina mumificată era ca, printr-un procedeu ocult, Magiciana să aibă puterea de a-și schimba locul cu cealaltă. Acest mod de a vedea lucrurile nu putea fi chiar atât de ușor ignorat. Existau prea multe momente de suspiciune care să pledeze în favoarea lui, mai ales acum, când atenția mea se fixa asupra acestui lucru și mintea începea să întrevadă și o atare posibilitate. Drept urmare, începură să-mi revină în minte toate întâmplările stranii și de neînțeles care avuseseră loc în viețile noastre în ultimele câteva zile. La început s-au îngrămădit toate în capul meu într-o harababură de nedescris; dar, din nou, felul meu de a gândi, așa cum mi-o cerea meseria, avu câștig de cauză, și totul intră în normal. Acum găseam că e mai ușor să mă controlez; căci exista un lucru de care să mă agăț, o muncă pe care s-o fac; deși era ceva dureros, căci se arăta a fi, sau trebuia să fie, ceva pornit împotriva lui Margaret. Dar miza era Margaret însăși. Mă gândeam la ea și luptam pentru ea; și totuși, dacă acționam în beznă, i-aș fi putut face rău. Prima mea armă în apărarea ei era adevărul. Trebuia să știu și să înțeleg; și atunci aș fi fost în stare să lupt. Sigur că nu puteam acționa cu folos fără să cunosc și să consider corect faptele. Puse în ordine, acestea erau următoarele:

Întâi: strania asemănare dintre regina Tera și Margaret, care se născuse într-o altă țară, la o mie de mile distanță, și unde mama ei nu ar fi avut în nici un fel posibilitatea să știe, cât de vag măcar, că a existat această regină.

Al doilea: dispariția cărții lui Van Huyn, după ce eu citisem descrierea Rubinului cu Șapte Stele.

Al treilea: găsirea lămpilor în budoar. Tera, cu corpul ei astral, ar fi putut să deschidă ușa camerei de hotel a lui Corbeck, și s-o încuie apoi la loc după plecarea ei cu lămpile. La fel, ar fi putut deschide fereastra și pune lămpile în budoar. Nu era nevoie ca Margaret în persoană să participe la aceasta; și totuși — totuși era cel puțin ciudat.

Al patrulea: aici îmi reveniră în minte, cu și mai mare insistență și o mai largă înțelegere, bănuielile detectivului și ale doctorului.

Al cincilea: momentele în care Margaret prevedea cu exactitate apariția unor stări de liniște, ca și cum ar fi știut sau ar fi presimțit intențiile corpului astral al reginei.

Al șaselea: sugestia dată de ea la găsirea Rubinului pierdut de tatăl său. Acum, gândindu-mă iar la acest episod în lumina bănuielilor că aici au fost amestecate înseși forțele reginei, singura concluzie la care puteam să ajung era — presupunând corectă teoria corpului astral — că regina Tera, temându-se să nu se întâmple ceva neprevăzut între Londra, și Kyllion, a luat, cu procedeele ei, Piatra din portmoneul domnului Trelawny, socotind că pe drum niște măsuri de pază supranaturale ar fi fost mai sigure. După

aceea, tot în felul ei misterios, prin Margaret, a sugerat pierderea și găsirea Rubinului.

Al șaptelea și cel din urmă: dubla existență stranie pe care Margaret-părea să o ducă în ultimul timp; și care, într-un fel, nu ar fi fost decât urmarea sau corolarul a ceea ce se întâmplase până atunci.

Dublă existență! Aceasta era într-adevăr concluzia care explica toate dificultățile și împăca toate contradicțiile. Dacă, desigur, Margaret nu era neapărat un agent conștient, ci doar unul silit să vorbească și să acționeze conform unor instrucțiuni primite; sau dacă întreaga ei ființă putea fi schimbată în alta, fără ca nimeni să-și dea seama de asta, atunci orice lucru ar fi fost posibil. Totul ar fi depins de puterea acelei personalități care pusese stăpânire pe ea. Dacă această personalitate era una corectă, demnă și curată, atunci totul putea să fie bine. Dar dacă nu! ... gândul acesta era prea îngrozitor ca să mai fie și spus. Scrâșneam din dinți cu o mânie neputincioasă, în timp ce atâtea gânduri oribile îmi treceau prin cap.

Până în dimineața aceea, schimbările de personalitate ale lui Margaret fuseseră puține și abia vizibile, afară de cazul când, o dată sau de două ori, atitudinea ei față de mine se dovedise ciudată. Azi însă se întâmpla contrariul; și schimbarea nu prevedea nimic bun. Probabil că acea personalitate făcea parte din categoria rea și nu bună! Acum, când mă gândeam la asta, aveam motive să mă tem. În povestea aceasta a mumiei, de la data pătrunderii lui Van Huyn în mormânt, numărul morților știut de noi, posibil în legătură cu voința și acțiunea ei, era înspăimântător. Arabul care furase mâna mumiei și cel care o luase de la acesta. Șeful arab care încercase să fure Piatra de la Van Huyn și care avea pe gât semnele celor șapte degete. Cei doi oameni găsiți morți în prima noapte după ridicarea sarcofagului de către Trelawny și ceilalți trei la înapoierea în mormânt. Arabul care deschisese *serdâb*-ul secret. Nouă oameni morți, dintre care unul evident ucis de chiar mâna reginei! Și, pe lângă asta, numeroasele atacuri sălbatice asupra domnului Trelawny, chiar la el în cameră, unde, cu ajutorul Familiarului, ea încercase să deschidă seiful și să scoată de acolo talismanul scump. Sistemul aranjat de el, de fixare a cheii la încheietura mâinii cu o brățară de oțel, deși până la urmă eficient, era cât pe-acum să-l coste viața.

Și dacă regina, preocupată doar de revenirea ei în lume, în condițiile dorite de ea, și-ar fi atins, să zicem, scopul prin vărsări de sânge, atunci ce n-ar fi fost ea în stare să facă, dacă scopul i-ar fi fost compromis? Ce alt teribil act nu ar fi fost în stare să comită pentru a-și urmări ținta? Și ce țintă urmărea ea? Care era acest scop? Până acum, nu avusesem decât afirmațiile lui Margaret, făcute cu entuziasmul aprins al sufletului ei nobil și avântat. Pe nici o inscripție nu se pomenea de iubire, ca scop căutat sau urmărit. Tot ceea ce știm cu certitudine este că ea își precizase ca obiectiv propria reînviere, și că, în acest caz, nordul, care îi fusese atât de drag, juca un rol de căpetenie. Dar era evident că reînvierea urma să aibă loc în mormântul singuratic din Valea Vrajitorului. Acolo înăuntru fuseseră făcute toate pregătirile în vederea acestui lucru și a ieșirii sale în lume, până la urmă, sub formă de ființă omenească vie. Sarcofagul era deschis. Vasele cu ulei, deși închise ermetic, puteau fi totuși ușor deschise cu mâna; și în ele se prevăzuse — ținând seama de uscăciune — o cantitate suficientă pentru o foarte lungă perioadă de timp. Chiar și cremene și amnar fuseseră prevăzute, pentru aprins focul. Locașul mumiei fusese lăsat deschis, contrar uzanțelor; și, alături de ușa din piatră, pe malul stâncos, era fixat un lanț rezistent în timp, cu ajutorul căruia ea putea să coboare în siguranță în vale. Dar despre următoarele intenții, noi nu mai avem nici un indiciu. Dacă dorea să reînceapă o nouă viață, ca o ființă oarecare, ideea aceasta nobilă mă apropia sufletește de ea și îi doream din inimă succes.

Era conceptul care îmbrățișa minunatul punct de vedere al lui Margaret, iar mie îmi liniștea sufletul îndurerat. Și atunci, pe dată m-am hotărât să-i previn pe Margaret și pe tatăl ei împotriva unor eventuale lucruri cumplite; și să aștept, oarecum mulțumit în neștiința mea, desfășurarea unor evenimente asupra cărora nu aveam nici o putere.

Am intrat în casă într-o altă stare de spirit decât cea în care mă aflasem când plecasem afară; și am fost încântat s-o găsesc pe Margaret — pe vechea Margaret — așteptându-mă.

După masă, când am rămas singur cu tatăl și fiica, am atacat subiectul, deși ezitam destul de mult s-o fac.

— N-ar fi bine să ne luăm toate măsurile de siguranță posibile în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla înainte de Experiment, în caz că regina n-ar fi de acord cu ceea ce vrem să facem noi? Și la, sau după, deșteptarea ei, dacă aceasta are loc?

Răspunsul dat de Margaret veni imediat; atât de iute, încât eram convins că fusese pregătit:

— Dar ea este de acord! Sigur că nu poate să fie altfel. Tata își pune acum toată forța de gândire, toată energia și tot marele său curaj în slujba a exact ceea ce regina a pregătit!

— Bine, răspunsei eu, dar e greu de realizat. Tot ce a pregătit ea a fost făcut într-un mormânt, sus pe o stâncă, în pustietatea deșertului, izolat de lume prin toate mijloacele posibile. Ea pare să conteze pe această izolare, pentru a fi ferită de orice incident. Dar aici, într-o altă țară și-n altă vreme, în condiții cu totul diferite, ar putea, în setea ei de reușită, să comită greșeli și să vă aplice — să ne aplice — același tratament ca și celorlalți, pe care îi știm. Nouă oameni au fost uciși, fie de mâna ei, fie din îndemnul ei. Ar putea fi și cu noi fără cruțare, dacă ar dori-o.

Nici nu mi-am dat seama atunci, decât mai târziu, când m-am gândit la această discuție, cât de bine acceptasem eu, ca pe un fapt real, ideea revenirii la viață a reginei Tera. Înainte de a vorbi mi-era teamă să nu-l jig-nesc pe domnul Trelawny; dar, spre plăcuta mea surpriză, el zâmbi binevoitor și-mi răspunse:

— Dragul meu, într-un fel dumneata ai dreptate. Regina a vrut, fără îndoială, să rămână izolată; și, ca să vorbim drept, ar fi fost mai bine ca acest experiment să fi avut loc așa cum l-a dispus ea. Dar gândește-te, lucrul acesta a devenit imposibil chiar din momentul când exploratorul acela olandez a pătruns în mormânt. Asta n-am făcut-o eu. Eu n-am nici o vină, cu toate că acest lucru m-a îndemnat să plec să redescopăr mormântul. Sigur, nu vreau să spun că n-aș fi făcut și cu același lucru pe care l-a făcut Van Huyn. Am intrat în mormânt din curiozitate și am luat de acolo tot ce am luat, animat de pofta colecționarului care dorește să strângă. Dar să nu uiți că în momentul acela cu nu știam nimic despre intenția de reîncarnare a reginei; nici n-aveam idee despre caracterul complet al pregătirilor sale. Toate astea le-am aflat mai târziu. Dar, atunci când le-am aflat, am făcut tot ce s-a putut ca să-i îndeplinesc exact dorința. Singura mea teamă este că s-ar putea să-i fi interpretat greșit unele instrucțiuni mai neclare, sau să fi omis ori neglijat ceva. Dar de un lucru sunt sigur; n-am lăsat nimic nefăcut din ceea ce am crezut că era drept și că trebuia făcut; și, după câte știu, n-am făcut nimic care să încurce rânduiala pusă de regina Tera. Vreau ca Marele său Experiment să reușească. Pentru realizarea acestui scop, n-am cruțat nici strădanie, nici timp, nici bani — nici pe mine însumi. Am îndurat privațiuni și am înfruntat primejdii. Toată inteligența mea, toate cunoștințele și învățătura, atât cât sunt ele, toate eforturile, atâtea câte am putut să depun, au fost, sunt și vor fi închinare acestui scop, până când ori vom învinge, ori vom pierde marea miză pe care o riscăm.

— Marea miză? am repetat eu; învierea femeii și viața femeii? Dovada

că învierea poate fi realizată prin forțe ale magiei; prin cuceriri ale științei; sau folosind energii pe care azi lumea încă nu le cunoaște?

Atunci domnul Trelawny ne vorbi despre speranțele pe care le purta în inimă și pe care până în ziua aceea le lăsase să se întrevadă, fără să le și exprime. O dată sau de două ori îl auzisem pe Corbeck vorbind despre energia lui de fier din tinerețe; dar în afara cuvintelor generoase pronunțate de Margaret la adresa speranțelor reginei Tera — care, venind din partea fiicei, ne făceau să credem că fata moștenise tăria tatălui — nu bănuisem existența acestei energii. Acum, însă, cuvintele sale ce măturau în calea lor, ca un torent, orice idee potrivnică, mi-l înfățișau altfel pe acest om.

— "Viața unei femei"! Ce înseamnă viața unei femei pe scara valorilor și speranțelor noastre? Da, riscăm viața unei femei; cea mai dragă mie pe lumea asta, și care îmi devine tot mai dragă cu fiecare ceas. Și riscăm tot așa de bine și viețile a patru bărbați; pe a dumitale și pe a mea, ca și pe a celorlalți doi care ne-au câștigat încrederea. "Dovada că învierea poate fi realizată!" Aceasta înseamnă mult. Un lucru minunat în epoca noastră materialistă și de scepticism pe care îl naște cunoașterea. Dar viața și reînvierea nu sunt ele însele decât niște etape în drumul spre marele câștig pe care îl vom realiza prin reușita acestui Mare Experiment. Imaginează-ți ce ar însemna pentru lumea gândirii — adevărata lume a progresului uman — calea exactă către stele, acel *itur ad astra* al celor vechi — dacă ar putea să ajungă până la noi, din trecutul neștiut, ceva care să ne redea știința adunată în marca Bibliotecă din Alexandria, mistuită de flăcări. Nu numai istoria poate fi așezată la locul ei, și studierea științelor pe drumul ei drept de la începuturi; ci și cunoașterea artelor pierdute și-ar găsi făgașul, așa încât pașii noștri să meargă pe cărarea ce duce înspre definitivă și completa lor reînscăunare. Ei bine, această femeie ne poate spune nouă cum arăta lumea înainte de așa-numitul "Potop"; ne poate spune care este originea acestui mare și uluitor mit; ne poate purta cu mintea spre înțelegerea lucrurilor care ni se par nouă azi primitive, dar care erau deja vechi, înainte de existența Patriarhilor. Însă cu asta n-am terminat. Nu, nici măcar nu e începutul. Dacă povestea acestei femei este ceea ce gândim noi că este — lucru în care mulți credem cu tărie; dacă puterea ei și regenerarea acestei puteri se dovedesc a fi ceea ce ne așteptăm noi să fie, ei bine, atunci omenirea poate dobândi cunoștințe care depășesc tot ceea ce ea a stăpânit vreodată în vremea noastră — dincolo de tot ceea ce este considerat azi posibil pentru mari și mici. Dacă, într-adevăr, această reînviere poate fi realizată, cum o să ne putem îndoi noi de științele vechi, de vechea magie, de vechea credință? Și dacă este așa, atunci trebuie să înțelegem că acest *Ka* al unei mari și învățate regine a stăpânit taine din lumea ei, de acolo de unde ard stelele, cu mult mai prețioase decât ale muritorilor de rând. Această femeie, încă în viață fiind, a coborât să trăiască de bunăvoie într-un mormânt, și a revenit apoi, după cum reiese din inscripțiile de pe acel mormânt; ea a ales să moară de moarte fizică, pe când era încă tânără, astfel ca, la reînvierea sa într-o altă vreme, după o transă aproape nesfârșită, să poată ieși din mormânt în deplinătatea splendorii tinereții și puterii sale. Știm deja că, deși trupul a dormit în pace atât de multe veacuri, inteligența ei nu a murit; că hotărârea ei nu a șovăit niciodată, că voința ei a rămas stăpână; și, mai important decât orice, amintirea ei s-a perpetuat neștirbită. O, câte posibilități ne oferă venirea în mijlocul nostru a unei asemenea ființe! O ființă a cărei istorie începe înainte de învățăturile Bibliei; ale cărei trăiri au precedat existența zeilor Greciei; care poate înlănțui Vechiul cu Noul, Pământul cu Cerul, și poate dezvălui lumilor cunoscute ale gândirii și ale existenței fizice taina Necunoscutului — necunoscutul Lumii Vechi de la începuturile ei, și al Lumilor aflate dincolo de orizontul cunoștințelor noas-

tre.

Tăcu, aproape epuizat. Margaret îl ținuse strâns de mână tot timpul cât el ne mărturisise cât de drag îi era acest copil. Continua și acum să-l țină strâns; dar pe fața ei vedeam aceeași schimbare din ultimul timp: o mască misterioasă pe chipul adevăratei sale personalități, care mie îmi dădea sentimentul vag al îndepărtării de ea. Tatăl său, furat de impetuozaitatea momentului, nu-și dăduse seama de nimic; însă, când el se opri, ea păru să-și revină, și strălucirii ochilor săi minunați i se adăugă și aceea a unor lacrimi reținute. Cu un gest care îi trăda sentimentele puternice de dragoste și de admirație, ea se aplecă și sărută mâna părintelui său. Apoi, întorcându-se înspre mine, zise:

— Malcolm, ai vorbit despre oameni care au pierit din cauza reginei; sau care, mai curând și de fapt, au pierit pentru că s-au amestecat în treburile ei și i-au zădărnicit planurile. Nu crezi că, așa cum ai pus problema, ai fost nedrept? Cine oare n-ar fi făcut exact ceea ce a făcut și ea? Nu uita că se lupta pentru propria ei viață! Da, și chiar pentru mai mult decât propria ei viață. Pentru viață și dragoste, și pentru toate extraordinarele posibilități ale unui viitor îndepărtat, în necunoscuta lume a Nordului; acel Nord care pentru ea însemna speranță și încântare. Nu crezi că, o dată cu învățătura timpului său și cu toată marea și nebiruita tărie a ființei sale, era îndreptățită să aspire la o cât mai largă răspândire a ideilor nobile ce i se nășteau în suflet? Că spera să ajungă la cucerirea unor lumi neștiute? Să se folosească, spre binele poporului său, de tot ceea ce câștigase din somn, din moarte și din scurgerea timpului? Atâtea lucruri pe care le-ar fi putut zădărnici mâna oricărui tâlhar sau asasin; dacă ai fi fost în locul ei, nu ai fi luptat cu toate mijloacele ca să atingi acest obiectiv al speranței și vieții tale? Un țel ale cărui posibilități de realizare creșteau și creșteau o dată cu trecerea nesfârșită a anilor. Poți să crezi că gândirea ei activă a avut vreo clipă de odihnă în tot acest răstimp de secole de trudă, în vreme ce ființa ei pământească, adăpostită și protejată de mediul pe care i-l creaseră credința și știința timpului, aștepta să bată ceasul destinului, atunci când sufletul ei liber zbura grăbit dintr-o lume în altă lume, prin împărăția fără hotar a stelelor? Să nu fi însemnat oare aceste stele, cu multitudinea lor de vieți și forme, nimic pentru ea? Așa cum au început să însemne pentru noi, din clipa când am pornit pe drumul minunat trasat de ea și de poporul său? De poporul acesta care și-a descătușat imaginația și a lăsat-o să zboare printre aștrii nopții!

Aici ea se opri. Era extenuată și lacrimi nestăpânite îi șiroiau pe obraji. Eram mai mișcat decât puteam s-o mărturisesc. Era ea, într-adevăr, Margaret a mea; și inima îmi bătea în piept, simțind-o iar alături, aproape de mine. Fericirea mă făcea îndrăzneț, și aveam acum curajul să spun ceea ce mă temeam că ar fi imposibil de spus: ceva care ar fi trebuit să atragă atenția domnului Trelawny asupra convingerii mele despre o dublă existență a fiicei sale. Luând mâna lui Margaret într-a mea și sărutându-i-o, i-am spus tatălui:

— Bineînțeles, domnule, nu se putea exprima mai clar nici dacă spiritul adevărat al reginei Tera ar fi fost cu ea și i-ar fi sugerat aceste gânduri!

Răspunsul domnului Trelawny mă surprinse pur și simplu. Mă lăsa să înțeleg că același proces de gândire ca și al meu se petrecea și în mintea lui.

— Și dacă i le-ar fi sugerat? Dacă e așa? Știu bine că spiritul mamei se află în ea. Dacă în afară de el s-ar mai afla și spiritul acestei mari și minunate regine, nu mi-ar fi mai puțin dragă, ci de două ori mai mult! Nu te teme pentru ea, Malcolm Ross; cel puțin nu te teme mai mult decât pentru noi ceilalți!

Margaret reluă firul, vorbind atât de repede, încât cuvintele sale pă-

reau mai curând o continuare a spuselor tatălui, decât o întrerupere:

— Nu te teme deloc pentru mine, Malcolm. Regina Tera știe și nu ne va face nici un rău. Eu știu asta! O știu tot atât de bine, pe cât știu cât de nemărginită este dragostea mea pentru tine.

Era în glasul ei ceva atât de straniu, că am privit-o repede în ochi. Erau, ca întotdeauna, strălucitori; dar gândurile ce se ascundeau în adâncul lor erau acoperite de un văl, cum sunt ochii unui leu închis într-o cușcă.

În acel moment intrară și ceilalți doi, și schimbarăm subiectul.

XVIII

Lecția lui Ka

În seara aceea ne-am dus toți la culcare devreme. Noaptea care urma avea să fie o noapte grea, și domnul Trelawny socotea că trebuia să ne odihnim, dormind cât mai mult. A doua zi urma să avem mult de lucru. Tot ce era legat de Marele Experiment trebuia pus la punct, în așa fel încât să nu-l ratăm din cauza vreunei scăpări, din vedere în timpul pregătirilor. Aranjasem, evident, să putem chema și după ajutor în cazul când ar fi fost nevoie; dar nu cred că vreunul din noi se temea chiar de vreo primejdie. Sigur că nu ne gândeam la nici un fel de violență de genul aceleia care ne-a obligat să stăm de veghe la Londra, în timpul transei prelungite a domnului Trelawny.

Cât despre mine, eu simțeam o stranie senzație de ușurare. Acceptasem raționamentul domnului Trelawny, că dacă regina era exact așa cum presupuneam noi — așa cum de fapt eram încredințați că este — n-am fi avut nici un fel de probleme cu ea; fiindcă noi nu făceam altceva decât să-i îndeplinim punct cu punct dorințele. Așa că mă simțeam liniștit — mult mai liniștit decât fusesem în timpul zilei; existau însă alte motive de îngrijorare pe care nu reușeam să le alung din minte. Cel mai serios dintre ele era starea ciudată a lui Margaret. Dacă se adevăra că în persoana ei existau două ființe, atunci ce putea să se întâmple în cazul când aceste două existențe ar fi devenit una singură? Iar, și iar, și iar îmi frământam mintea cu această problemă, până îmi venea să strig de încordare. Pentru mine nu era o consolare că Margaret se simțea mulțumită, și tatăl ei accepta asta. La urma urmelor, dragostea este un sentiment egoist; și nu de puține ori apar situații în care umbre întunecate vor să acopere lumina de care ea are nevoie. Aveam impresia că aud cum se mișcă limbile ceasului pe cadran; vedeam bezna preschimbându-se în întuneric, întunericul în cenușiu și cenușiu în lumină, fără să-mi pot stăvili mersul gândurilor triste. În cele din urmă, când am putut s-o fac fără să-i deranjez pe ceilalți, m-am sculat și m-am strecurat de-a lungul coridorului, ca să văd dacă și cu ei era totul în ordine; fiindcă aranjasem ca ușa fiecăruia să rămână deschisă, în așa fel ca orice zgomot nedorit să poată fi auzit ușor și distinct.

Toți dormeau; puteam să le aud tuturor respirația regulată; și mă bucuram că noaptea aceea plină de temeri trecuse cu bine. Căzând în genunchi, acolo în camera mea, murmurai o rugăciune de mulțumire, dându-mi seama în adâncul inimii mele cât de mare îmi fusese spaima. Am ieșit afară și am coborât la malul apei, pe nenumăratele trepte săpate în stâncă. Câteva mișcări de înot în marea limpede și rece îmi calmară nervii și mă readuseră în vechea formă.

Pe drum, urcând scările, puteam vedea cum se înalță în urma mea și cum preschimbă stâncile din jurul golfului în aur sclipitor lumina aprinsă a soarelui. Și totuși, mă simțeam oarecum tulburat. Totul era prea luminos, așa cum se întâmplă uneori înainte de furtună. Când m-am oprit să privesc, am simțit o mână care mi se așeza pe umăr; și, întorcându-mă, am

zărit-o pe Margaret lângă mine; Margaret, luminoasă și radioasă, ca și splendoarea de dimineață a soarelui. Era, de data aceasta, Margaret a mea; Margaret cea din primele zile, fără nimic străin în ființa ei; și mi-am dat atunci seama că, în sfârșit, ziua cea din urmă, ziua fatală, venise.

Dar, vai! bucuria nu ținu mult. Când ne-am reîntors în casă, după o plimbare în jurul țărmului, vechea atmosferă din ziua precedentă puse iar stăpânire pe noi; mâhnire și îngrijorare, speranță, bună dispoziție, depresiune adâncă și răceală apatică.

Dar, cum avea să fie o zi cu mult de lucru, ne-am înhămat cu toții și cu toată energia la treabă; ceea ce ne-a salvat.

După gustarea de dimineață, ne-am dus cu toții în grotă, unde domnul Trelawny controlă pe rând poziția fiecărui obiect și ne explică motivele pentru care fiecare lucru ocupa locul unde fusese plasat. Avea cu el un mare sul de hârtie cu măsurători, schițe, semne și desene făcute de el însuși, după ciornele propriilor sale însemnări și ale lui Corbeck. Așa cum ne mai spusese, ele conțineau toate hieroglifile de pe pereții, tavanul și podeaua mormântului din Valea Vrăjitorului. Chiar dacă nu ar fi avut măsurătorile la scară, cu precizarea locului fiecărei piese de mobilier, am fi putut până la urmă să le plasăm exact, numai studiind scrierea secretă și simbolurile.

Domnul Trelawny ne mai explică și alte câteva lucruri, care nu se găseau pe plan. Așa, de exemplu, faptul că scobitura de pe fața mesei se potrivea exact cu fundul Sipetului Magic, care era chiar prevăzut să fie așezat acolo. Locul unde trebuiau așezate picioarele mesei era indicat de niște uraeuși în forme diferite, desenați pe podea, și ale căror capete erau îndreptate în direcția uraeușilor similari, încolăciți pe picioarele mesei. De asemeni, mumia, întinsă pe locul mai ridicat de pe fundul sarcofagului care îi contura trupul, trebuia să fie orientată cu capul spre apus și picioarele spre răsărit, ca să poată primi astfel curenții naturali ai pământului.

— Dacă asta s-a urmărit, zise el, după cum presupun, socot că forța ce va fi folosită este legată de magnetismul terestru sau de electricitate. Ori de amândouă. Sigur că s-ar putea să fie utilizată și o altă forță, ca de exemplu, radioactivitatea. Am făcut experiențe de acest gen, dar numai cu cantități mici de substanță, atât cât am putut obține. Însă, din tot ce am reușit să stabilesc cu certitudine, Sipetul nu reacționează la radiații. Trebuie să existe și astfel de materii insensibile în natură. Radiumul se pare că nu acționează în nici un fel, când e conținut în peblendă¹; și, fără îndoială, s-or mai găsi și alte asemenea substanțe care să-l conțină.

E posibil ca acestea să aparțină categoriei elementelor "inerte", descoperite sau izolate de Sir William Ramsay. Prin urmare, nu este exclus ca în acest Sipet, făcut dintr-un aerolit, și deci conținând poate un element necunoscut de noi, să zacă o forță care să se elibereze exact în momentul când cutia este deschisă.

Părea că asta era tot ce se putea spune în legătură cu acest subiect; dar, cum rămase cu privirea fixă, ca cineva care intenționează să-și dezvolte mai departe ideea, noi am așteptat în liniște. Și, după o pauză, el a continuat:

— Există, o mărturisesc, un lucru care până acum m-a contrariat. S-ar putea să nu fie de primă importanță; dar, într-o problemă ca aceasta, unde totul este necunoscut, trebuie să admitem că nu există nimic lipsit de interes. Nu pot crede că într-o astfel de situație, atât de scrupulos studiată, avem dreptul să neglijăm acest lucru. După cum puteți vedea privind planul interior al mormântului, sarcofagul stă lângă peretele dinspre nord, cu Sipetul Magic la sud de el. Spațiul ocupat de cel dintâi nu conține nici un simbol sau ornament, de nici un fel. La o primă vedere, ai putea spune că

¹ Oxid natural de uraniu cu cantități mici de radium

desenele au fost făcute *după* amplasarea sarcofagului. Dar un examen mai atent ne va arăta că simbolurile de pe podeaua încăperii sunt în așa fel dispuse, încât să producă un efect anume. Uite, aici scrierea este așezată într-o ordine corectă, ca și cum ar fi sărit peste spațiul gol. Însă, numai după ce efectul s-a produs, devine clar că trebuie să existe aici o semnificație. Ce semnificație? Tocmai asta vrem să aflăm. Ia uitați-vă și sus și jos pe porțiunea liberă dintre vest și est, care corespunde cu locul unde se situează capul și picioarele sarcofagului. În ambele părți se află duplicate ale aceluiași simboluri, dar dispuse în așa fel încât fragmente ale fiecăruia din ele să constituie părți întregi ale altora așezate vertical, ca într-un joc de cuvinte încrucișate. Și numai când ne aruncăm privirea dinspre capul sau dinspre picioarele sarcofagului, ne dăm seama că avem de a face cu niște simboluri. Uitați-vă. Ele sunt triple atât la colțuri, cât și în centru, sus și jos. De fiecare dată există imaginea unui soare tăiat pe din două de marginea sarcofagului, ca de un orizont. Înapoia fiecăruia și aproape, dar cu fața întoarsă, și părând a fi legat oarecum de simbol, se află câte un vas care, în scrierea hieroglifică, simbolizează inima — *Ab*, cum îi spuneau egiptenii. Apoi în spatele tuturor acestora este câte un desen, reprezentând două brațe larg deschise, ridicate în sus de la cot; acesta este determinantul lui *Ka* sau "Dublul". Dar poziția lui nu este aceeași sus și jos. La capul sarcofagului *Ka* este întors către gura vasului; la picioare, brațele sunt îndreptate în sens invers. Simbolurile par să spună că în timpul trecerii soarelui de la vest spre est — de la apus la răsărit, sau prin Lumea de Jos, adică prin noapte —, inima, care este materială chiar în mormânt și nu-l poate părăsi, se rotește pur și simplu, în așa fel încât să rămână cu fața spre Ra, Zeul- Soare, izvorul a tot ceea ce e bun, dar că Dublul, care reprezintă principiul activ, poate merge unde vrea, atât noaptea cât și ziua. Dacă acest lucru este exact, atunci el reprezintă o înștiințare — un avertisment — un memento: Conștiința mumiei nu se odihnește, și noi trebuie să ținem seama de ea. Or, se poate ajunge la convingerea că, după noaptea reînvierii, *Ka* va părăsi complet inima, ceea ce înseamnă că, revenind la viață, regina va căpăta o existență inferioară, pur fizică. Într-un asemenea caz, ce se va întâmpla cu intelectul și cu experiențele sufletului său rătăcitor în lume? Câștigul cel mai de preț al reînvierii sale va fi pierdut pentru omenire. Și totuși acest gând nu mă alarmează. La urma urmelor, este doar o presupunere a mea, și e în contradicție cu credințele din teologia egipteană, conform cărora acest *Ka* este o parte esențială a omenescului.

Se opri un moment și noi toți așteptam. Tăcerea fu întreruptă de doctorul Winchester:

— Dar, oare, asta nu presupune că regina se teme de o profanare a mormântului său?

Domnul Trelawny zâmbi și răspunse:

— Dragul meu, ea era pregătită pentru așa ceva. Profanatorii de morminte nu sunt o invenție modernă; erau desigur bine cunoscuți și în vremea dinastiei reginei. Nu numai că ea era pregătită pentru așa ceva, ba, după cum am văzut în câteva rânduri, se aștepta chiar la asta. Ascunderea lămpilor în *serdâb*, și crearea unui "trezorier" răzbunător arată că a existat un sistem de apărare pozitiv, ca și unul negativ. Într-adevăr, din numeroase informații obținute pe bază de indicii și deducții exacte, putem aproape să stabilim că ea vedea posibil ca și alte persoane — ca noi de exemplu — să vrea să preia în mod serios acțiunea pe care ea o pregătise pentru sine, atunci când avea să sosească momentul. Un exemplu ar fi dispunerea simbolurilor despre care v-am vorbit. Cheia enigmei, însă, aparține celor ce știu să vadă!

Se făcu din nou liniște. Atunci vorbi Margaret:

— Tată, poți să-mi dai și mie planul? Aș vrea să-l studiez în cursul zilei.

— Sigur, draga mea, răspunse bucuros domnul Trelawny, dându-i-l.

Își reluă apoi, pe alt ton, firul instrucțiunilor pentru noi, mai la obiect, potrivit cu partea lor practică, lăsând deoparte misterul:

— Cred că ar fi bine să înțelegeți cum funcționează instalația de lumină electrică, pentru cazul când s-ar ivi ceva neprevăzut. Nu mă îndoiesc că ați observat că avem așa ceva peste tot în casă, și că n-o să existe nici un colț întunecat nicăieri. Asta am aranjat-o eu în mod special. Totul funcționează având la bază un grup de turbine puse în mișcare de fluxul și refluxul marin, după sistemul turbinelor Niagarei. Sper ca prin acest sistem să evit orice accident, să asigur fără probleme, și pe deplin, curent în permanență. Veniți cu mine să vă explic sistemul și să vă arăt întrerupătoarele și siguranțele.

N-am putut să nu remarc, umblând cu el prin toată casa, cât de perfect pus la punct era întreg sistemul, și cum reușise să organizeze măsurile de siguranță contra oricărui accident previzibil.

Dar din orice lucru perfect ia naștere teama. Într-o astfel de acțiune ca a noastră, limitele gândirii omenești sunt prea strâmte. Dincolo de ele pân-dea imensa înțelepciune divină cu a sa putere.

Când intrarăm înapoi în grotă, domnul Trelawny abordă o altă temă:

— Acum trebuie să stabilim precis ora exactă la care va avea loc Marele Experiment. În ceea ce privește știința și mecanismele, dacă pregătirile sunt bune, orice moment e bun. Dar când avem de a face cu pregătiri făcute de o femeie cu o minte extraordinar de subtilă, și care a avut o încredere deplină în magie și în sensul ascuns al tuturor lucrurilor, trebuie să ne punem toți în situația ei, înainte de a lua o hotărâre. Acum este clar că apusul soarelui are un rol important în acest aranjament. Cum toți acești sori, rețezați matematic de chenarul sarcofagului, au fost aranjați cu un scop precis, noi trebuie să înțelegem de aici că ni s-a arătat un semn. Iarși, noi am văzut tot timpul că numărul șapte a avut o semnificație importantă pentru fiecare fază a gândirii, a raționamentului și acțiunilor reginei. Concluzia logică este că ceasul al șaptelea după apus a fost ora aleasă. Acest lucru este confirmat de faptul că ori de câte ori a avut loc în casa mea un eveniment, acesta a fost momentul preferat. Cum soarele apune în seara asta în Cornwall la opt, ora noastră va fi trei dimineața.

Vorbea simplu, dar era foarte serios; cuvintele și atitudinea sa nu aveau nimic misterios în ele. Și totuși, toți eram impresionați în cel mai înalt grad. Îmi dădeam seama de asta văzând paloarea de pe fețele celorlalți doi bărbați și constatând liniștea și muțenia cu care îi primeam hotărârea. Singura persoană care părea că se simte în largul ei era Margaret; aflată mai înainte într-una din stările ei de apatie, părea acum că se trezise din ea, având aerul că se simte încântată. Tatăl ei, care o supraveghea atent, zâmbi; starea ei de spirit era o confirmare directă a teoriei sale.

Cât despre mine, eu eram copleșit. Stabilirea exactă a orei- mi se părea glasul Destinului. Azi, când mă gândesc la asta, pot să înțeleg cum se simte un condamnat atunci când își ascultă sentința, sau când aude ultima bătaie a ceasului.

Cale de întoarcere nu mai exista! Ne aflam în mâinile Domnului... Și totuși... Ce alte forțe mai erau implicate? ... Ce avea să se întâmple cu noi, sărmani atomi de praf pământean, luați de vântul care vine ... de unde? Și pleacă, unde? Nici un muritor nu putea ști. Nu la mine mă gândeam... Margaret... !

Fui trezit de glasul ferm al domnului Trelawny:

— Și acum să ne ocupăm de lămpi și să ne terminăm pregătirile.

Ne-am pus, prin urmare, pe treabă și, sub supravegherea sa, am pregătit lămpile egiptene, având grijă să fie bine umplute cu ulei de cedru, iar fitilele potrivite cum trebuie. Le-am aprins și le-am probat una câte una; apoi le-am lăsat puse la punct, ca să poată lumina imediat toate la fel. După ce terminarăm și asta, am mai aruncat o ultimă privire peste tot și am lăsat lucrurile gata pentru treaba de la noapte.

Toate acestea ne-au luat timp, și cred că am fost toți surprinși atunci când, ieșind din grotă, am auzit marea pendulă din hol bătând ora patru.

Am luat masa târziu, lucru care a fost posibil ușor datorită aranjamentelor noastre de autoadministrare. După aceea, la propunerea domnului Trelawny, ne-am despărțit, ca să ne pregătim fiecare, cum știam, pentru bătălia de la noapte. Margaret arăta palidă și cam obosită, așa că am sfătuit-o să se culce și să încerce să doarmă. Mi-a promis că așa o să facă. Apatia care o stăpânise cu intermitențe toată ziua dispăruse în clipa aceea; cu gingășia și blândețea ei afectuoasă veni să mă sărute și să-mi ureze deocamdată somn ușor. Cu sufletul plin de fericirea pe care mi-o aducea, am ieșit pe țărnul stâncos, să mă mișc puțin. Nu vroiam să mă mai gândesc la nimic; și aveam instinctiv sentimentul că aerul curat și soarele Domnului, cu nenumăratele frumuseți create de mâna Lui, aveau să fie cel mai bun suport pentru sufletul nostru în cele ce trebuiau să urmeze.

Când am intrat în casă, toată lumea se strânsese la un ceai târziu. Venit de afară, din mijlocul splendorii naturii, am fost izbit întrucâtva de comicul situatei în care niște oameni, aflați acum atât de aproape de îndeplinirea unei atât de stranii — aproape monstruoase — acțiuni, mai simțeau nevoia să-și respecte deprinderile zilnice.

Toți bărbații din grup erau gravi; cele câteva ceasuri de singurătate, chiar dacă le oferiseră odihnă, le oferiseră și prilejul de a reflecta. Margaret era senină, aproape vioaie, dar îi lipsea parcă ceva din spontaneitatea ei obișnuită. Față de mine, parcă ar fi păstrat o oarecare umbră de rezervă, ceea ce mă făcu să cad iar pradă îndoielilor. Când terminarăm ceaiul, ea ieși din cameră; dar reveni după un minut cu sulul de schițe pe care îl luase mai devreme. Apropiindu-se de domnul Trelawny, îi spuse:

— Tată, m-am gândit mult la tot ce ai spus dumneata despre sensul ascuns al acestor sori, inimi și *Ka*-uri, și am mai examinat o dată desenele.

— Și ce-ai aflat, copilule? Întrebă nerăbdător domnul Trelawny.

— Mai e posibilă și o altă interpretare!

— Și care anume?

Glasul îi tremura de îngrijorare. Margaret vorbi pe un ton ciudat; un ton care nu putea exprima decât certitudinea celor spuse:

— Că la apusul soarelui, *Ka* urmează să intre în *Ab*; și că îl va părăsi numai la răsărit!

— Și mai departe? o îndemnă cu glas răgușit tatăl său.

— Înseamnă că, în noaptea asta, Dublul reginei, liber acum, va intra și va rămâne în inima sa, care e muritoare și nu poate părăsi trupul mumificat. Înseamnă că, atunci când soarele se va cufunda în mare, regina Tera va înceta să mai existe ca forță conștientă, până la răsăritul soarelui; doar dacă Marele nostru Experiment nu va putea s-o recheme la viață.

Înseamnă că nu există nimic de care să ne temem nici unul din noi din partea ei, așa cum am avut motive s-o credem. Orice schimbări ar avea loc, de pe urma Marelui Experiment, nici una nu va porni de la sărmana și neajutorata femeie moartă care, de zeci de secole, așteaptă venirea acestei nopți, încredințând minutelor următoare întreaga libertate a unei veșnicii câștigate de demult; nutrind speranța că va mai putea trăi o nouă viață, într-o nouă lume, așa cum și-a dorit-o!

Se opri deodată. Cât timp vorbise, cuvintele ei avuseseră în ele inflexiuni stranii și patetice, aproape rugătoare, care m-au emoționat profund.

După ce tăcu, am putut să-i surprind, mai înainte ca ea să-și ascundă privirea, ochii plini de lacrimi.

Pentru moment, inima tatălui nu răspunse emoțiilor fiicei. O privea mulțumit și bucuros, dar cu o stăpânire de sine gravă, care îmi amintea privirea pierdută de pe chipul sever al bărbatului căzut în transă. Nu încercă să-și mângâie în nici un fel fata în durerea ei plină de înțelegere. Spuse doar atât:

— Putem verifica exactitatea ipotezei tale și a sentimentelor ei la momentul potrivit.

Zicând aceasta, porni să urce scările de piatră, și se retrase la el în cameră. Chipul lui Margaret era tulburat în timp ce-l urmărea cu privirea.

Destul de curios, tulburarea ei nu mă impresionează prea mult.

După plecarea domnului Trelawny, tăcerea puse stăpânire pe noi toți. Nu cred că cineva ar fi dorit să vorbească. Margaret se retrase imediat în camera ei, iar eu am ieșit pe terasă să privesc marea. Prospețimea aerului și frumusețea peisajului mă ajutară să-mi recapăt buna dispoziție, așa cum o avusesem peste zi. Acum, de fapt, mă simțeam bucuros la gândul că primejdia de care mă temeam din partea unor violențe ale reginei, în noaptea ce urma, nu mai exista. Credeam cu atâta convingere în cele afirmate de Margaret, încât nici nu mă gândeam să-i pun la îndoială raționamentul. Într-o stare de spirit grozavă, și mai puțin îngrijorat decât în ultimele zile, m-am dus la mine în cameră și m-am întins pe sofa.

M-a trezit Corbeck, care mă striga agitat:

— Coborâți cât mai repede în grotă. Domnul Trelawny vrea să ne vadă pe toți acolo, imediat. Grăbiți-vă!

Am sărit în picioare și am alergat spre grotă. Toată lumea era acolo, în afară de Margaret, care veni și ea imediat, ținându-l în brațe pe Silvio. Când motanul îl zări pe vechiul său dușman, se zbătu să sară jos; dar Margaret îl ținu strâns și-l liniști. M-am uitat la ceas. Era aproape opt.

Când Margaret ni se alătură, tatăl ei vorbi direct, calm, dar insistent, ceea ce era un lucru nou pentru mine:

— Tu crezi, Margaret, că regina Tera a hotărât de bună voie să renunțe în noaptea asta la libertatea ei? Să devină nimic mai mult decât o mumie, până în momentul când va avea loc Experimentul? Să accepte să renunțe, orice s-ar întâmpla, la puterea ei, până când totul se va termina, iar revenirea ei la viața va fi un fapt împlinit? Sau poate până la eșecul total?

După o pauză, Margaret răspunse cu glas slab:

— Da!

În toată ființa ei, în înfățișare, în expresie, în glas, în comportare, apăruse o schimbare. Chiar și Silvio observase asta și, cu o mișcare violentă, i se smuci din brațe; ea nu păru să-și dea seama de gest. Mă așteptam acum ca pisica, fiind liberă, să atace mumia; dar de data asta nu o făcu. Părea prea speriată ca să se mai apropie de ea.

Își curbă spinarea și, cu un jalnic "miau", se apropie și se frecă de gleznele mele. Am luat-o în brațe și ea s-a cuibărit mulțumită.

Domnul Trelawny vorbi din nou;

— Ești încredințată de ceea ce spui? Crezi în asta din toată inima ta?

Chipul lui Margaret nu mai era apatic; părea acum iluminat de credința omului căruia îi este dat să vorbească despre lucruri minunate. Ea răspunse cu un glas care, deși liniștit, vibra de convingere:

— Știu asta! Ceea ce știu este dincolo de credință!

Domnul Trelawny vorbi din nou:

— Deci ești atât de sigură că, dacă ai fi chiar tu regina Tera, ai ține să dovedești acest lucru în orice chip îți l-aș sugera eu?

— Da, în orice chip!

Răspunsul ei sună îndrăzneț. El întrebă din nou, și în glasul său nu se ghicea nici o urmă de ezitare:

— Chiar și cu părăsirea Familiarului tău în moarte — în nimicire?

Ea tăcea, și eu am putut vedea că suferea — suferea îngrozitor. În ochii ei apăru o privire chinuită, pe care nici un bărbat n-ar fi suportat s-o vadă în ochii femeii iubite. Eram cât pe-acți să intervin, când ochii tatălui, privind în jurul său cu neclintită hotărâre, se opriră asupra mea. Am rămas mut, aproape vrăjtit; la fel ca ceilalți. Ceva se petrecea sub ochii noștri, și nu înțelegeam ce.

Făcând câțiva pași mari, domnul Trelawny se îndreptă spre partea de apus a grotei și deschise oblonul care întuneca fereastra. Aerul proaspăt pătrunse înăuntru, și soarele îi luminează pe amândoi, căci Margaret se afla acum lângă el. El arată cu mâna spre locul unde soarele apunea în mare, într-un halo de aur și foc; iar chipul bărbatului era aspru, ca de cremene. Cu o voce a cărei duritate intransigentă am s-o aud răsunându-mi în urechi cât voi trăi, el spuse:

— Alege! Vorbește! Când soarele se va ascunde în mare, va fi prea târziu!

Splendoarea soarelui care apunea părea că luminează chipul lui Margaret, până când acesta străluci ca aprins de un foc interior, de o nobilă lumină, când răspunse:

— Chiar și așa!

Apoi, pășind spre locul unde se afla mumia pisicii, pe măsuța mică, puse mâna pe ea. Soarele nu-i mai lumina acum fața, și umbrele coborau întunecate asupra ei. Cu glas limpede ea spuse:

— Dacă aș fi Tera, aș spune: "Luați-mi tot ce am! Această noapte este noaptea zeilor!"

Pe când vorbea, soarele intră în mare, și umbre reci ne învăluiră îndată. O vreme am rămas cu toții tăcuți. Silvio sări din brațele mele și alergă la stăpâna lui, unde începu să se frece de rochia ei, ca și cum ar fi cerut să fie luat în brațe. Acum nici nu-l mai interesa mumia.

Margaret arăta minunat, cu aerul ei blând dintotdeauna, când spuse trist:

— Soarele a apus, tată! Oare o să-l mai revedem vreunul dintre noi? Noaptea nopților a sosit!

XIX

Marele Experiment

Dacă ar fi fost nevoie de o dovadă care să ateste cât de total ajunseserăm toți, fără excepție, să credem în existența spirituală a reginei egiptene, am fi putut găsi această dovadă în schimbarea produsă doar în câteva minute în noi, după declarația de non-existență voluntară făcută, eram convinși, prin persoana lui Margaret. În ciuda încercării înfricoșătoare pe care o așteptam și a cărei iminență nu o puteam alunga din minte, arătam și ne mișcam ca și cum pe toți ne cuprinsese o mare ușurare. Trăisem într-adevăr atât de terorizați în zilele când domnul Trelawny fusese în transă, încât sentimentul acesta se instalase adânc în noi. Nimeni nu știe, până nu a încercat asta, ce înseamnă să trăiești într-o permanentă spaimă, provocată de un pericol necunoscut, care se poate abate asupra ta în orice moment și sub orice formă.

Schimbarea din noi se manifesta în diverse feluri, după natura fiecăruia. Margaret era tristă. Doctorul Winchester, bine dispus și extrem de atent; procesul de gândire care îi servise ca antidot împotriva fricii, fiind acum eliberat de obligații, îi mărea entuziasmul intelectual. Domnul Corbeck

părea că trăiește mai degrabă o stare retrospectivă decât una de contemplație. Iar eu înclinam mai mult spre veselie; eliberat dintr-o certă stare de neliniște în privința lui Margaret, nu-mi trebuia nimic mai mult.

Cât despre domnul Trelawny, el părea mai puțin schimbat decât noi toți. Poate că acest lucru era ceva firesc, deoarece în mintea lui de ani de zile existase intenția de a face experiența la care noi ne angajasem într-o noapte; că fiecare eveniment legat de acest fapt putea să-i pară doar un episod, un pas doar spre scopul final. El avea acea fire autoritară care urmărea atât de mult realizarea unui țel asumat, încât orice altceva era pentru el de o importanță secundară. Chiar acum, când teribila sa severitate se mai îmblânzise datorită destinderii, nu se schimbase deloc și nu șovăia nici o clipă să-și urmărească scopul. Ne-a chemat pe toți bărbații să mergem la el; și, intrând în hol, reușirăm imediat să coborâm în grotă o masă de stejar, destul de lungă și nu prea lată, care se găsea rezemată de un perete al holului. Am așezat-o sub grupul mare de lămpi electrice din mijlocul grotii. Margaret se uită un timp la ea, când, deodată, se făcu palidă la față și cu un glas agitat întrebă:

— Ce vrei să faci, tată?

— Să desfac mumia pisicii! Regina Tera n-are nevoie în noaptea asta de Familiarul ei. Dacă ar avea, atunci el ar putea fi periculos pentru noi: așa că am să-l fac inofensiv. Nu te neliniști, draga mea!

— O, nu! răspunse ea repede. Dar mă gândeam la Silvio, și cum m-aș fi simțit eu dacă el ar fi fost în locul mumiei pe care vrei s-o desfaci!

Domnul Trelawny își pregăti cuțitul și foarfecele și așeză pisica pe masă. Era un început macabru al activității noastre; și mi se strângea inima, când mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla cu noi în casa aceea izolată, în plină noapte. Senzația de singurătate și de izolare față de lumea înconjurătoare era sporită și de vuietul vântului, care creștea acum amenințător, și de zgomotul valurilor izbite de stânci. Dar treaba pe care o aveam de îndeplinit era mult prea serioasă ca să ne lăsăm influențați de ceea ce venea din afară: desfacerea mumiei începu.

Avea un număr incredibil de bandaje; iar zgomotul de sfâșiere — erau lipite foarte bine unul de altul cu bitum, rășini și arome — și micul nor de pulbere roșie și înțepătoare care se răspândea măreau tensiunea. Când ultima față fu desfăcută, avurăm animalul așezat înaintea noastră. Era întreg, stând pe labelle dinapoi; părul, dinții și ghearele erau întregi. Ochii, închiși, însă pleoapele nu aveau aspectul sălbatic la care mă așteptam. Mustățile îi fuseseră presate în jos din cauza bandajului; dar când apăsarea acestuia dispăru, ele reveniră în vechea poziție avută în timpul vieții. Era un animal minunat, o felină sălbatică de talie mare. Dar, uitându-ne la el, prima noastră privire admirativă se schimbă într-una de teamă, și un fior ne străbătu pe fiecare; căci în fața noastră se afla confirmarea spaimelor prin care trecusem.

Botul și ghearele erau mânjite cu pete roșii, uscate, de sânge proaspăt.

Doctorul Winchester fu primul care își reveni; sângele, ca atare, îl deranja prea puțin. Își scoase lupa și examină petele de pe botul animalului. Domnul Trelawny respiră zgomotos, ca și cum o greutate îi fusese luată de pe inimă.

— Este așa cum m-am așteptat, zise el. Asta promite ceva bun pentru ceea ce va urma.

Între timp doctorul Winchester examina urmele roșii de pe labe.

— Așa cum mi-am închipuit, zise el. Are tot șapte gheare!

Deschizând portofelul, scoase din el bucata de sugativă, cu urmele ghearelor lui Silvio, pe care era marcat în creion un desen al zgârieturilor de pe mâna domnului Trelawny. Așeză hârtia sub ghearele pisicii. Urmele

se potriveau exact.

După ce o examinarăm cu atenție, negăsind, de fapt, nimic ciudat la ea, în afară de extraordinara sa stare de conservare, domnul Trelawny ridica pisica de pe masă. Margaret se repezi spre el, strigând:

— Ai grijă, tată, fii atent! Te poate răni.

— Nu acum, draga mea, răspuse el, îndreptându-se către scară.

Chipul fetei se întunecă.

— Unde te duci? întrebă ea cu glas slab.

— La bucătărie, răspuse el. Focul va îndepărta orice primejdie pe viitor; nici măcar un corp astral nu se mai poate materializa din cenușă!

Ne făcu semn să-l urmăm. Margaret își întoarse fața, plângând reținut. M-am apropiat de ea; dar ea îmi făcu semn să mă duc și eu și-mi șopti:

— Nu, nu! Du-te cu ceilalți. Tata s-ar putea să aibă nevoie de dumneata. Oh! Mi se pare o crimă. Săracul motan al reginei!

Lacrimile i se strecurau printre degetele cu care își acoperea ochii.

În bucătărie se găsea un mic rug din lemne, gata pregătit. Domnul Trelawny aprinse un chibrit; în câteva secunde totul luă foc și fu cuprins de flăcări. Când rugul se încinse bine, el aruncă deasupra corpul pisicii. Câteva clipe apăru acolo ca o masă neagră printre flăcări și camera se umplu de miros de păr ars. Apoi trupul uscat luă și el foc. Substanțele inflamabile folosite la îmbălsămat deveniră un nou combustibil și focul se înteți.

Câteva minute de pârjol puternic, și respirarăm ușurați. Familiarul reginei Tera nu mai exista.

Când ne înapoiarăm în grabă, o găsirăm pe Margaret stând pe întuneric. Stinsese luminile, lăsând doar raza subțire a luminii lunii să se strecoare prin deschizătură. Tatăl ei se îndreptă repede spre ea și o cuprinse cu brațele, protector. Ea își rezemă un moment capul de umărul lui, și păru mai liniștită. Apoi mi se adresă mie:

— Malcolm, aprinde lumina!

Am executat ordinul și putui să văd că, deși plânse, avea acum ochii uscați. Tatăl său observă și el asta și păru bucuros. Ni se adresă pe un ton grav:

— Și acum ar fi timpul să ne pregătim pentru acțiunea cea mare. Nu e bine să lăsăm lucrurile până în ultima clipă.

Margaret trebuie să fi bănuț ce avea să urmeze, căci glasul ei era pierdut când întrebă:

— Și acum ce aveți de gând să faceți?

Domnul Trelawny trebuie să fi simțit și el ceva în atitudinea fetei, căci răspuse încet:

— Să desfacem mumia reginei Tera.

Ea se apropie de el și-i spuse rugător în șoaptă:

— Tată, doar nu vrei să-i scop bandajul! Numai bărbați ... Și pe lumină...

— Dar de ce nu, draga mea?

— Tală, gândește-te, e o femeie! Singură! În felul ăsta! Și într-un asemenea loc? Oh, e crud, crud!

Era vizibil foarte tulburată. Avea obraji în flăcări și ochii în lacrimi, de indignare. Tatăl ei îi înțelese frământarea; și, înduioșat, încercă s-o liniștească. Eu făcui o mișcare spre ușă; cu un semn, el îmi ceru să rămân. Am înțeles, ca între bărbați, că avea nevoie de ajutorul meu într-o asemenea ocazie, și, tot așa, că dorea să-l lase pe altul să mângâie o femeie îndurerată și revoltată. Totuși, începu prin a face apel la înțelegere:

— Dragă mea, nu e vorba de o femeie, ci de o mumie. E moartă de aproape cinci mii de ani.

— Ce importanță are? Sexul nu este o problemă de timp! O femeie este o femeie, chiar dacă ar fi murit de cinci mii de secole. Iar dumneata te

mai și aștepti ca ea să se trezească din acest somn îndelungat. Dacă se va trezi din el, atunci nu poate fi vorba de o moarte reală. M-ai lăsat să cred că ea va reveni la viață când se va deschide Sipețul!

— Da, draga mea; și cred acest lucru. Dar dacă nu despre moarte poate fi vorba pentru că în acești ani, se poate crede totuși în ceva curios de asemănător. Te rog iar să te gândești: cei care au îmbălsămat-o au fost bărbați. Pe vremea aceea, în vechiul Egipt, nu existau drepturi ale femeii, sau doctorițe, draga mea. Și, în afară de asta, continuă el mai degajat, văzând că ea îi accepta argumentele chiar dacă nu era de acord cu ele, noi bărbații suntem obișnuiți cu așa ceva. Corbeck și cu mine am dezvelit o sută de mumii; și printre ele au fost tot atâtea femei cât și bărbați. Doctorul Winchester, în profesiunea sa, se ocupă atât de femei cât și de bărbați, pentru că meseria îl obligă să nu țină seama de sex. Chiar și Ross, în profesia lui de avocat ... Se opri brusc.

— Și dumneata te pregăteai să-i ajuți? mi se adresă ea cu o privire plină de indignare.

N-am spus nimic. Am gândit că tăcerea e mai bună. Domnul Trelawny continuă imediat; am putut vedea că era bucuros de întrerupere, căci argumentele lui legate de meseria de avocat păreau cam slabe:

— Copilul meu, și tu ai să fii de acord cu noi. Putem oare întreprinde noi ceva, care să te rănească pe tine? Hai! Fii înțelegătoare!

Nu facem acest lucru de plăcere. Suntem toți oameni serioși, angajați într-o încercare serioasă, care poate să dea lumii în vileag înțelepciunea tuturor timpurilor și să deschidă drum larg și fără sfârșit cunoștințelor omenești, să îndrepte pe o cale nouă gândirea și cercetările. Un experiment — glasul îi deveni profund — care poate să însemne jocul cu moartea pentru oricare din noi — pentru noi toți. Știm, din câte s-au întâmplat, că există, sau pot exista în fața noastră mari și necunoscute primejdii, al căror deznodământ nimeni de aici, din această casă, nu-l poate prevedea. Să fii convinsă, fata mea, că noi nu acționăm cu ușurință; ci cu toată răspunderea unor oameni pe deplin conștienți. În afară de asta, draga mea, indiferent de ce simți tu, sau oricare din noi, în problema asta, este obligatoriu pentru reușita experienței să desfacem mumia. Cred că, oricare ar fi situația, trebuie să scoatem feșele înainte ca ea să devină o ființă vie, și nu un cadavru spiritualizat, cu un corp astral. Dacă va fi adusă la îndeplinire adevărata ei intenție și ea va reveni la viață așa înfășurată în bandajele unei mumii, atunci s-ar putea să nu facem altceva decât să-i schimbăm sicriul cu un mormânt. Ar muri de moartea unui îngropat de viu! Însă acum, când ea și-a abandonat în mod voit, pentru un timp, puterea astrală, noi, în situația asta, nu mai putem ezita.

Chipul lui Margaret se luminează.

— Bine, tată! zise ca sărutându-l. Dar, o, mi se pare că e atât de nedemn pentru o regină și pentru o femeie.

Mă îndreptam către scară, când ea mă strigă:

— Unde te duci?

Am venit înapoi, i-am luat mâna și i-am strâns-o, răspunzând:

— Mă înapoiez când se va termina scoaterea bandajelor.

Ea se uită lung la mine și pe obraz îi apărură o urmă de surâs când îmi spuse:

— Poate că ar fi mai bine să rămâi și tu. Ți-ar putea fi de folos în profesia ta de avocat!

Zâmbi când îmi întâlni privirea; dar imediat se schimbă. Obrazul îi deveni grav și alb ca varul. Cu un glas venit de departe, continuă:

— Tata are dreptate. Este un moment teribil; trebuie privit cu toată seriozitatea. Și totuși — ce spun eu? tocmai pentru acest motiv ar fi mai bine să rămâi, Malcolm. Mai târziu s-ar putea să-ți pară bine că în noaptea

asta ai fost de față.

Mi se strângea inima; dar am crezut că e mai bine să nu răspund. Frica îmi făcea acum, nestingherită, loc în inimile noastre.

În acest timp, domnul Trelawny, ajutat de domnul Corbeck și de doctorul Winchester, ridicase capacul de hematit al sarcofagului în care se găsea mumia reginei. Era o piatră mare; dar totuși nu prea mare. Mumia era și lungă și groasă; și atât de grea, încât nu fu lucru ușor chiar pentru cei patru bărbați s-o scoatem afară. Sub supravegherea domnului Trelawny am întins-o pe masa pregătită special în acest scop.

Și atunci, doar atunci, mă cuprinse întreaga oroare a acestui lucru. Acolo, în lumina aproape orbitoare a becurilor, tot aspectul material și sordid al morții îmi păru îngrozitor de viu. Primul înveliș, sfâșiat și desfăcut fără milă, cu o culoare neclară acum, din cauza prafului ridicat, și ușor degradat după atâta vreme, părea mototolit, ca din cauza unui lucru neglijent făcut; marginile crestate ale feșelor păreau zdrențuite; desenele, parcă o cârpăceală, și smalțul ciupit. Bandajele erau, evident, foarte multe, căci corpul era voluminos. Dar cu toate acestea nu ne împiedicau să ghicim contururile aceluia trup omenesc greu de ascuns, și care păreau mult mai oribile acum, parțial ascunse, decât descoperite. Ceea ce aveam în fața noastră era Moartea și nimic altceva. Toată poezia și imaginația noastră dispăruseră. Cei doi bărbați mai în vârstă, entuziaști, care mai făcuseră deseori o asemenea treabă, nu erau deloc deconcertați; iar doctorul Winchester părea că adoptase chiar o atitudine profesională, ca în fața mesei de operații. Eu însă mă simțeam deprimat, nefericit și rușinat; și pe deasupra eram chinuit și alarmat de paloarea înspăimântătoare a lui Margaret.

Și lucrul începui. Dezvelirea mumiei pisicii mă pregătise oarecum pentru asta; dar acum era vorba de ceva mai mult și infinit mai greu, încât părea cu totul altă treabă. Pe deasupra, în afară de senzația, prezentă tot timpul, a morții și a omenescului, mai exista ceva aici, ceva foarte gingaș. Pisica fusese îmbălsămată cu material mai grosolan; aici, totul, după ce dădusem la o parte acoperământul exterior, era mai îngrijit executat. Părea că fuseseră folosite la îmbălsămare cele mai fine rășini și arome. Încolo, același lucru, același nelipsit praf roșu și miros înțepător al bitumului; același zgomot de pânză sfâșiată, când erau rupte bandajele. Erau enorm de multe și formau o grămadă uriașă. Pe măsură ce erau desfăcute, începeam să devin tot mai nervos. Personal, n-am luat parte la această treabă; Margaret se uitase la mine cu recunoștință când mă dădusem înapoi. Stăteam ținându-ne strâns de mână. Pe măsură ce desfăcutul feșelor continua, modul de bandajare apărea mai îngrijit, iar mirosul de bitum, mai puțin dens, dar mai înțepător. Simțeam toți acest lucru, ca pe ceva care ne atinge și ne învăluie într-un fel deosebit. Dar asta nu a împiedicat lucrul, care continua fără întrerupere. Câteva din feșele interioare aveau pe ele simboluri și desene. Erau uneori în întregime colorate în verde pal, altele în mai multe culori; dar tot timpul prevala verdele. Din când în când, domnul Trelawny și domnul Corbeck ne atrăgeau atenția asupra câte unui desen, înainte de a așeza bandajul pe grămada din spate, care începea să atingă înălțimi monstruoase.

În sfârșit, ne dădurăm seama că feșele erau pe terminate. Acum porțiunile se reduseseră la acelea ale unui corp normal, la înălțimea reală a reginei, care depășea cu puțin o statură medie. Și, pe măsură ce ne apropiam de sfârșit, în aceeași măsură paloarea lui Margaret se accentua, iar inima îi bătea tot mai sălbatic, până ce pieptul începu să-i tresalte în mod îngrijorător.

Tocmai în clipa când tatăl ei era pe cale să scoată și ultimul bandaj, întâmplător ridică ochii și surprinse privirea îngrozită de pe fața palidă a

fetei. Se opri și, luând spaima ei drept o reacție împotriva ultrajului adus pudoarei, spuse pe un ton care s-o liniștească:

— Nu, draga mea! Privește! Nimic care să te supere. Regina poartă o rochie — da, și încă una regală.

Învelișul era o bucată mare de pânză, pe toată lungimea corpului. În-depărtat, apăru în fața ochilor noștri un corp îmbrăcat, de la gât până la vârful picioarelor, într-o rochie bogată, albă, dintr-o țesătură de in.

Și ce țesătură! Toți ne-am aplecat să o privim.

Lui Margaret îi dispăru îngrijorarea, învinsă de eternul interes al femeii pentru un material fin. Dar toți priveam cu admirație; căci cu siguranță în vremea noastră nu s-a mai văzut asemenea țesătură. Era fină ca cea mai fină mătase. Dar nici o mătase n-a fost vreodată țesută ca să cadă în falduri atât de elegante, cu toate că fusese presată de feșe la mumificare și era oarecum țeapănă, după trecerea atâtor mii de ani.

În jurul gâtului avea o delicată broderie din fir de aur, înflorată cu crenguțe subțiri de sicomor; la poale, tot atât de frumos lucrată, avea o înșiruire de lotuși de mărimi diferite, cu aspectul elegant al plantei crescute liber.

De-a latul corpului, dar nu de jur împrejur, avea o centură din pietre prețioase care străluceau și scânteiau în toate chipurile și în toate nuanțele și culorile curcubeului.

Catarama era o piatră mare de chihlimbar, de formă rotundă, groasă și bombată, ca un glob turnat. Lumina puternic, de parcă un soare adevărat se ascundea în ea, razele sale scânteiau și aprindeau totul în jur. De o parte și de alta avea două bucăți de piatra lunii de dimensiuni mai reduse, a căror strălucire, pe lângă splendoarea pietrei soarelui, semăna cu lumina de argint a razelor lunii.

Apoi, pe fiecare flanc, legate cu zale de aur de o formă aleasă, avea un șir de nestemate ca flacăra, al căror colorit era incandescent. Fiecare din aceste pietre părea să conțină câte o stea vie, care scânteia la toate schimbările de lumină.

Margaret își ridică mâinile în extaz. Se aplecă să examineze totul mai îndeaproape; dar deodată se dădu înapoi și rămase dreaptă. Păru să vorbească cu convingerea unui bun cunoscător, când ne spuse:

— Acesta nu e un lințoliu. N-a fost destinat pentru împodobirea unui mort. Este o rochie de mireasă!

Domnul Trelawny se aplecă și atinse cu mâna rochia. Ridică un fald de la gât, și mi-am dat atunci seama după respirația sa precipitată că ceva îl uimea. Mai ridică puțin pliul; apoi se dădu și el înapoi și, arătând cu degetul, spuse:

— Margaret are dreptate. Rochia asta nu a fost făcută s-o poarte o moarta. Priviți! Corpul nu este îmbrăcat cu ea. Rochia e numai așezată deasupra.

Ridică cingătoarea cu pietre scumpe și i-o dădu lui Margaret. Apoi, cu amândouă mâinile, săltă rochia largă și o așeză pe brațele fetei care, dintr-un impuls firesc, i le întinsese. Lucruri de o asemenea frumusețe erau prea de preț ca să nu fie atinse cu cea mai mare grijă.

Am rămas toți fermecați de frumusețea corpului care, în afară de o pânză ușoară care îi acoperea fața, zăcea complet gol în fața noastră. Domnul Trelawny se aplecă și, cu mâini care îi tremurau ușor, ridică pânza țesută dintr-un material tot atât de fin ca și rochia. Când se dădu înapoi și avurăm acum în fața noastră toată strălucitoarea frumusețe a acestei regi-ne, am simțit că mă cuprinde un val de rușine. Nu era drept să stăm și să privim cu ochi lipsiți de respect o asemenea perfecțiune goală: era indecent; aproape un sacrilegiu! Și totuși această minune albă, acest trup minunat era ceva de vis. Nu semăna deloc cu moartea; era ca o statuie

cioplită în fildeș de mâna unui Praxitele. Nimic din acea oribilă contractie pe care o provoacă moartea într-o clipă. Nimic din rigiditatea zbârcită care e caracteristica principală a aproape tuturor mumiiilor. Nu exista acea micșorare, acea contractare a unui corp uscat în nisip, cum mai văzusem prin muzee. Toți porii pielii păreau că se păstrasera ca prin minune. Carnea era întreagă și plină, ca la o ființă vie; iar pielea tot atât de moale ca atlasul. Culoarea, extraordinară. Era ca fildeșul; fildeșul nou; cu o singură excepție: brațul drept cu încheietura retezată, pătată de sânge, și mâna lipsă, care stătuse descoperită, expusă pe sarcofag, vreme de atâtea zeci de secole.

Cu un gest reflex, pur feminin, cu chipul îndurerat de compasiune, cu ochii care săgetau de furie și obrajii în flăcări, Margaret aruncă peste trupul gol frumoasa rochie pe care o ținea pe brațe. Acum numai fața îi rămăsese la vedere. Și era ceva mai uluitor decât corpul, căci nu părea moartă, ci în viață. Pleoapele erau închise, iar genele lungi, negre și întoarse îi cădeau pe obraz. Nările, nobil desenate, păreau că stau liniștite, în acel repaus care, în timpul vieții, pare mai desăvârșit decât cel al morții. Buzele pline și roșii, deși gura nu era deschisă, lăsausă se întrevadă linia albă perlată a dinților. Părul, extrem de bogat și de un negru lucios, ca pana corbului, era ridicat tot deasupra frunții albe, pe care căzuseră doar câteva șuvițe răsucite ca niște lujere subțiri. Eram uluit de asemănarea cu Margaret, deși fusem pregătit pentru așa ceva de spusele domnului Corbeck, când ne relatase cele afirmate de domnul Trelawny. Această femeie — nu puteam să cred că e o mumie sau un cadavru — era imaginea lui Margaret, așa cum o văzusem cu prima oară. Asemănarea era subliniată și de bijuteria care îi împodobește părul, "discul cu aripi", așa cum purtase și Margaret. Și acesta era un splendid giuvaer; o perlă nobilă, cu strălucirea lunii, flancată de piese tăiate în piatra lunii.

Domnul Trelawny privea copleșit. Aproape să se prăbușească; și când Margaret sări să-l prindă strâns în brațe și să-l calmeze, l-am auzit murmurând zdrobit:

— Arată ca și cum ai fi murit tu, copilul meu!

Urmă o tăcere prelungită. Puteam să aud șuieratul vântului afară, care se dezlănțuise acum ca o furtună, și loviturile furioase ale valurilor sub noi. Glasul domnului Trelawny se frânse șoptind:

— Trebuie să încercăm mai târziu să aflăm procedeuul acestei îmbălsămări. Nu este acela pe care îl știm noi. Se pare că nu există nici o incizie făcută pentru extragerea măruntaielor și a organelor, care par să fi rămas intacte în corp. Și apoi, nu există nici un fel de lichid în carne; locul lui este luat de altceva; parcă i-ar fi fost introduse în vene ceară sau stearină, printr-un procedeu ingenios. Mă întreb dacă pe vremea aceea au putut să se folosească de parafină. Se poate să-i fi fost pompată, printr-o metodă necunoscută de noi, în vine, unde apoi s-a întărit.

Margaret, aruncând peste corpul reginei un cearșaf alb, ne ceru s-o ducem în camera ei, unde o așezarăm pe pat. Apoi ne rugă să plecăm, spunând:

— Lăsați-o aici singură cu mine. Ne-au mai rămas încă de petrecut câteva ore, și nu vreau s-o las acolo, dezbrăcată, în lumină. Aceasta este, poate, nunta pentru care s-a făcut mireasă — Mireasa Morții; și, cel puțin, să-și poarte frumoasa ei rochie.

Când după aceea mă chemă înapoi în camera ei, regina moartă era îmbrăcată în rochia ei din țesătură fină cu broderia de aur; și toate frumoasele ei bijuterii o împodobeau așa cum i se cuvenea. În jurul ei fuseseră aprinse lumânări, și avea așezate pe piept flori albe.

Ținându-ne de mână, am stat și am privit-o un timp. Apoi, cu un suspin, Margaret o acoperi cu unul din cearșafurile sale ca zăpada. Se întoar-

se; și după ce închise ușor ușa în urma ei, revenirăm amândoi în sufragerie, unde se găseau și ceilalți. Aici începurăm cu toții să vorbim despre evenimentele întâmplute și cele ce urmau să se mai întâmple.

Din când în când simțeam că și unul și altul forțam convorbirea; ca și cum n-am fi fost siguri de noi înșine. Așteptarea îndelungată începuse să ne calce pe nervi. Pentru mine era clar că domnul Trelawny suferise mai mult decât bănuiam noi în ciudata sa transă; oricum, mai mult decât vroia să ne-o arate. Hotărât, voința și tenacitatea sa erau mai puternice ca oricând; dar ființa sa pur fizică fusese oarecum slăbită. De fapt era doar firesc să fie așa. Nimeni nu poate trăi patru zile de absolută negare a vieții, fără ca acest lucru să nu-l afecteze, oricât de puțin.

Pe măsură ce orele treceau, timpul se scurgea din ce în ce mai greu. Ceilalți păreau să arate, fără voia lor, cam somnoroși. Mă întrebam dacă, și în cazul domnului Trelawny și al domnului Corbeck, care mai fuseseră sub influența hipnotică a reginei, nu se manifesta aceeași stare de somnolență. Doctorul Winchester avea momente de absență care deveneau mai frecvente și de mai lungă durată, pe măsură ce timpul trecea.

Cât despre Margaret, tensiunea se manifesta asupra ei și mai mult, ceea ce era și de așteptat pentru o femeie; devenea din ce în ce mai palidă; până când, cam pe la miezul nopții, începui să fiu serios îngrijorat în privința ei. Am rugat-o să vină cu mine în bibliotecă și am încercat s-o conving să stea câțva timp culcată pe sofa. Cum domnul Trelawny hotărâse ca experimentul să aibă loc exact la șapte ore după apusul soarelui, însemna că aveau să fie cam orele trei de dimineață când trebuia să se întâmple acest lucru. Chiar acordând o oră ultimelor pregătiri, ne mai rămâneau încă două ore de așteptare, și i-am promis solemn să stau s-o veghez și s-o trezesc când mi-o spune ea. Dar n-a vrut să audă de așa ceva. Mi-a mulțumit frumos și mi-a zâmbit; dar m-a asigurat că nu-i este somn și că e în stare să reziste. Că paloarea ei se datora doar tensiunii și emoției. N-am avut încotro și am fost de acord; dar am ținut-o de vorbă despre vrute și nevrute în bibliotecă, mai bine de un ceas; așa că, până la urmă, când a insistat să se ducă înapoi în camera tatălui său, am simțit că, cel puțin, făcusem ceva ca s-o ajut să-și omoare timpul.

I-am găsit pe cei trei bărbați stând calmi și tăcuți. Cu un curaj bărbătesc, ei se arătau mulțumiți să stea liniștiți, când știau că făcuseră tot ce le stătuse în puteri. Așa că așteptam.

Bătăile pendulului, la orele două, avură darul să ne învioreze un pic. Toate umbrele care ne apăsaseră în ultimele ceasuri păreau că s-au risipit deodată; și pornirăm fiecare să ne achităm de sarcinile noastre mai vioi și mai zeloși. Mai întâi am controlat ferestrele ca să vedem dacă sunt închise, și ne-am pregătit măștile, ca să ni le putem pune la momentul potrivit. Aranjasem de la început să le folosim, pentru că nu știam dacă nu cumva vreun gaz vătămător ar fi putut să se degaje din Sipet atunci când se va deschide. De fapt, nu părea să-i treacă nici unuia din noi prin minte bănuiala că Sipetul ar fi putut să nu se deschidă.

Apoi, supravegheați de Margaret, am cărat mumia reginei Tera de la ea din cameră, în camera tatălui său și am așezat-o pe o canapea. Am acoperit-o ușor cu cearșaful, în așa fel încât, dacă s-ar fi trezit, să poată ieși fără greutate de sub el. Mâna retezată am așezat-o în poziția ei inițială, pe piept și, sub ea, Rubinul cu Șapte Stele pe care domnul Trelawny îl scosese din seiful cel mare. Părea numai foc și scânteii când l-a așezat pe locul ce-i era destinat.

Era un spectacol ciudat și o experiență stranie. Grupul nostru de bărbați tăcuți purta trupul alb și nemișcat, care semăna cu o statuie de fildeș când, la o mișcare pe care am făcut-o, cearșaful alunecă jos, departe de lumânările aprinse și de florile albe. Am așezat corpul pe o canapea în acea

cameră, unde lumina becurilor cădea pe marele sarcofag, fixat în centrul camerei, gata pentru experiența finală, Experimentul cel Mare, consecință a cercetărilor de o viață ale acestor doi oameni de știință călători.

Din nou uimitoarea asemănare dintre Margaret și regină, accentuată de extraordinara paloare a celei dintâi, sporea ciudățenia întregii situații. Când totul fu pus la punct, trecuseră încă trei sferturi de ceas, căci lucraserăm atent și fără grabă. Margaret mă rugă să mergem să-l aducem împreună pe Silvio. Motanul veni către ea torcând. Ea îl ridică și mi-l întinse mie; apoi făcu ceva care mă emoționează foarte mult și care trezi cu putere în mine conștiința gestului disperat pe care ne pregăteam toți să-l săvârșim: stinse cu grijă, una câte una, toate lumânările, și le puse iar la locul lor obișnuit. Când termină, se întoarse către mine.

— Acum rolul lor s-a terminat. Indiferent de ce are să se întâmple — viață sau moarte —, nu are acum nici un rost să le mai folosim.

Apoi, luându-l în brațe pe Silvio și strângându-l la piept, unde el începu să toarcă zgomotos, ne înapoiarăm în cealaltă cameră. Am închis încet ușa în urma mea, având, în timp ce făceam asta, sentimentul ciudat al sfârșitului. Nu mai exista acum nici o cale de întoarcere. Apoi ne-am pus măștile și ne-am ocupat locurile, așa cum fusese stabilit. Eu trebuia să stau lângă întrerupătoarele de curent, la ușă, gata să sting sau să aprind lumina, când avea să-mi spună domnul Trelawny. Doctorul Winchester trebuia să se afle în spatele canapelei, ca să nu stea între mumie și sarcofag; el urma să fie atent la tot ce s-ar fi putut întâmpla cu regina. Margaret, lângă doctor, gata să-l așeze pe Silvio pe canapea, când ar fi socotit acest lucru necesar. Domnul Trelawny și domnul Corbeck aveau în sarcină aprinderea lămpilor. Când limbile pendulului fură aproape de ora fixată, ei așteptau gata pregătiți cu aprinzătoarele fitilelor.

Bătăile clopotului de argint al pendulului ne sunară în inimă ca un dangăt de moarte. Unu! Doi! Trei!

Înainte de cea de a treia bătaie, fitilele lămpilor luară foc, iar eu stinsei luminile. În clarobscurul celor șapte lămpi care pâlpâiau, după trecerea bruscă de la lumina puternică a becurilor, încăperea și tot ce ne înconjura căpătau contururi ireale, și totul părea că, într-o clipă, își schimbă forma. Am așteptat cu inima bătând puternic. O simțeam cum bate și-mi închipuiam că le aud și pe ale celorlalți.

Secundele păreau că zboară cu aripi de plumb. Parcă lumea întreagă încremenise. Siluetele celorlalți se conturau ca prin ceață, singură rochia albă a lui Margaret se distingea clar în semiântuneric. Măștile groase pe care le purtam sporeau și mai mult înfățișarea noastră stranie. La lumina slabă a lămpilor zării bărbia puternică și gura hotărâtă a domnului Trelawny, și fața rasă, bronzată, a domnului Corbeck. Ochii lor păreau că sticlesc în lumină. De partea cealaltă, privirea doctorului Winchester arunca scântei, iar ochii lui Margaret ardeau ca doi sori negri. Ochii lui Silvio păreau două smaralde.

O, cât aș fi vrut ca lămpile să nu se stingă niciodată!

Mai rămăseseră doar câteva secunde până să ardă din plin. O lumină slabă, dar persistentă, devenind din ce în ce mai puternică și schimbându-și culoarea din albastrui în alb de cristal. Lămpile rămaseră așa câteva minute, fără să se observe nici o schimbare în Sipeț; apoi, în sfârșit, acesta începu să strălucească tot, cu o lumină delicată, care spori din ce în ce, până când el deveni o uriașă piatră scumpă în flăcări, apoi o ființă vie al cărei suflu de viață era lumina. Așteptam, așteptam, cu inimile oprite.

Deodată se auzi un zgomot, ca o explozie ușoară, înăbușită, și capacul Sipețului se ridică în aer la vreo câțiva centimetri; acum vedeam totul clar, căci întreaga încăpere era puternic luminată. Atunci capacul, fixat într-o parte, se răsuci ușor de partea cealaltă, ca sub apăsarea unei pârghii.

Sipetul continua să fie incandescent; din el începu să se strecoare un fum subțire verzui. Nu puteam să-i simt mirosul din cauza măștii; dar chiar prin ea eram conștient de prezența unui ciudat miros înțepător. Apoi fumul începu să devină mai dens și să se involbureze afară din Sipet sub formă de nori tot mai groși, până ce întreaga încăpere se întunecă. Simțeam o dorință teribilă să alerg înspre Margaret, pe care o vedeam prin fum stând nemișcată în spatele canapelei. Atunci l-am văzut pe doctorul Winchester prăbușindu-se. Nu-și pierduse cunoștința, pentru că își agila mâna, ca și cum ne-ar fi interzis să ne apropiem de el. În acest timp, siluetele domnului Trelawny și a domnului Corbeck începură să nu se mai distingă prin fumul care se învălătuca în jurul lor ca niște nori grei de furtună. Până la urmă nu i-am mai putut vedea pe nici unul. Sipetul continua să lumineze; dar lămpile începură să pâlpâie. La început am crezut că lumina lor era întunecată de fumul gros; dar acum îmi dădeam seama că, una câte una, se consumaseră. Trebuie că arseseră cu putere, ca să producă niște flăcări atât de extraordinar de vii.

Am așteptat și am așteptat să aud în orice clipă ordinul de aprindere a luminilor, dar el nu veni. Am așteptat tăcut, privind cu atenția ascuțită la norii de fum care se mai rostogoleau încă din cutia luminoasă, până când lămpile, pâlpâind, se stinseră pe rând.

Până la urmă mai rămăsese una singură aprinsă, dar și aceasta cu o flacăra slabă, albastră, tremurătoare. Singura lumină adevărată din cameră venea de la Sipetul care strălucea. Îmi țineam privirea ațintită asupra lui Margaret; acum toată atenția mea era îndreptată asupra ei. Am putut să-i văd rochia ca zăpada în spatele corpului alb și nemișcat, învelit în lințoliu pe canapea. Silvio era agitat; mieunatul lui jalnic era singurul sunet pe care îl auzeam în cameră. Ceața neagră devenea din ce în ce mai neagră și mai groasă, iar usturimea începu să-mi pătrundă în nări și în ochi. Acum cantitatea de fum care ieșea din Sipet începea să slăbească și chiar fumul devenea mai puțin dens. Zării de partea cealaltă a încăperii, acolo unde se afla canapeaua, o formă albă în mișcare. Mai multe mișcări. Am putut să surprind doar o licărire rapidă, albă, prin fumul des și în lumina slabă; căci în acel moment strălucirea Sipetului începu să se piardă cu repeziciune. L-am mai putut auzi pe Silvio; dar mieunatul lui venea de undeva de dedesubt, de aproape; o clipă mai târziu l-am simțit ghemuindu-se speriat pe piciorul meu.

Atunci ultima licărire dispăru și, prin întunericul egiptean, am putut zări un fir subțire de lumină în jurul stururilor de la ferestre. Simțeam că sosise momentul să vorbesc; așa că, smulgându-mi masca, strigai:

— Pot să aprind lumina?

Nici un răspuns; atunci, mai înainte cu fumul gros să mă sufoce, am strigat din nou, și mai tare:

— Domnule Trelawny, să aprind luminile?

Nu mi-a răspuns. Dar, dinspre capătul celălalt al încăperii, am auzit glasul lui Margaret sunând clar și plăcut ca un clopoțel:

— Da, Malcolm!

Am sucit întrerupătorul și becurile s-au aprins. Dar erau doar niște puncte slabe în ceața aceea neagră de fum. Într-o astfel de atmosferă deasă erau puține posibilități de făcut lumină. Am alergat spre Margaret, luându-mă după rochia sa albă și, apucându-i mâna, i-o strânsei cu putere. Ea îmi dădu seama de îngrijorarea mea și vorbi imediat:

— Sunt bine.

— Slavă Domnului! zisei eu. Ce e cu ceilalți? Repede, să deschidem imediat ferestrele și să scăpăm de fumul ăsta!

Spre surprinderea mea, ea răspunse ca prin somn:

— Or să fie toți bine. Nu are să li se întâmple nimic.

N-am stat s-o întreb pe ce se baza când spunea asta, ci am tras de închizătoare și am desfăcut în lături ferestrele. Apoi am deschis larg ușa.

În câteva secunde totul se schimbă, când fumul negru și gros năvăli afară pe geam, iar lumina începu să devină mai intensă și puteam acum să mă uit prin încăpere. Toți bărbații erau la pământ. Alături de canapea, doctorul Winchester stătea întins pe spate ca și cum ar fi căzut și s-ar fi rostogolit; și de partea cealaltă a sarcofagului, unde stătuseră în picioare, zăceau întinși domnul Trelawny și domnul Corbeck. Am simțit o mare ușurare constatând că, deși își pierduseră cunoștința, respirau zgomotos, ca în letargie. Margaret se mai găsea încă în spatele canapelei. La început păru că se află și ea într-o stare de stupoare parțială; dar, cu fiecare clipă, vedeam că își recapătă treptat controlul. Făcu un pas înainte să mă ajute să-i ridic tatăl și să-l ducem lângă fereastră. Tot împreună i-am dus, la fel, și pe ceilalți, iar ea coborî în sufragerie și se întoarse cu o sticlă de coniac. Am început să le dăm să bea pe rând la fiecare. Și nu multă vreme după ce deschisesem ferestrele, toți trei începură să-și revină. În tot acest interval de timp nu m-am gândit și nu m-am silit decât să-i repun pe picioare; dar acum, când reușisem s-o fac, îmi rotii privirea prin încăpere, ca să văd rezultatul experimentului nostru. Fumul gros dispăruse aproape complet; dar camera mai plutea încă într-un fel de ceață, și era plină de un miros acru înțepător.

Sarcofagul cel mare era tot așa cum fusese la început. Sipetul era deschis și înăuntru, risipite printre bucăți și părțile din propriul său material, se vedeau împrăștiate urme negre de cenușă. Deasupra tuturor, sarcofag, sipet și chiar tot ce se găsea în cameră, plutea un fel de ceață subțire și unsuroasă, de funingine neagră. M-am îndreptat spre canapea. Cearșaful alb mai era întins pe o porțiune a acestuia; dar fusese dat deoparte, ca atunci când cobori din pat.

Cât despre regina Tera, nici urmă! Am luat-o pe Margaret de mână și am adus-o acolo. Ea îl părăsi cu greu pe tatăl său de care se ocupa acum, dar se supuse destul de docilă. Ținând-o de mână, i-am șoptit:

— Ce s-a întâmplat cu regina? Spune-mi. Tu erai lângă ea, și ai putut să vezi ce a fost!

Ea îmi răspunse foarte încet:

— N-am putut să văd nimic. Până ce fumul n-a devenit prea gros, am fost tot timpul cu ochii la canapea, și n-am văzut nici o schimbare. După aceea, când totul s-a întunecat și n-am mai putut să văd, mi s-a părut că simt o mișcare lângă mine. Cred că a fost doctorul Winchester care cădea leșinat; dar nu puteam fi sigură. M-am gândit că poate regina s-a trezit, și atunci l-am lăsat jos pe săracul Silvio. N-am văzut ce s-a întâmplat cu el, dar mi-am dat seama că a plecat de lângă mine, când l-am auzit mieunând lângă ușă. Cred că nu e supărat pe mine.

Drept răspuns, Silvio intră în cameră și începu să se frece de rochia ei, trăgând de ea, ca și cum ar fi cerut să fie luat în brațe. Ea se aplecă, îl luă în brațe și începu să-l alinte și să-l liniștească.

M-am dus să cercetez canapeaua cu atenție, și tot ce era în jur. Când domnul Trelawny și domnul Corbeck își reveniră complet, ceea ce se întâmplă destul de repede, deși doctorului Winchester îi trebui mult mai mult timp, am început să examinăm totul din nou. Dar tot ce puturăm să obținem fu un fel de grămăjoară de praf fin, din care se degaja un miros ciudat. Pe divan rămăseseră discul înaripat pe care regina îl purtase în păr și Rubinul cu Șapte Stele care avea puterea să comande zeilor.

.....

În afară de asta n-am mai descoperit nimic altceva din tot ce a fost...

Mai rămânea însă un singur lucru care ne confirma dispariția fizică a mormiei reginei: în sarcofagul ei, unde pusesem noi mormia pisicii, se putea zări o ușoară urmă din aceeași pulbere fină.

În aceeași toamnă, Margaret și cu mine ne-am căsătorit. Cu această ocazie ea a purtat rochia și cingătoarea reginei, precum și bijuteria pe care aceasta o purtase în păr. Pe piept, montat într-un inel de aur sub forma unui lujer de lotus răsucit, avea straniul Rubin cu Șapte Stele care deținea cuvintele ce porunceau Zeilor tuturor lumilor. La nuntă, soarele strecurat prin fereastra altarului își trimitea raza asupra lui, dându-i străluciri de ființă vie.

Cuvintele gravate pe el par să se fi dovedit de bun augur; căci Margaret le-a respectat; pe lumea asta nu există viață mai fericită ca a mea.

Ne gândim de multe ori la marea regină, și vorbim cu plăcere despre ea. Odată, când am spus oftând că-mi părea rău că nu a putut reveni la o nouă viață, soția mea, punându-și amândouă mâinile într-ale mele și uitându-se în ochii mei cu acea pierdută, visătoare și elocventă privire pe care i-o regăsesc deseori, îmi spuse cu duioșie:

— Nu te necăji pentru ea! Cine știe dacă nu și-a găsit fericirea pe care o căuta? Dragostea și răbdarea sunt singurele lucruri care ne pot aduce fericirea pe pământ; fie în lumea trecutului, fie în cea care va veni; a celor vii și a celor morți. Ea și-a visat visul; și asta este tot ce fiecare din noi își poate dori.

SFÂRȘIT